

Một tiểu thuyết kinh dị của
Chu Đức Đồng

TRUYENFULL.VN

CÁNH CỬA

Chúng ta ai cũng muốn nhìn thấy cảnh cửa,
nhưng không phải cảnh cửa nào bạn cũng mở được.
Mà chỉ có những cảnh cửa bạn không đến chọn tay vào!

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

- Chương 1+1: Lời Dẫn
- Chương 1: Đám Cưới Trắng
- Chương 2: Thôn Huyền Quái
- Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Bí Hiểm
- Chương 4: Nhà Của Ai
- Chương 5: Thần Tượng Và Người Hâm Mộ
- Chương 6: Người Tình
- Chương 7: Sự Trùng Hợp Kinh Ngạc
- Chương 8: Cùng Lên Thiên Đường
- Chương 9: Tống Tiền
- Chương 10: Thế Gian Vẫn Một Con Người, Thêm Một Con Ma
- Chương 11: Nghe Lén
- Chương 12: Câu Chuyện Kinh Dị Nhất
- Chương 13: Thêm Một Suy Đoán
- Chương 14: Cánh Tay
- Chương 15: “Tiểu Nhân”
- Chương 16: Đã Khuất
- Chương 17: Sau Lưng
- Chương 18: Nhóm
- Chương 19: Hiện Hình
- Chương 20: Chiếc Áo Màu Xanh
- Chương 21: Quỷ Hút Máu
- Chương 1: Nhầm Người
- Chương 2: Sát Thủ
- Chương 3: Chị Em Ta Mãi Mãi Bên Nhau
- Chương 4: Ngoài Vùng Phủ Sóng
- Chương 5: Vẫy Chào
- Chương 6: Đùng Bao Giờ Giả Ma
- Chương 7: Giữa Muôn Vạn Người Gặp Được Người Cần Gặp
- Chương 8: Tuyển Số 44
- Chương 9: Hai Mươi Câu Hỏi
- Chương 10: Con Người
- Chương 11: Dưới Tùng Ván Bệnh Tiểu Đòng
- Chương 12: Bầu Ngực
- Chương 13+199989 Bước
- Chương 14: Tự Thú
- Chương 15: Sai, Sai, Sai
- Chương 16: Giấc Mơ Lạ

Chương 1: Chương Một

Chương 2: Chương Hai

Chương 3: Chương Ba

Chương 4: Chương Bốn

Chương 5: Chương Năm

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+1: Lời Dẫn

Đối với nhân loại, văn hóa tâm linh là loại văn hóa ra đời sớm nhất, tín ngưỡng này bắt nguồn từ những hiểu biết hạn chế của loài người thừa sự khai trước những hiện tượng tự nhiên không thể giải thích như sấm, chớp, lũ lụt, động đất... Văn hóa tâm linh chính là “mẹ đẻ của văn học”. Là một nhà văn, tôi luôn luôn giữ một niềm sùng kính đối với loại hình văn hóa ấy.

Giữa cái bất tận của thời gian và sự vô biên của không gian, kiến thức hạn hẹp của nhân loại đối với thế giới này luôn chỉ là hữu hạn. Chính vì thế, nỗi sợ hãi là không biên giới, không có điểm bắt đầu mà cũng chẳng có điểm kết thúc.

Nỗi sợ hãi có thể bắt nguồn từ di truyền, từ kinh nghiệm, từ sự tưởng tượng hay từ ám thị... Nó cứ đi theo chúng ta suốt cuộc đời.

Một đứa trẻ sơ sinh khi rời khỏi tử cung tối tăm, êm ái, ấm áp, cô đơn, sẽ vô cùng sợ hãi khi trông thấy ánh sáng. Sau này lớn lên, nó lại sợ bóng đêm, tai họa, những điều huyền hoặc và những điều chưa biết. Khi đi gần hết cuộc đời, thì điều đáng sợ lại là cái chết...

Nỗi sợ hãi trong văn hóa phương Đông và phương Tây có nhiều điểm khác nhau. Nỗi sợ của người phương Tây thiên về hiện thực, ví dụ kẻ mắc bệnh cuồng sát, tai nạn, thú dữ, người ngoài hành tinh, người máy v.v... Đó là những nỗi sợ thực thể. Còn người phương Đông lại có khuynh hướng sợ những thứ ma mị, ví dụ như những câu chuyện ly kỳ khó hiểu, những hiện

tượng không lời giải thích, những điều thần bí thoát ẩn thoát hiện... Đó là nỗi sợ hãi về tinh thần.

Mỗi người đều có những nỗi sợ hãi riêng. Chính vì thế, thể loại tiểu thuyết kinh dị không thể nào vắng bóng trên diễn đàn văn học, nó có tác dụng đập sâu vào nỗi sợ hãi, thể hiện nỗi sợ hãi và chiến thắng nỗi sợ hãi.

Xét về tác dụng, tiểu thuyết kinh dị là liều thuốc cho thế giới tinh thần của con người, đúng theo nguyên lý khi quen rồi ta sẽ không còn sợ nữa. Nó có thể giúp tâm lý vững vàng hơn trước những nỗi sợ hãi, làm phong phú thêm khẩu vị của bạn đọc. Chúng ta không thể ngày nào cũng ăn cay, nhưng nếu cuộc sống thiếu vị cay thì mâm cỗ tinh thần của chúng ta lại quá ư đơn điệu. Xét về văn hóa, tiểu thuyết kinh dị chính là sự kế thừa lâu đời của văn hóa tâm linh. Xét về triết học, tiểu thuyết kinh dị là một con đường khám phá những bí ẩn về cuộc sống, linh hồn và vũ trụ...

Tiểu thuyết kinh dị đương đại của Trung Quốc vẫn còn đang trong giai đoạn chập chững những bước khởi đầu. Từ cuối thế kỷ trước, trải qua nhiều năm gian khó, tiểu thuyết kinh dị của chúng ta đã nhận được sự mến mộ của đông đảo bạn đọc, rất nhiều tác phẩm đã lần lượt xuất hiện trong bảng xếp hạng những cuốn bán chạy và tạo dựng được một lượng độc giả nhất định. Gần hai năm nay, tiểu thuyết kinh dị đã và đang phát triển mạnh mẽ như nấm sau mưa, ưu có nhược có, khiến người ta không khỏi nửa mừng nửa lo.

Về cơ bản, hiện tại, tiểu thuyết kinh dị đang đi theo hai dòng lớn: một là truyện kể về ma quỷ, thể loại này lan truyền rộng rãi trên mạng và trong quần chúng. Số lượng những câu chuyện ma quỷ xuất sắc không nhiều, đa số chuyện chỉ dừng lại ở bước được quần chúng đồn đại, chứ chưa trải qua giai đoạn tôi luyện thành văn học. Phần lớn hãy còn mang màu sắc máu me, tuyên truyền mê tín, ý nghĩa tiêu cực, làm hạ thấp mạnh mẽ hình tượng của văn học kinh dị trong mắt quần chúng. Dòng còn lại là những câu chuyện kinh dị lấy ma quỷ làm vỏ bọc, sau đó từng bước hé lộ bức màn bí

mật và rồi phơi bày chân tướng thực sự. Tôi gọi đây là “trường phái giả ma”, với những câu chuyện kinh dị xoáy thẳng vào cái ác. trong nhân tính, cái xấu xa của hiện thực, phát huy được sức mạnh trong mọi đề tài.

Tôi từng viết mười bốn bộ tiểu thuyết, tất cả đều thuộc “trường phái giả ma”. Trong đó, tôi hài lòng nhất cuốn Ba trù một bằng mây.

Trên thực tế, những cuốn tiểu thuyết kinh dị đồ sộ hầu như đều được viết theo lối dàn trải sự kinh dị ra một cách la liệt, thậm chí còn không có tính logic. Nhưng nếu theo đuổi sự nghiêm ngặt thì lại hóa ra tiểu thuyết trinh thám. Mà hiện nay, các nhà tiểu thuyết kinh dị của Trung Quốc đang cùng chen lấn trên những bước đi đầu tiên trên một con đường mới mở, tất thấy đang đua nhau khoe tài nghĩ ra chuyện để kể: Không cần biết những điều huyền bí ở phần mở đầu khó lý giải thế nào, không khí giữa chừng câu chuyện đáng sợ ra sao, thì kết thúc đều đưa ra một loạt giải thích vô cùng chặt chẽ. Để chân tướng tự mình hiện diện khi câu chuyện đã kết thúc và để tránh trường hợp râu ông nọ cắm cằm bà kia, các nhà văn của chúng ta luôn cố vắt óc đi theo quá trình lặp lại thế này: tạo lớp vỏ bọc và rồi lại phá bỏ lớp vỏ bọc. Chính vì vậy nên nhiều tác phẩm có vẻ rất đầu tư, chau chuốt nhưng thực chất lại lạm dụng và gượng gạo.

Theo tôi, tiểu thuyết kinh dị muốn đi lên thì điều cần cạnh tranh không phải là kỹ xảo viết lách, mà là trí tưởng tượng.

Từ thời viễn cổ, sự ra đời của văn hóa tâm linh là tác phẩm vĩ đại nhất của loài người xưa nay. Tư duy của nhân loại khi ấy giống như thừa thơ ấu trong một cuộc đời, đó là tư duy con trẻ. Giờ đây, cái chúng ta đang thiếu chính là sự tưởng tượng theo cách con trẻ. Con đường phía trước hãy còn dài lắm, tôi và bạn hãy thử cùng nhau tìm kiếm.

Lời cuối, tôi xin được nói rằng, tuy là tác giả chuyên sáng tác truyện kinh dị, nhưng tôi luôn hy vọng mọi điều kinh dị trong cuộc sống chỉ là những câu chuyện.

“CÁNH CỬA” – MÊ CUNG CỦA NỖI SỢ

Phải nói rằng cuốn tiểu thuyết này không phải là một câu chuyện trải phẳng mà là một mê cung kinh dị đa chiều.

Đây là tác phẩm do nhà văn tiểu thuyết kinh dị Chu Đức Đông và ba chúng tôi cùng xây dựng. Chưa hết, còn chính bạn nữa, một độc giả tưởng chừng là người ngoài cuộc. Phải có sự tồn tại của bạn, trí tuệ của bạn, sự tham dự của bạn thì sự kinh dị trong tác phẩm mới được cấu thành hoàn chỉnh.

Hãy cứ đọc từ từ, từ từ và rồi bạn sẽ nhận ra rằng, cuốn sách đang dắt chính bạn, dắt chính tác giả, dắt cả đạo diễn Trương Nghệ Mưu, dắt cả những người trong cuộc sống hiện tại, trong quá khứ, và tất cả những con người tưởng chừng không liên quan gì vào bên trong nó.

Trong mê cung dày đặc những ngã rẽ và ngõ cụt.

Ví dụ, đầu mỗi chương đều có một đoạn dẫn ngắn. Bạn đương nhiên có thể bỏ qua để đọc tiếp câu chuyện cho liền mạch vì nhìn qua trông đoạn dẫn ấy có vẻ hoàn toàn độc lập, hoàn toàn không liên quan gì đến câu chuyện trong mỗi chương. Nhưng, liệu có thật không có liên quan gì?.. Sự kinh dị ẩn mình trong một hàm nghĩa khác.

Ví dụ, trong câu chuyện này có rất nhiều tình tiết quái đản, nhưng lại không đưa ra câu trả lời rõ rệt như nhiều cuốn tiểu thuyết kinh dị khác... Sự kinh dị ẩn mình trong những hiện tượng vĩnh viễn không lời giải.

Ví dụ, bạn có thể cho rằng trong thực tế, ma quỷ hay những con người dối trá mới là những thứ thật đáng sợ. Câu chuyện này lại kể về một sinh vật sống: Anh ta giả dạng con người, nhưng hoàn toàn không phải yêu tinh, cũng không phải ma quỷ, vậy anh ta là gì? ... Sự kinh dị ẩn mình sau những điều chưa rõ.

Ví dụ, tác giả diễn giải số phận bằng cách ngược dòng thời gian về hàng chục năm trước, lần mò hàng nghìn dặm rẽ ngang rẽ dọc suốt không gian... Sự kinh dị ẩn mình trong vô hạn.

Ví dụ, bản thảo sáng tác ban đầu của Chu Đức Đông và câu chuyện được viết ra hoàn toàn khác nhau... Sự kinh dị ẩn mình trong những sai lệch.

Ví dụ, ảnh chụp và hình minh họa của tác giả có một mối liên hệ kỳ bí nào đó với câu chuyện... Sự kinh dị nằm ẩn mình trong những tương đồng.

Ví dụ, câu chuyện này vừa có chi tiết hư cấu lại vừa có sự kiện chân thực... Sự kinh dị ẩn mình trong nửa hư nửa thực.

Ví dụ, Chu Đức Đông chưa hề hoàn thành cuốn sách này. Hai chương cuối cùng vốn là do ba người chúng tôi Đông Đức Chu, Hàn Khiết Nguyệt, Cung Triều Yến viết nốt. Tại sao lại như vậy?... Sự kinh dị nằm ẩn mình sau dấu hỏi chấm.

Ví dụ, tại sao ba người chúng tôi lại đột ngột xuất hiện? Đông Đức Chu là ai? Hàn Khiết Nguyệt là ai? Cung Triều Yến là ai? Chúng tôi có phải là nhân vật có thật hay không?... Sự kinh dị nằm ở khuôn mặt lạ lẫm của chúng tôi.

Ví dụ, chúng tôi tiết lộ cho bạn biết rằng ban đầu có những bốn người “trợ giúp” hoàn thành cuốn sách, chúng tôi cùng giúp anh Chu Đức Đông lên dàn ý và chỉnh lý bản thảo cuốn sách, khi công việc còn đang dang dở thì một người bỗng dưng rút lui mà không rõ lý do... Sự kinh dị nằm trong sự cố của những câu chuyện này.

Ví dụ, chúng tôi tiết lộ cho bạn biết về mức độ kinh dị của cuốn sách này, nguy hiểm không chỉ nằm trong câu chữ mà còn lan tỏa ra ngoài cuộc sống thực tại, thậm chí còn trườn đến ngay bên cạnh bạn... Kinh dị nằm trong lời dự báo này...

Vì thế, chúng tôi khuyên cáo, nếu thần kinh bạn không đủ mạnh mẽ để đối mặt với những điều kinh dị thì xin hãy ngừng ngay việc đọc. Hay nói cách khác, từ bỏ việc tham gia vào câu chuyện này.

(Đông Đức Chu, Hàn Khiết Nguyệt, Cung Triều Yến)

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Đám Cưới Trắng

Con đường đông nghịt người. Tất cả đều lũ lượt đổ về cùng một hướng.

Cảnh tượng lạ lẫm ấy bất giác cuốn tôi hòa vào dòng người.

Họ đi qua những ngã rẽ, băng qua những cây cầu vượt, xuyên qua bến tàu điện ngầm, ghé qua những hộp đêm, bước qua những ngõ chợ, đặt chân tới bệnh viện, ngang qua những quán rượu... Vầng dương, ánh nguyệt thay nhau nổi chìm.

Tôi chợt nhận ra người vừa khi nãy còn bên mình bỗng nhiên biến mất, rồi một người mới từ đâu bỗng nhiên xuất hiện, cứ như thế mãi không thôi. Tôi hỏi một chàng trai vạm vỡ đi bên cạnh:

– Chúng ta đang đi về đâu?

– Về nơi cần đến! – Anh ta đáp.

Một câu trả lời thật vô nghĩa!

Đi thêm một quãng đường, anh ta vỗ vỗ vào vai tôi mà rằng:

– Tôi đến nơi rồi. Tạm biệt người anh em!

Tôi ngoảnh đầu nhìn theo, một nắm mộ bỗng xuất hiện ven đường, thoáng một cái người con trai đã biến mất.

Tôi chợt hiểu ra nơi cần đến mà anh ta nói tới không nơi đâu khác mà chính là đây.

Chúng tôi vẫn đang tiến về phía trước.

1

Màn đêm lặng lẽ đổ dần lên thành phố.

Nhà cửa mọc san sát, phố xá đan ngang dọc, những ngọn đèn của nhân gian sáng lốm đốm tựa sao trời. Làn mưa buốt rì rào sa xuống khiến cho ánh đèn càng hồng, men rượu càng nồng. Phía xa xa, bóng núi cao vút in lên nền trời những khoảng nhấp nhô đen kịt.

Thành phố này mang tên Tây Kinh. Thật ra đó chính là thành phố hằng quen thuộc của bạn, chẳng qua tôi chỉ tạm đổi cho nó một cái tên khác mà thôi.

Trên con đường tĩnh mịch, có một quán rượu giờ này vẫn còn mở cửa. Dọc con phố hầu hết là những cửa hàng buôn bán thư họa, tất cả đều đã say ngủ từ lâu, duy chỉ còn ánh sáng tờ mờ đến từ chiếc đèn lồng đỏ của quán rượu hiu hắt cô quạnh giữa trời đêm.

Bên trong quán, một hôn lễ nho nhỏ đang được cử hành.

Hai bức màn tím bông rủ trên bục sân khấu nhỏ nhắn đang khép im lìm tựa như một cánh cửa bị khóa chặt. Trên bức màn có treo một tấm phú:

“Mừng lễ thành hôn

Tát Nhĩ Hạnh – Cố Phán Phán”

Chú rể đang đội mưa đi đón cô dâu.

Lúc này, hai người chủ trì hôn lễ đang kêu gọi quan khách. Một người vừa mập vừa lùn, người còn lại gầy nhưng dong dỏng, cả hai trông có vẻ đều là sinh viên. Họ vận chiếc áo trắng kiểu Tôn Trung Sơn kèm với quần âu, cúc áo cài chỉnh tề trông rất trang trọng.

Khách khứa sáu mâm toàn thanh niên, tuổi đời đều sàn sàn đôi mươi. Người chủ trì có thân hình mập ú cười hấp háy và cất giọng:

– Lát nữa cả nhà phải ăn uống cho thật no say vào đấy! Do cử hành gấp gáp nên chắc hẳn sẽ có nhiều sơ suất, mong mọi người lượng thứ!

Một thanh niên nhuộm tóc xanh lên tiếng:

– Bọn này không ai biết Tát Nhĩ Hanh có bồ từ lúc nào luôn. Thế mà dùng một cái đã cưới, nhanh đến chóng cả mặt!

Người chủ trì mập ú nói:

– Cô dâu tên là Cố Phán Phán, hai người quen nhau qua mạng cũng phải được một năm rồi.

Người thanh niên tóc xanh lại hỏi:

– Nhưng cưới xin gì mà lại chọn cái giờ muộn thế này

Người chủ trì trả lời, vẻ hơi gượng gạo:

– Tát Nhĩ Hạnh làm gì cũng hơi khác người một chút mà...

Người thanh niên tóc xanh bật cười:

– Nếu vậy, so với các cô gái, người yêu hẳn chọn chắc cũng không bình thường lắm nhỉ!

Người chủ trì mập ú thất thần quay sang nhìn người bạn gầy. Nhận thấy từ “không bình thường” dùng không được đúng chỗ cho lắm, người thanh niên tóc xanh liền sửa lại:

– Ý tôi nói người yêu hẳn chọn chắc không giống với các cô gái khác.

Người chủ trì gầy liếc nhìn người thanh niên với vẻ không mấy dễ chịu.

Một thanh niên tóc đỏ cao giọng hỏi:

– Phòng tân hôn ở đâu ấy nhỉ? Lát nữa miệng đánh chén đã đời rồi thì tai bọn này vẫn còn rảnh lắm.

Người chủ trì béo lại quay sang nhìn bạn mình và bắt đầu tỏ ra lúng túng:

– Ờ... Vụ này...

Gã tóc đỏ lại tiếp lời:

– Hà hà, vợ chồng mới cưới cũng không đến nỗi phải màn trời chiếu đất đấy chứ! Dự báo thời tiết bảo rồi, hôm nay mưa cứ là dầm dề cả đêm.

Người chủ trì gầy vội chữa cháy:

– Địa điểm phòng tân hôn tạm thời được giữ bí mật theo yêu cầu của cô dâu chú rể – Rồi lảng sang chuyện khác – Ai có nhu cầu gì thì cứ gọi mình. Ngày thường tất cả đều là anh em với nhau nhưng hôm nay thì khác, mình nguyện làm chân phục vụ cho cả nhà!

Mưa trút xuống mỗi lúc thêm nặng hạt, sét thi thoảng lại rạch ngang nền trời xa thẳm, vậy mà chẳng hề nghe thấy một tiếng sấm âm vang.

Không một ai chú ý đến sự xuất hiện của con chó hoang ngồi phủ phục đối diện bên đường trong bóng đêm suốt này giờ. Đôi mắt lạnh tanh của

con vật hướng về phía khung cửa sổ, quan sát. Chiếc đèn lồng in lên con người nó, ánh lên hai đốm đỏ hoang dại.

Thi thoảng lại có người cầm ô, kẻ đi xe đạp vội vã lướt qua.

Nó vẫn im lìm ngồi đó.

Bị nước mưa trút ào ạt lên người, nó vẫn không buồn tránh né. Lớp lông xám phủ trên mình con vật giờ đây đã sưng nước, dính bết lên người khiến nó trông như đang trần trụi.

Có thể nó là một con chó dại.

Cũng có thể, nó hoàn toàn không phải chó...

Giả như có một con sói lẩn vào chốn thành thị, lảng lảng đi qua từng bờ tường với đôi mắt ghè sát xuống đất, liệu có ai nhận ra nó là sói hay không?

Từ chỗ con vật ngồi có thể nghe thấy âm thanh lao xao từ quán rượu vắng tới.

Một cô gái môi mỏng cất giọng lạnh lạnh:

– Sao vẫn chưa thấy mặt mũi cô dâu đâu? Bọn này đang muốn biết em nào đã “bắt cóc” được chàng Tát Nhĩ Hạnh đẹp trai đây này!

Người chủ trì mập ú đáp:

– Chắc là sắp tới rồi đấy!

Gã tóc đỏ nói:

– Lâu thêm chút nữa là thành đám cưới đêm khuya. Thế mới gọi là khác người!

Người chủ trì trả lời:

– Chú rể Tát Nhĩ Hạnh vừa nhận tin rằng trời mưa quá nên đang tắc đường, xe hoa sẽ đến muộn một chút!

Thanh niên tóc xanh không chịu ngồi yên liền chen vào:

– Ha ha! Đừng bảo là tắc ở thôn Huyền Quái đấy nhé!

Thôn Huyền Quái tọa lạc ở vùng ngoại ô phía tây. Nơi đây cũng khá nổi danh vì là đất hội tụ của một số họa sĩ lưu lạc đến từ xứ người. Nhiều người bật cười bởi lễ ngôi làng cách đây quá xa. Nhưng không hiểu sao khi nghe đến câu ấy, nụ cười trên khuôn mặt hai người chủ trì đột nhiên cứng đờ lại.

Mưa cứ gõ từng nhịp lên khung cửa sổ tạo nên những âm thanh đơn điệu: “Lách tách, lách tách, lách tách, lách tách...”

Ngoài kia bị bao trùm bởi bức màn đen thăm thẳm, chẳng trông rõ bóng dáng con chó hoang bên đường đâu cả.

2

Tạm gác hôn lễ sang một bên, ta hãy xem câu chuyện đêm qua đã xảy ra như thế nào.

Cũng giống như bao thành phố khác, ngày nào giữa Tây Kinh cũng có vô số chuyện diễn ra...

Bao vụ làm ăn được thỏa thuận. Bao bản hợp đồng được ký kết. Hãng hà công ty bỗng phá sản. Hãng hà công nhân phải ra đường. Cơ man người sa vào tình ái. Cơ man kẻ tan cuộc hôn nhân. Người mới dọn tới nhiều, kẻ đi cũng chẳng ít. Trong nhà trẻ, bao đứa bé nhận phiếu bé ngoan. Tại bệnh viện, bao con người già từ cuộc sống. Tính không siết số tai nạn xảy ra. Đếm không xuể số tội phạm bị bắt. Chẳng ai hay bao nhiêu con chó đã cắn người...

Câu chuyện tôi sắp sửa thuật lại dưới đây ít nhiều nhuộm màu kỳ bí, hẳn trăm năm mới xảy ra một lần.

Ở vùng ngoại ô phía đông Tây Kinh có một khu biệt thự sang trọng gọi là: “Ngọc Mễ Hoa Viên”. Phía bắc hoa viên giáp với núi Uy Hồ, không phải núi Uy Hồ trong cuốn “Đồi tuyết Lâm Hải”, đấy chỉ là một sự trùng tên ngẫu nhiên mà thôi.

Trăng lưỡi liềm cuối tháng cong veo, mỏng manh, treo lủng lẳng trên đặng trời tây bắc, đỏ au như máu.

Ngôi biệt thự số mười chín là tòa biệt thự nhỏ hai tầng, lợp ngói đỏ, nằm sâu nhất trong khu biệt thự. Trong biệt thự có người đang lên mạng.

Phòng không bật đèn, ánh sáng của màn hình máy tính hắt vào mặt anh ta, tựa như phủ lên lớp mặt nạ xanh lục. Chiếc máy tính màu kem siêu mỏng, toàn bộ linh kiện PC đều được tích hợp hoàn hảo dưới lớp màn hình.

Hồ sơ QQ của anh hiển thị vài thông tin: Phục Thực, nam, 24 tuổi.

Phần còn lại để trống.

Phục Thực không phải gã bảnh trai nhưng lại có vẻ bề ngoài nam tính lạ thường: tóc cắt đầu đinh, mặt hơi ngăm ngăm, cơ thể rắn rỏi, hàm răng chắc đều và ánh mắt sắc sảo, linh hoạt.

Chủ nhân tòa biệt thự là Mễ Gia, tổng giám đốc công ty điện ảnh Kim Tượng, còn Phục Thực là trợ lý của cô. Căn bất động sản vốn thuộc sở hữu của Mễ Gia. Phục Thực cũng thế.

Anh đang đợi một người.

Website riêng của công ty Kim Tượng có một góc mang tên “Diễn Đàn Nửa Đêm”. Tại đây, Phục Thực đã quen một cô gái có biệt danh là Mực

Phân Mực Phân. Cô xuất thân từ một ngôi làng phía bắc đất Giang Tô, hiện là sinh viên trường Đại học Tây Kinh và là một kẻ say mê truyện kinh dị. Hai người nói chuyện hợp nhau như cá gặp nước, cùng chìm đắm vào một mối tình ảo tự lúc nào không hay.

Câu chữ là cơ thể, ánh mắt, bờ môi, còn QQ là nơi hẹn hò thầm kín. Họ lấy câu chữ để ôm hôn trò chuyện và trao nhau nồng đượm. Mực Phân Mực Phân là người đầu tiên Phục Thực quen qua mạng. Dường như cô chính là lý do khiến anh mê mẩn thế giới ảo này, tựa như một bờ môi khô bỏng chốc gặp được một nụ hôn ướt át.

Hôm nay Mực Phân Mực Phân không online.

Cư dân mạng lên lên xuống xuống đông không kể xiết, người nọ nồng nhiệt tán gẫu với kẻ kia. Phục Thực không tham gia bất cứ cuộc trò chuyện nào, chỉ ngồi trơ trọi, cô liêu trên ghế.

Lặng nhìn màn hình một lúc, anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Cái lạnh của nước tạt vào mặt khiến anh tỉnh táo ra nhiều. Quay trở về với chiếc máy tính, anh đang định ngồi xuống thì bỗng dừng khựng lại... Tại sao con chuột lại rời khỏi mặt bàn? Nó đang lơ lửng giữa không trung và đung đưa khe khẽ.

Như thế một điềm báo không lành.

Nhưng Phục Thực không mấy để tâm. Anh khom người nhặt con chuột và cẩn thận đặt về vị trí cũ. Nhưng di chuột một hồi mà con trỏ vẫn chết đứng trên màn hình, anh chán nản thờ dãi, đành thao tác bằng bàn phím để tắt. Anh vươn vai ngáp một cái thật sâu rồi chuẩn bị đi nằm.

Căn phòng tĩnh mịch đến tiếng muỗi vo ve cũng chẳng nghe thấy.

Mẽ Gia đang làm thêm trên công ty, chẳng biết đêm nay có về nhà không. Theo thói quen, giờ này đáng lẽ cô đã gọi điện thoại báo trước. Đột nhiên chiếc di động réo lên. Phục Thực bắt máy nhưng đầu bên kia hoàn toàn im lặng. Anh nhỏ giọng hỏi:

– Ai thế?

Mãi một lúc sau đầu kia mới vang giọng con gái lạ lẫm, dường như đang cố hết sức để nén lại nhịp tim đập loạn xạ:

– Xin chào!

– Ai thế?

– ... Anh đoán xem.

– Mục Phân Mục Phân.

– Sao anh biết là em? – Cô gái sửng sốt.

– Vì trên thế gian này anh chỉ quen biết mỗi mình em. Anh đáp thản nhiên, không có vẻ gì là đang đùa cợt.

– Thế anh có muốn... gặp em không?

– Muốn.

– Anh ở đâu?

– Núi Uy Hổ.

– Ngoại ô phía đông?

– Ừ.

– Ồ... Thế thì thôi...

– Sao vậy?

– Xa quá... Em ở tận ngoại ô phía tây cơ.

– Không sao! Đừng nói là ngoại ô phía tây, cho dù em đang ở phương Tây trái đất, anh cũng sẽ bay tới.

– Hi hi, thế nếu em ở... Tây Thiên thì sao?

– Chẳng sao! Anh... sẽ leo lên.

– Thế anh đến đi!

– Địa chỉ cụ thể?

– Thôn Huyền Quái.

Phục Thực cúp máy và nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ tối. Anh mặc quần áo rồi vội vã đi ra ngoài.

Vừa đặt chân tới mé cửa, chợt có thứ gì đó khiến anh phải khựng lại và chậm rãi ngoái đầu nhìn. Con chuột lại rơi xuống, buông thõng giữa nửa vòm không trung và đung đưa thong thả. Anh không quan tâm, chỉ lẳng lặng tắt đèn và sải bước rời khỏi phòng.

Giữa màn đêm, con chuột dần dần tĩnh lại, treo nguyên tại chỗ như một con nhện mang đầy ác ý.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Thôn Huyền Quái

Chiếc BMW đen chằng hoa kết lựu xanh đỏ rực rỡ lừng lững xuất hiện giữa màn đêm. Đó là chiếc xe dâu.

Điều khiến nó trở nên khác thường chính là sự xuất hiện của hai chiếc xe cảnh sát hộ tống đằng sau, ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy dưới mưa trông thật đẹp mắt.

Con chó hoang ngồi trong màn đêm khi nãy dường như vừa đánh hơi thấy mùi gì liền quay ngoắt đầu lại và chăm chú theo dõi.

Chiếc xe dâu màu đen tiến vào sân sau quán rượu, hai xe cảnh sát đỡ nép hai bên. Bốn viên cảnh sát cao sần sần nhau đứng mỗi người mỗi góc quan sát động tĩnh bốn bề.

Trong quán rượu, người chủ trì gầy đứng trên sân khấu và trịnh trọng tuyên bố:

– Thưa quý vị, cô dâu chú rể đã tới!

Tiếng hoan hô dậy lên như sấm.

Anh ta nói tiếp:

– Tuy nhiên hôm nay cô dâu không được khỏe, rất mong quý vị thông cảm.

Chờ một hồi vẫn không thấy bóng dáng cô dâu đâu, tiếng vỗ tay bắt đầu thưa dần, quan khách dáo dác đưa mắt tìm kiếm khắp xung quanh.

Cuối cùng cũng đã đến lúc người chủ trì mập kéo roạt bức màn sân khấu. Cô dâu chú rể xuất hiện ngay trước mắt mọi người, chàng bông nàng trên tay, bước từng bước chậm rãi từ đằng cửa sau lên sân khấu.

Tát Nhĩ Hạnh khoác chiếc áo vest đuôi tôm màu đen, làm nổi bật chiếc nơ áo trắng muốt. Bông lụa đỏ thắt lệch trước ngực cứ xéo xuống thẳng như sắp rơi ra bất cứ lúc nào. Chú rể sở hữu vóc người cao to, khuôn mặt điển trai, làn da tươi mịn cùng ánh mắt thanh thoát, nhìn là biết ngay con nhà gia thế. Có lẽ do phải mệt mỏi lo toan hôn sự nên sắc mặt anh không được tươi cho lắm.

Cô dâu nằm cứng đờ trong vòng tay anh, tuyệt không cử động. Nàng mặc bộ váy cưới kiểu nữ hoàng Victoria phong cách thời Phục Hưng, trên đầu điểm tuyết trần châu và hoa lụa. Tà váy dài trắng như tuyết thướt tha nền đất, khe khẽ phất phơ theo nhịp bước của chàng trai.

Ngoài việc bầu ngực hơi phẳng thì vóc dáng nàng cũng tuyệt vời đấy chứ. Chỉ có điều nàng đeo mạng che mặt nên không ai trông thấy rõ dung nhan.

“Cô dâu làm sao vậy?” Quan khách bắt đầu ghé tai nhau xì xào. Cô nàng môi mỏng quen tính nghĩ sao nói vậy, khe khẽ rỉ tai người ngồi cạnh:

– Hay đây là... người thực vật?

Người ngồi kề bên huých nhẹ khuỷu tay vào người cô, rồi lại hướng mắt lên sân khấu.

Cuối cùng Tát Nhĩ Hạnh cũng đã đứng ngay ngắn trên sân khấu, anh khẽ nghiêng mình chào khán giả, khoe môi gắng gượng nở nụ cười và nói:

– Trời có đòi mưa thì tôi vẫn phải lấy vợ. Muộn như vậy rồi mà các bạn vẫn đến tham dự lễ thành hôn của chúng tôi, xin chân thành cảm ơn!

Toàn bộ quan khách lập tức giữ im lặng, không một ai lên tiếng.

Hai chân Tát Nhĩ Hành khẽ rung lên, anh nhẹ nhàng đỡ cô dâu đứng thẳng xuống và tiếp lời:

– Ngày hôm nay tôi không mời chủ hôn, chỉ có hai người bạn tạm đứng ra chủ trì buổi lễ.

Hai người chủ trì béo và gầy lần lượt cúi chào khán giả.

Tát Nhĩ Hạnh nói tiếp:

– Và cũng chẳng có ai làm người chứng hôn... Theo thông lệ thì người chứng hôn phải tuyên đọc giấy chứng nhận kết hôn trước toàn thể mọi người. Tôi và Phán Phán không làm bất cứ tờ chứng nhận nào hết. Đó là thứ vô dụng nhất trên đời vì chỉ khi nào li hôn ta mới cần đến nó.

Nói đến đây, anh cúi xuống đăm đăm nhìn cô dâu trong vòng tay:

– Sau buổi lễ ngày hôm nay, tôi và Phán Phán sẽ mãi mãi ở bên nhau đến từng giây, từng phút, từng giờ, từng ngày, từng tháng, từng năm, từng thế kỷ...

Quan khách càng nghe chú rể nói, khuôn mặt càng bừng lên vẻ trang trọng và ngưỡng mộ..

Người chủ trì gầy xoa tay ra đằng sau, một nhân viên quán rượu đứng hóng chuyện nãy giờ bèn lui về. Một lúc sau, khúc nhạc “Wedding March” được cất lên. Chẳng hiểu vì lẽ gì mà lúc này nghe giai điệu ấy lại thoảng thấy lạnh lẽo u sầu.

Con chó hoang vẫn ngồi im lìm trước quán rượu. Nó nhìn chăm chăm vào thân hình cô dâu qua lớp cửa kính, đầu mũi giật giật liên hồi. Mưa dăng dăng bốn phía, khắp chung quanh đầy ứ hơi tanh.

Người chủ trì béo bắt đầu cất giọng sang sảng:

– Nhất bá thiên địa...

Tát Nhĩ Hạnh ôm cô dâu cúi mình.

– Nhị bá cao đường...

Tát Nhĩ Hạnh cúi mình, tay vẫn ôm cô dâu.

– Phu thê giao báí...

Chú rể cúi mình lần cuối, người con gái vẫn nằm trong tay anh.

– Cùng lên thiên đường...

Một tia sét bất chợt lóe lên giữa trời kèm theo tiếng sấm ì ùng. Ánh chớp soi tỏ chữ “hỉ” dán trên cửa sổ quán rượu. Một chữ hỉ màu trắng.

2

Cánh cổng khu biệt thự Ngọc Mễ tựa một lần ranh năm chắn giữa hai thế giới. Phía trong cổng là ánh sáng lấp loáng, yên bình của đèn neon. Còn ngoài cổng là cánh đồng mịt mù giữa mông lung vô tận. Đặt chân qua cổng, Phục Thực như vừa rời khỏi thế giới của ánh sáng để bước vào cõi riêng của đêm tối.

Anh chờ mãi một lúc lâu mới thấy có chiếc taxi xuất hiện. Tài xế là một cô gái còn khá trẻ, thấy khách đòi tới thôn Huyền Quái, cô ta chê xa rồi đạp ga chạy thẳng. Ngay sau ấy lại có tiếng động cơ khác vang tới “brùm brùm” mỗi lúc một gần. Một trong hai chiếc đèn trước của nó đã hỏng,

chiếc còn lại chiếu xuyên ngang màn đêm. Xe đỗ xích ngay trước mặt Phục Thực, một cái đầu nhem nhuốc thò ra:

– Taxi không anh ời?

– Thôn Huyền Quái, đi được không? – Phục Thực hỏi.

– Thôn Huyền Quái ư? Muộn thế này rồi... – Tài xế nói.

– Tôi trả gấp đôi. – Phục Thực đáp.

Đắn đo một hồi, người tài xế trả lời:

– Lên xe!

Chiếc xe nom thật kỳ dị, Phục Thực vừa quan sát nó vừa chui vào bên trong:

– Xe này là xe gì vậy?

Tài xế lắc lắc cái đầu và nói:

– Xe này vốn là xe kéo, tôi độ thêm cái vỏ jeep thôi mà.

– Thế ta nên gọi nó là xe kéo hay xe jeep? – Phục Thực hỏi.

– Ô hay! Dĩ nhiên là xe jeep rồi! Giả sử có một con người mang nội tạng của sói bên trong, anh vẫn sẽ gọi đó là người chứ không phải sói, đúng chứ? – Tài xế quả quyết.

Phục Thực nhìn thẳng vào mắt tài xế vài giây rồi đáp:

– Có lý đấy!

Tài xế cười đắc chí và đạp chân ga, chiếc xe jeep liền xình xích nổ máy.

Vầng trăng khuyết cong cong treo trên bầu trời dường như càng đỏ thắm, tựa hồ một con mắt độc nhãn. Cõi nhân gian mệnh mệnh là thế nhưng nó chẳng nhìn ai, chỉ dõi theo mỗi chiếc xe màu đen đang bon bon chạy trên đường.

Chiếc xe đen đi men theo đường vành đai số năm thành phố Tây Kinh nhằm hướng tây thẳng tiến. Nó băng qua không biết bao nhiêu dãy nhà nối tiếp nhau thành một dải miên man. Ánh đèn điện mỗi lúc một thưa, còn cây cối mỗi lúc một dày, cây cối ấy chính là tóc của thế giới này.

Chợt có một vật gì đó xù lông bông lao ra từ vệ đường tối mò, nó cúi mặt xuống, chân tập tễnh chạy ra trước xe.

– Cái gì thế? – Phục Thực hỏi.

Tài xế nheo mắt nhìn cho rõ vật lạ trước mặt.

– Sói à? – Phục Thực hỏi.

– Vùng này lấy đâu ra sói! Chắc chó hoang thôi.

Nói rồi tài xế ra sức bấm còi: “Bim! Bim! Bim!” Con vật liền nhảy phắt vào lùm cây dưới vệ đường và biến mất dạng. Suốt từ lúc xuất hiện cho đến khi biến mất, nó chưa hề ngẩng mặt lên lần nào.

– Anh thấy không? Mồm nó gặm một mẩu xương, hình như vẫn còn nhỏ máu. – Phục Thực nói.

– Gần đây có nghĩa địa mà!

– Anh có vẻ khá quen vùng này?

– Cô sáu nhà tôi sống ở thôn Huyền Quái.

– Ồ.

– Anh chưa đến đây bao giờ à?

– Chưa.

– Héo lánh lắm!

– Nhưng tôi thích cái tên đấy.

– Thật ra ngày trước người ta không gọi là thôn Huyền Quái đâu.

– Thế gọi là gì?

– Gọi là Huyền Quái. “Huyền” là cheo leo, “quái” là treo lên ấy! – Tài xế vừa nói vừa chỉ vào bức tượng Phật Như Lai treo lúc lắc trước cửa xe – Nghe khó hiểu quá hả?

– Không! Rất rõ ràng!

– Năm 1982, người ta đã đổi tên thôn này trong lần đổi tên đầu tiên của cả nước.

– Tại sao lại tên là thôn Huyền Quái?

– Cái đấy tôi cũng chịu.

Xe chạy được non nửa tiếng đồng hồ, thì tài xế chỉ ra ngoài và bảo:

– Đến nơi rồi đây.

Phục Thực khom người nhìn ra bên ngoài. Cách đường cái chừng cây số có một ngôi làng toàn những căn nhà đất hai tầng thấp lè tè, lập lờ ánh đèn cô tịch.

– Anh xuống chỗ nào?

– Xuống đây luôn đi!

Phục Thực trả tiền, trước lúc xuống còn tranh thủ liếc nhìn bức tượng Phật treo trước cửa sổ.

Chiếc xe đen xem chừng rất gấp gáp, Phục Thực vừa mới đặt chân xuống đất, chưa kịp đứng vững thì nó đã rùng mình một cái rất ra vẻ ta đây xe jeep rồi lịch xịch lê đi mất.

Tiếng động cơ xe mỗi lúc một nhỏ dần, bốn xung quanh lặng ngắt như tờ. Phục Thực lấy điện thoại ra và gọi vào số của Mục Phân Mục Phân.

– Em đang ở đâu?

– Anh đang ở đâu?

Phục Thực ngó nghiêng xung quanh, thấy bên đường có một am ni cô với bờ tường gạch xanh cao cao, cỏ khô um tùm giăng tứ phía, nom điêu tàn, ma mị và kỳ quái.

– Anh đang ở am ni cô.

– Anh vòng qua am ni cô, đằng sau chính là thôn Huyền Quái, em đón anh giữa đường nhé!

– Sao em lại tới đây?

– Tới chơi!

– Em mặc quần áo màu gì?

– Quần bò xanh và áo phong đỏ. Mà cần gì phải biết nhỉ, ở đây chỉ có hai ta, không nhằm được đâu!

– Cũng phải!

Trời tối như đêm ba mươi, Phục Thực dè chừng bước xuống lòng đường, quả nhiên anh thấy một dải đường đất tro trải trải ra trước mắt bèn chậm rãi men theo.

Chó trong làng bỗng sủa rộ lên, tiếng trầm tiếng bổng chen nhau lẫn lộn. Chẳng hiểu hai con chó đang dương oai hay cùng phát hiện ra điều gì đó bất thường mà sủa lên cảnh báo. Chúng cứ ra sức sủa thật hăng.

Dải đường đất vắng tanh không một bóng người. Phục Thực bước, bước mãi, đột nhiên hai chân bỗng dứ lại khiến anh suýt nữa ngã nhào. Anh quỳ xuống quờ quạng, thì ra chỉ là một miếng gạch. Tiếp đó, có một mùi gì đó thoang thoảng chạm vào mũi khiến đôi mắt anh chợt trở nên cảnh giác.

...

Về sau, anh kể lại với Mễ Gia thế này:

Lúc ấy chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào anh lại sực nhớ đến một thứ không nên nhớ, đó là bức tượng Phật treo trong chiếc xe jeep “kéo”, nói chính xác hơn là bị sợi dây buộc ngang cổ rồi vắt lên lưng lẳng.

Anh đứng phắt dậy, từ từ quay lưng lại và quan sát bốn xung quanh. Một cây du cổ kính đứng cô liêu ven đường, trên cây có một vật lạ đen thù lù đang đung đưa khe khẽ.

Anh tiến lại gần hơn và rồi chết đứng khi trông rõ đó là một cô gái. Cô mặc cái áo phong đỏ cùng chiếc quần bò xanh, khuôn mặt nát bươm, máu trộn lẫn thịt không còn hình hài của khuôn mặt theo đúng nghĩa. Anh thất thần trong giây lát rồi lập cập rút điện thoại, nháy vào số của Mục Phần Mục Phần.

Chiếc điện thoại trong túi áo cô gái đổ chuông lạnh lạnh.

Mười giờ tối nay, khách khứa được mời lục tục đội mưa vượt gió tới quán rượu dự lễ thành hôn...

Mười giờ tối qua, tiếng chuông điện thoại của chàng trai vang lên, đó là cuộc gọi của cô gái quen qua mạng gửi tới lời mời gặp gỡ...

Mười giờ mười lăm phút tối nay, xe cưới vén mưa đưa cô dâu và chú rể tới quán rượu...

Mười giờ mười lăm phút tối qua, người con trai ấy đang tới ngoài ô phía tây trên chiếc xe jeep kéo.

Mười giờ bốn lăm phút tối nay, người chủ trì giới thiệu cô dâu đã đến...

Mười giờ bốn lăm phút tối qua, người con trai ấy đặt chân xuống đoạn đường đất cạnh am ni cô, tìm người tình ảo chưa từng gặp mặt...

Mười giờ năm mươi tối nay, chú rể ôm cô dâu bái trời lạy đất...

Mười giờ năm mươi tối qua, người con trai ấy trông thấy cảnh tượng một cô gái bị treo lủng lẳng trên cao tít ngọn cây...

Hôm nay...

Hôm qua...

Hôm nay là hôn lễ.

Hôm qua là ái tình.

Từ hôm qua cho đến hôm nay...

Bộ áo cưới bao bọc trọn lấy toàn thân cô dâu, chỉ để lộ ra phần cổ trắng toát, bên trên đeo sợi dây chuyền mặt cây thập giá đen. Tiếng sấm bất chợt

nỗ dùng đoàn khiến chú rể giật mình, làm cây thập giá rớt xuống đong đưa giữa khoảng không...

Người con trai ấy dùng ánh sáng hắt ra từ màn hình điện thoại di động chiếu chậm rãi từ dưới lên trên thi thể đang treo lơ lửng... Trên cổ người con gái xấu số có đeo một mặt dây thập giá đen, khế đưa đẩy nhẹ nhàng trong gió...

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Bí Hiểm

Tôi là tác giả. Tôi đang ghi chép lại một câu chuyện.

Phần trước và phần sau câu chuyện của tôi đều hiện lên hình ảnh một bức tượng Phật bị buộc dây thừng vào cổ và treo lủng lẳng giữa không trung.

Tôi chọn kiểu gõ chữ Hán ABC thông minh. Hai ký tự “fo” đáng nhẽ chỉ cho ra một chữ Hán duy nhất: chữ “Phật”, nhưng tôi gõ mấy lần mà đều ra chữ “phụ” trong từ “phụ nữ”.

Cây du già lè loi bên đường đó không biết đã chết khô từ bao giờ, bản thân nó đã là một cái xác.

Các cụ già trong thôn Huyền Quái vẫn còn nhớ, ba mươi năm trước, có một cô gái tuổi chừng mười tám, vì bị cha mẹ cấm cản chuyện hôn nhân, không cho cô gặp gỡ người con trai mà cô yêu nên đã treo cổ lên cây tự vẫn. Khi ấy, cây du đang độ xuân thì, mái đầu xanh mướt

Khi chết, cô gái mặc bộ quần áo màu trắng.

Suốt bao năm qua, người ta vẫn rỉ tai nhau: trong những đêm khuya thăm thẳm, có một người con gái mặc bộ quần áo trắng, lững thững đi vòng quanh cây du già cô độc, từng vòng, từng vòng, như thể đang cố kiếm tìm linh hồn của mình.

Giờ đây người đàn ông mà cô yêu đã ngoại ngữ tuần, đã có cháu ẵm bồng và vẫn sống ở thôn Huyền Quái.

Tử thi đeo sợi dây chuyền hình chữ thập màu đen treo lơ lửng trên cây suốt một đêm dài.

Khuôn mặt nát bươm, chiếc áo phong đỏ rách tả tơi, nửa thân trên lỏa lồ, hai bầu vú bị ăn mất, đầm dề máu. Cái đầu rũ xuống, lưỡi thè dài, hình như cái xác đang muốn liếm vết thương trên người nó.

Sớm hôm sau, một người đàn ông trung tuổi bị thọt chân tập tễnh đạp xe lên thành phố. Ông có việc cần gặp người chị họ. Lúc đi qua cây du già, thấy cái xác đung đưa trên cây, ông ta ngã bổ nhào xuống đất, bỏ cả xe đạp, ba chân bốn cẳng chạy về nhà...

Người trong thôn hay tin, lũ lượt kéo tới chỗ cây du hóng chuyện như một bầy ong.

Người đàn ông thọt không quay lại nữa.

Chiếc xe đạp nằm chỏng chơ trên đường, cách tử thi chừng mấy chục mét, bánh xe vẫn xoay tròn trong gió.

Chẳng bao lâu sau, cảnh sát hình sự đã có mặt tại hiện trường.

Họ giải tán đám đông, căng dây phân cách, tìm kiếm, đo đạc và chụp ảnh.

Tiết trời tháng ba, mầm xanh hây còn ủ mình trong đất, mặt đất chỉ là một khoảng không buồn tẻ khiến sợi dây phân cách màu vàng phất phơ trong gió bỗng trở nên tươi tắn lạ thường.

Đám đông không ra về mà đứng túm năm tùm ba bên ngoài khu vực bị phong tỏa, xem sự thể từ đằng xa.

Một phóng viên muốn len vào hiện trường, nhưng bị cảnh sát ngăn lại.

Nửa tiếng sau, tử thi bị đưa đi.

Hai con quạ, một to một nhỏ, kêu quang quác nghe đến nhức óc, chúng lượn vòng mãi phía trên cây du nhưng không hề đậu xuống.

Hiện trường đã bị phá hoại, cảnh sát không tìm thấy manh mối nào.

Tuy vậy, họ tìm được một chiếc thẻ sinh viên trong túi của nạn nhân. Nhờ vậy, người ta biết được lai lịch của kẻ vong mạng: Cố Phán Phán, sinh viên trường Đại học Tây Kinh.

Trong chiếc túi khác của nạn nhân có một chiếc điện thoại di động Nokia màu đỏ. Có hai cuộc gọi cho cùng một người vào ngày nạn nhân bị giết.

Cảnh sát mau chóng tìm ra kẻ kết nối điện thoại với người bị hại. Anh ta tên Phục Thực, trợ lý Tổng giám đốc của hãng điện ảnh Kim Tượng.

Tối hôm đó, cảnh sát triệu tập Phục Thực.

Đó là một căn phòng rất đổi tầm thường. Nó khác với những căn phòng khác bởi mùi sắt hoen gỉ nồng nồng.

Cảnh tượng giống hệt như cảnh trong các bộ phim truyền hình, một nam cảnh sát hình sự thẩm vấn, một nữ cảnh sát hình sự ghi chép lại.

Phục Thực ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế băng dài kê giữa phòng, ánh mắt chiếu thẳng vào nam cảnh sát. Phục Thực lần lượt trả lời từng câu hỏi dồn của cảnh sát với vẻ mặt vô cảm.

– Anh và nạn nhân quen nhau như thế nào?

– Qua mạng.

– Hai người đã quen nhau bao lâu?

– Hơn hai tháng.

– Đã gặp nhau lần nào chưa?

– Hôm qua là lần đầu tiên.

– Hai người vẫn liên lạc qua điện thoại?

– Hôm qua là lần đầu tiên.

– Trong lúc nói chuyện trên mạng với nhau, nạn nhân có kể với anh về bất cứ kẻ thù nào không?

– Chúng tôi chỉ nói chuyện yêu đương.

– Anh có cảm nhận điều gì bất thường khi nói chuyện qua điện thoại với nạn nhân không?

– Không.

– Lúc thấy nạn nhân đã tử vong, tại sao anh không báo án?

– Phiền phức lắm!

Dù thăm vấn thế nào, câu trả lời của Phục Thực vẫn ngàn lần như một.

Viên cảnh sát nam ngưng một hồi rồi hỏi tiếp:

– Anh không trung thực.

– Tôi rất trung thực.

– Anh rất không trung thực.

– Anh muốn nói sao thì chuyện thành vậy.

– Tôi thấy anh là người thông minh, anh thử nghĩ xem, toàn thân đã rơi xuống giếng rồi thì hai tai còn ở lại được nữa không? Anh nên khai thẳng thắn để đêm nay mọi người không phải nhọc công thức trắng.

– Những gì cần khai tôi đã khai hết rồi.

– Thế còn những gì không cần khai?

– Không có điều không cần khai, chỉ có điều... không nên hỏi thôi.

– Anh cứ hỏi.

– Các anh đã khám nghiệm tử thi chưa?

– Anh hỏi điều đó để làm gì?

– Tôi muốn biết thời gian cô ấy bị chết.

– Chúng tôi không thể nói điều đó với anh được. Anh còn gì muốn hỏi nữa không?

– Không!

Viên nam cảnh sát vươn mình về một mỗi:

– Thôi được rồi, hôm nay chúng ta làm việc tới đây thôi. Mời anh đọc lại bản ghi chép, nếu không có vấn đề gì thì điểm chỉ vào.

Phục Thực điểm chỉ xong lại nhìn chòng chọc vào mắt viên cảnh sát nam. Chừng như anh ta đang chờ đợi một câu kết bởi nó quyết định việc đêm nay anh có thể trở về Ngọc Mễ hay không.

Viên cảnh sát mở ngăn kéo và lấy ra một chùm chìa khóa lớn. Tiếng chìa khóa va vào nhau xúng xoảng.

Phục Thực hỏi một cách đề phòng:

– Tôi có thể đi được chưa?

Viên cảnh sát nữ đáp lời:

– Anh chưa đi được! – Giọng nói cô ta ồm hơn cả giọng nói của người đồng nghiệp nam.

Tới tận khi bị đưa vào phòng tạm giam, Phục Thực vẫn không hé thêm lời nào.

Phòng tạm giam nằm tận cùng dãy hành lang, không có đèn.

Bước vào phòng giam, bàn chân Phục Thực đạp phải thứ gì đó nghe lạo xạo, có lẽ là một mảnh kính vỡ. Mùi gỉ sắt ở đây còn nồng hơn cả căn phòng ban nãy.

Cạch! Viên cảnh sát nam khóa cửa xong bèn cùng người đồng nghiệp nữ rời đi.

Lúc này đã qua giờ tan tầm, hành lang trở nên vô cùng tĩnh mịch. Đi được dăm bước, nữ cảnh sát dừng lại, ngoảnh đầu nhìn hàng lan can sắt của phòng tạm giam. Bên trong tối như hũ nút.

Vị nam cảnh sát cũng dừng bước theo, cất tiếng hỏi:

– Cô nhìn gì vậy?

– À, không có gì...

Rồi hai người lại tiếp tục đi về phía cửa cầu thang.

– Theo cô gã này có phải hung thủ không? – Nam cảnh sát hỏi nhỏ.

– 50 – 50.

– Nói thế cũng bằng không.

– Kinh nghiệm mách bảo tôi rằng nếu ta cảm nhận thấy khả năng gây án của đối tượng chỉ ở mức bốn mươi phần trăm hoặc sáu mươi phần trăm thì thông thường đó không phải hung thủ. Nhưng nếu ta cảm nhận khả năng gây án của y là năm mươi phần trăm thì đó có thể là hung thủ thực sự hoặc cũng có thể thuộc diện vô tội. Một khi cảnh sát chúng ta phải phân vân hai đằng, không biết phán đoán ra sao thì thường thường kẻ đó chính là hung thủ.

– Tôi không hiểu.

– Điều này huyền diệu lắm. Anh cứ coi như đó là trực giác của phụ nữ chúng tôi.

Khi đến cửa cầu thang, viên cảnh sát nam đột ngột dừng lại lần nữa.

Người đồng nghiệp nữ hỏi:

– Sao không đi tiếp?

– Rốt cuộc ban nãy cô trông thấy thứ gì? – Viên cảnh sát nam hạ giọng hỏi.

– Hình như tôi thấy hai luồng ánh sáng xanh lục từ phòng tạm giam. – Nữ cảnh sát ngần ngại cười trừ.

– Không thể nào!

– Cũng có thể do tôi hoa mắt.

– Chắc chắn là vậy!

Nói rồi, hai người tiếp tục bước xuống cầu thang, vừa đi vừa thảo luận về vụ án mạng.

Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy nạn nhân tử vong vào khoảng tám giờ tối qua. Nhưng Phục Thực nhận cuộc gọi đến của nạn nhân lúc mười giờ đêm. Khoảng chênh lệch này là một câu đố lớn.

Giả dụ cuộc gọi đó đúng là do nạn nhân gọi thì vụ án này quả có chút ma quái.

Giữa đêm đen tịch mịch, một thi thể treo lủng lẳng trên cây, chầm chậm xoay tròn trên không theo chiều gió, bốn bề hiu quạnh vắng tanh, không một bóng người, cỗ thi thể ấy từ từ rút chiếc điện thoại di động, nhấn từng phím, từng phím một, gọi số Phục Thực rồi đưa lên tai và nói giọng dịu dàng: “Anh có muốn gặp em không?...”

Giả dụ người nhấn phím gọi không phải là kẻ bị hại thì vụ án này càng thêm phần phức tạp.

Theo điều tra của cảnh sát, không ai hay biết mối quan hệ giữa Cố Phán Phán và Phục Thực, chỉ biết nạn nhân có một người bạn trai tên Tát Nhĩ Hạnh và hai người khá thân thiết với nhau. Điều đó chứng tỏ, mối tình qua mạng vừa chớm nở hai tháng của Cố Phán Phán và Phục Thực là một chuyện tình vô cùng bí mật. Nếu vậy, kẻ nào lại hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người đến thế? Thêm vào đó, chiếc điện thoại di động Nokia màu đỏ chỉ có dấu vân tay của Cố Phán Phán, chi tiết này làm loại trừ khả năng Phục Thực tự gọi điện thoại cho mình.

Tới chân cầu thang, viên cảnh sát nam bước lên ô tô trước, anh vừa khởi động xe vừa quay đầu lại nhìn. Nữ cảnh sát đứng im trước cửa, không bước lên xe.

Nam cảnh sát móc ngoắc tay gọi:

– Lên đi chứ!

Nữ cảnh sát đột nhiên nói:

- Có lẽ ta nên quay lại đó xem sao.
- Xem gì mới được? – Nam cảnh sát thắc mắc.
- Phòng tạm giam. – Nữ cảnh sát ngập ngừng đáp.
- Ok! – Nam cảnh sát rút chìa khóa, nhảy khỏi xe va đáp.

Nói rồi cả hai quay lại tòa nhà một lần nữa.

Bước chân nữ cảnh sát ngừng lại ngay khi hai người vừa tiến tới đầu cầu thang. Viên cảnh sát nam ra hiệu cho cô bằng mắt rồi một mình bước vào phòng tạm giam, bước chân đưa nhẹ nhàng. Nữ cảnh sát nín thở và chăm chú dõi theo người bạn đồng nghiệp.

Trước khi tới phòng tạm giam, nam cảnh sát bám vào lan can cầu thang và ngó đầu vào bên trong quan sát.

Bên trong tối mò mò, chẳng rõ Phục Thực đang nép ở góc nào, cũng chẳng hay anh ta đang quỳ, đang ngồi hay đang đứng. Viên cảnh sát nam rảo bước quay lại và nói:

- Không có gì đâu. Đi thôi!
- Ừm... – Nữ cảnh sát đáp.

Một dòng tí nhỏ xíu về vụ án mạng tại thôn Huyền Quái được đăng trên báo Buổi Trưa.

Tin tức nhanh chóng lan truyền trên mạng. Cộng đồng mạng bàn tán sôi nổi.

Tại sao cô gái này lại đến thôn Huyền Quái?

Kẻ nào đã giết hại cô?

Tại sao hai bầu vú của cô bị ăn mất?

Không có lời giải nào cho những câu hỏi ấy.

Nhiều người có chung ý kiến rằng, vụ án này là một vụ giết người vì tình, kẻ giết người là một gã sát nhân cuồng loạn, gã đã nuốt từng miếng thịt trên bầu vú nạn nhân.

Nếu thế, người ta chỉ còn mỗi một việc: bắt hung thủ về quy án.

Liệu sự tình có đơn giản như thế không?

Tại sao con chuột máy tính trong ngôi biệt thự số mười chín lại vô duyên vô cớ rơi xuống hai lần?

Tại sao bức tượng Phật trong chiếc xe màu đen lại bị buộc dây thừng vào cổ và treo lủng lẳng giữa không trung? Đạo Phật có người tín kẻ không. Đã là tín đồ nhà Phật thì hiển nhiên không bao giờ làm điều đó. Kẻ không tin có thể không thờ phụng nhưng cũng chẳng ai lại cố ý mạo phạm thần linh. Như thế cũng có nghĩa, gã tài xế đầu to kia hoàn toàn không làm cái việc xúc xiểm nhà Phật, nhưng tại sao trong mắt của Phục Thực lại hiện ra cảnh tượng tội lỗi ấy?

Tất cả những điều đó, cảnh sát không hiểu, tôi không hiểu, bạn không hiểu, mọi người không ai hiểu.

Chúng dở dang với những dấu chấm hỏi.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Nhà Của Ai

Một lữ khách bị lạc đường giữa đồng không mông quạnh, bốn xung quanh tăm tối mịt mù.

Cuối cùng anh ta cũng gặp được một gia đình, chủ nhà là một ông già thông tỏ sự đời, không chỉ có lòng giữ khách ở lại qua đêm mà còn mời anh ta cùng thưởng thức trà.

Trong vườn này giờ cứ loáng thoáng tiếng cãi cọ của ai đó. Hai người đàn bà, một đã đứng tuổi, một còn trẻ măng kéo nhau bước vào.

Người đàn bà trẻ nói với ông già:

- Rõ ràng tôi là vợ cả, thế mà bà ta cứ đòi ở phòng trên rồi đẩy tôi xuống phòng dưới! Sống thế thì ai mà sống được!

Người đàn bà đứng tuổi không chịu lép vế:

- Tuy chỉ là vợ thứ, nhưng tôi đã sinh con đẻ cái cho ông!

Ông già xoa tay và nói:

- Hai người đi ra đi, lát nữa tôi giải quyết.

Hai người đàn bà bèn lui ra ngoài.

Ông lão xin lỗi người khách:

- Thật ngại quá! – Nói rồi ông cũng bỏ ra ngoài.

Người khách cảm thấy thật kỳ quặc: tại sao người đàn bà trẻ lại là vợ cả còn người đứng tuổi lại làm thân lẽ?

Anh ta lẳng lẳng đi theo, thấy ông già đang giương cao cây xèng lúi húi đào đất. Rất mau mắn, ông bới ra được hai hộp tro. Sau khi đổi chỗ hai hộp tro với nhau, ông lại lấp vào như cũ và thì thầm:

- Lần này thì hết cãi cộ rồi nhé!

Người lữ khách bỏ chạy biệt tích.

Người đàn ông thọt nợ vốn rất nhát vía. Sau cơn kinh hoàng lần trước nay đã không còn dám bước chân khỏi cửa. Cảnh sát hình sự phải đến gõ cửa tận nhà những hai lần mới lấy xong lời khai.

Mười hai ngày sau, tinh thần ông có vẻ tỉnh táo hơn ít nhiều, ông lại đạp xe lên thành phố tìm gặp chị họ để giải quyết nốt việc đang dang dở. Chiếc xe cũ vốn đã bị ai đó lấy mất, giờ ông lại mua một chiếc mới.

Ông ta tìm chị họ làm gì? Đầu đuôi cơ sự ngăn gợn là thế này: anh con cả của ông bị đứa thứ tư nhà trưởng thôn đánh cho què quặt đến nỗi phải đi tập tễnh chẳng khác chi ông bây giờ, ấy vậy mà không được giải quyết như ý. Mấy hôm trước ông vừa kiện trưởng thôn lên tòa. Chị họ ông vốn là phó bí thư một đoàn thể nào đó trên Tây Kinh, ông phải cầu cứu chị cho hả nỗi uất này.

Ông ra khỏi nhà vào hơn mười một giờ lúc ban trưa, khi đi ngang qua gốc du già nua, chốc chốc ông lại thấp thỏm ngược mắt nhìn.

Dưới đồng có dăm ba người nông dân đang làm ruộng, người ta đã bắt đầu gieo hạt vào vụ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Có đứa bé gái

trạc bốn, năm tuổi của gia đình nào đó mặc áo hoa tươi rói đang lúi húi đào giun nơi bờ ruộng...

Một sinh mệnh xanh tươi mới khi nào vẫn còn đang hân hoan nhảy múa bỗng chốc kết thúc âm lặng ngay tại nơi đây, chẳng khác nào một màn pháo hoa giữa trời đêm đã đến hồi tàn úa. Nhưng rồi ngay sau đó, một đợt pháo hoa khác lung linh hơn, rực rỡ hơn lại nhanh chóng tỏa bùng khiến người ta lại vội vàng thưởng ngoạn kéo bỏ lỡ.

Người đàn ông thọt định quay về thôn trước khi trời tối, nhưng nửa đường, lốp xe không may cán phải đinh nên ông đành xuống xe dắt bộ.

Mãi mới gặp được một quán sửa xe đạp, nhưng đàn ông trong quán đã ra ngoài cửa hàng mua keo dính săm, chỉ còn có đàn bà ở lại. Đàn bà chỉ biết vá áo cho đàn ông, thế nên đàn ông mới biết vá săm xe.

Ông ta đành nhẫn nại ngồi chờ trước cửa.

Thật ra người đàn ông sửa xe kia đã đến cửa hàng bán keo dính săm từ lâu, nhưng cửa hàng ấy lại chỉ còn đàn ông, đàn bà đã đi đâu mất. Mà đàn bà mới là chủ quán, đàn ông chỉ là người nhà, anh ta làm việc tại công xưởng, hôm đó được nghỉ vì là chủ nhật. Anh ta chỉ biết cái nhẫn cưới trên ngón tay vợ đáng bao nhiêu tiền chứ chẳng rõ keo dính săm bán bao nhiêu đồng. Người đàn bà của anh vừa sang nhà mẹ đẻ đón cháu...

Nhìn mặt trời mỗi lúc một khuất dần về phía tây, lòng lão thọt nóng ran như lửa đốt, đương toan bỏ đi thì người đàn ông sửa xe bất chợt quay về.

Chiếc xe được vá săm rồi bơm hơi, người đàn ông thọt vội vã phóng xe như ngựa vía về phía thôn Huyền Quái.

Ông ta đi mãi không dừng giống như câu chuyện trong cuốn sách này cứ tiếp diễn liên hồi. Bóng chiều lại mặc sức bủa vây khắp vòm trời không gì cản nổi.

Màu trời ngả xám tối đâu thì còi lòng ông thêm mông lung tới đó. Khi gần tới am ni cô, bấp chôn ông thành linh khẽ co giật. Xuống tới đường cái, ông đạp chậm lại một chút. Bốn phía nhập nhoạng không ánh đèn, đường đất gồ ghề nhấp nhô, mấy lần ông suýt ngã vì chỉ chăm chăm hướng mắt về phía cây du cổ kính đang in bóng đen kịt giữa nền trời phía xa.

Lúc ấy, gió bỗng chốc gợn lên, bụi đường nháo nhác bốn xung quanh.

Khi chỉ còn cách gốc du già một đoạn, ông đột nhiên trông thấy một vật lông lá rậm rì xuất hiện ven đường, lạnh lẽo giương mắt nhìn mình trong bóng tối.

Chó ư?

Hay là sói?

Trời tối quá, ông không phân biệt nổi.

Ông bắt đầu phân vân không biết nên gồng sức đạp thật mau qua con vật hay vòng quách xe lại phía sau mà chạy. Ông thầm mong đây chỉ là chó nhà ai trong thôn nuôi, mà nhà đó lại quen ông thì càng tốt... Nhưng chó nhà ai mà lại ngồi đây vào cái giờ này?

Có lẽ, nó không phải chó, cũng không phải sói, mà là một con người với bộ lông rậm rì... Càng nghĩ vậy trong đầu, mắt ông càng mờ thấy mặt nó hao hao giống mặt người.

Ông ghi chặt hai bàn tay tươm tướp mồ hôi vào ghi đông nhưng vẫn làm ra vẻ rất điềm tĩnh, thậm chí còn ngâm nga một đoạn Kinh kịch.

Con vật lạ từ từ quay đầu theo chuyển động của ông. Càng lúc ông càng tiến đến gần nó.

Đột nhiên, bánh xe trước vấp phải một hòn gạch khiến ông loạng quạng tay lái rồi ngã bịch xuống ngay trước thứ lông lá đó.

Một âm thanh quái dị phát ra từ khuôn mặt lông rậm rì ấy. Người đàn ông tập tễnh nào dám nhìn vào nó, ông lập cập bỏ chạy!...

Về sau khi hồi tưởng lại sự việc, người đàn ông chợt chỉ nhớ mình đã nghe thấy một giọng nói rất giống của nữ giới âm ỉ phát ra từ cổ họng nó: “Vá... xe... đi...” Trước mặt lại còn là cây du già từng treo một tử thi, ông suýt nữa thì sợ mất mật!

May sao lúc đó có người trông thấy ông, hình như là hai người đang chuyện trò gì đó dưới cây đại thụ. Chắc là thanh niên trong thôn lên ra đây tự tình. Người đàn ông khi ấy mới định thần lại và bước đi thong thả hơn.

Ngoảnh đầu lại nhìn, thứ lông lá đó không hề đuổi theo ông mà cũng đã biến mất tự khi nào.

Người đàn ông chợt len lén nhìn ngóng một hồi rồi sải bước quay về dựng lại chiếc xe đạp, vừa leo lên xe vừa ngoái đầu nhìn, cứ lên được bên này thì lại ngã xuống bên kia... Cuối cùng, ông quyết định dong xe chạy.

Ông toan mau chóng chạy vượt qua cây du già âm u nhân lúc hai người kia vẫn còn ở đó. Khi chỉ còn cách độ chừng mười mét, một trong hai người kia chợt ngước lên và chạy về phía ông. Dưới ánh trăng tờ mờ, ông nhìn thấy đó là một cô gái ăn vận giản đơn, mặt mũi trông rất lạ, không giống người trong thôn Huyền Quái chút nào.

– Bác ơi, phiền bác giúp cháu một chút!

– Có chuyện gì thế hả cô?

– Bác ra đây phân xử giúp cháu!

Nói rồi cô kéo lấy ghi đông xe của ông, mặt hầm hầm bước về phía người còn lại.

Bấy giờ người đàn ông tập tễnh mới trông rõ, hóa ra người thứ hai cũng là nữ. Cô đứng dựa vào cây du già, lặng lẽ như đang trông ngóng người trong mộng.

Xem ra hai cô gái hoàn toàn không hề hay biết những chuyện từng xảy ra tại gốc cây này. Người đàn ông tập tễnh quyết định không nói ra nếu không cả hai sẽ chết ngất vì khiếp đảm. Ông tự nhủ nên đưa hai cô gái rời khỏi đây trước rồi có chuyện gì cứ về thôn hãng hay. Đến chỗ cây du già, ông nói:

– Hai cô theo tôi đi khỏi đây đã.

Cô gái thứ nhất lên tiếng:

– Không! Hôm nay cháu phải nói cho ra nhẽ với chị ta ngay tại đây!

Cô gái còn lại gất lên:

– Cô còn muốn nói cái gì!

Người đàn ông tập tễnh nghĩ một hồi rồi hỏi:

– Hai cô là người ở đâu?

Cô gái đầu tiên đáp:

– Chúng cháu là người ở đây... À không, có cháu thôi, còn chị ta thì không!

Cô gái còn lại gằn giọng:

– Cô nói láo! Tôi mới là người ở đây chứ không phải cô!

Người đàn ông tập tễnh thoạt nhiên cảm thấy có điều gì đó khác thường, ông nheo mắt nhìn kỹ hai cô gái lạ vô cớ xuất hiện dưới cây du già từ đầu đến chân rồi khẽ hỏi:

– ... Ở đây là ở đâu?

Cô gái thứ nhất chỉ vào cây du già nói đồng dục:

– Là ở đây chứ đâu!

Ông già giật đống người như có tiếng sấm nổ đùng trong óc. Cô gái ghi khư khư vào ghi đông xe đạp của ông suốt này giờ mặc một áo phông đỏ cùng quần bò xanh. Cô gái còn lại thì mặc nguyên một bộ trắng!

Não ông bỗng dưng trống hoác, dù muốn chạy cũng không nhấc nổi chân lên được nữa.

Cô gái áo phông đỏ vẫn chưa dứt lời:

– Cái nhà này vốn dĩ là của cháu, cháu đến đây ở được mười mấy ngày rồi. Chẳng hiểu chị này ở đâu ra, cứ khăng khăng nhận nhà này của mình từ hơn ba mươi năm trước...

Nói rồi, cô gái đột ngột buông tay khỏi chiếc ghi đông và túm chặt tay người đàn ông:

– Cái hôm cháu dọn vào đây bác cũng chứng kiến mà, đúng không? Bác nói gì đi chứ?

Ông cuống cuống giằng tay khỏi cô gái, vừa gào thét vừa cầm đầu chạy một mạch về phía thôn.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Thần Tượng Và Người Hâm Mộ

Một cô gái xấu xí gõ cửa nhà tôi những ba lần, cười tủm tỉm chào bán sản phẩm mới gì đó.

Tôi phát cáu và cảnh cáo:

- Cô mà còn đến nữa là tôi không khách sáo nữa đâu!

Vài phút sau lại có tiếng ai gõ cửa.

Qua mắt thần, tôi trông thấy một cô gái xinh đẹp mỹ miều, bèn mở cửa chào hỏi lịch sự:

- Xin chào, cô tìm ai?

- Vẫn là em nè! – Cô gái trả lời, vừa nói vừa lột lớp da mặt xuống, lộ ra khuôn mặt xấu xí ban nãy – Em muốn giới thiệu với anh loại mặt nạ mới nhất...

Trong xã hội hiện đại, con người ta càng ngày càng đi ngủ muộn. Ban ngày đã dành hết cho công sở, ban đêm mới sống cho riêng mình.

Nhiều đài truyền hình vẫn duy trì lối phát sóng cũ, hễ đến nửa đêm chỉ chiếu lấy lệ mấy bộ phim dài tập nhạt như nước ốc cùng mấy tràng quảng cáo trị liệu tạp nham cho hết đêm.

Năm rõ được đặc điểm ấy, vào nửa năm trước, công ty điện ảnh Kim Tượng mà Phục Thực làm việc đã sản xuất ra chương trình truyền hình dành riêng cho đêm khuya đầu tiên trong nước, trong đó sẽ có một gã nhà văn kể lại những câu chuyện kinh dị do chính tay mình sáng tác.

Gã nhà văn này cũng có chút tiếng tăm trong vùng, vì những lý do mà ai cũng biết, tôi tạm giấu tên thật đi và gọi gã là “gã nhà văn”. Nói cách khác, “gã nhà văn” trong cuốn sách này không phải là một chức danh, mà là tên người.

Ti lệ người xem chương trình đêm khuya ấy cứ tăng vùn vụt kể từ ngày phát sóng, hiệu quả rất tốt.

Gã nhà văn năm nay ba mươi tám tuổi, mới li dị vợ từ một năm trước. Đưa con ba tuổi rưỡi đi theo mẹ. Sau khi tan cuộc hôn nhân, người vợ cũ cùng đưa con thơ quay về miền đông bắc.

Nhắc mới nhớ, gã cũng được coi là “nhà văn diễn thuyết” đầu tiên trong nước. Trong chương trình, gã vừa mô tả, vừa diễn thuyết chính tác phẩm kinh dị do mình viết. Gã không chỉ khéo sáng tác mà còn rất ham mê biểu diễn. Ngoài ra, với khuôn mặt gầy gò, lông mày dày đậm, mũi dong dỏng cao và ánh mắt tinh nhanh, gã trở nên cực kỳ ăn hình.

Nhà đầu tư cho chương trình này chính là Mễ Gia.

Mễ Gia năm nay bốn mươi sáu tuổi, người gốc Thượng Hải, tuy đã cố gắng chăm chút kỹ lưỡng nhưng cô vẫn không sao che giấu được những nếp thời gian đang hằn trên gương mặt. Đôi chân Mễ Gia vừa ngắn vừa thô, bụng dưới sệ xuống, đôi hông cong vênh, trông cô chẳng khác nào một tảng gỗ mới được người thợ điêu khắc chạm dùi qua loa, hãy còn rất nhiều phần thịt thừa thô kệch đang cần được xén bỏ thẳng tay.

Số tiền diễn thuyết cô trả cho gã nhà văn chẳng thấm vào đâu, nhưng vì danh tiếng, gã vẫn vui lòng hợp tác. Thi thoảng nếu Mễ Gia có nhu cầu, gã

sẵn sàng lên giường cùng cô. Khi hai người làm tình, trông gã lại càng giống một kẻ dưới đang kính hầu bề trên.

Nửa năm trước, khi chương trình nửa đêm mới lên sóng, công ty Điện ảnh Kim Tượng từng tổ chức một buổi gặp mặt tại trường đại học Tây Kinh. Hôm ấy vào đúng ngày 16 tháng 9, ngày sức khỏe não bộ Trung Quốc.

Gã nhà văn đứng trên bục kể lại chuyện đời phấn đấu của mình:

“Quê hương tôi nằm trên dãy núi Đại Hưng An tận cùng cực bắc đất nước. Đó là một ngôi làng nhỏ bé náu mình giữa những gợn sóng núi miên man.

Mùa đông, băng tuyết cô đơn phủ lên khắp ngôi làng một màu trắng bàng bạc.

Mùa hạ, rừng rậm xanh mướt khiến nơi ấy tách biệt hẳn với thế giới xung quanh.

Thủa ấu thơ, tôi là một đứa trẻ rất ít nói. Hết cấp một, tôi không đi học nữa, cả ngày chỉ ngả mình trên mái căn nhà gỗ makeden mà khắc khoải trông về nơi xa, lòng vui đầy dăm chiêu. Bầu trời quê hương tôi xanh ngắt đến độ có thể khiến người ta nhỏ lệ.

Nhà tôi nuôi một con chó mực, nó chưa bao giờ kêu hay sủa tiếng nào, lúc nào cũng chỉ nằm dài trong sân lặng lẽ nhìn về phía xa xăm... Hồi đó, tôi nghĩ bụng con chó này sao mà giống mình, về sau chắc chắn nó sẽ là một con chó kiệt xuất.

Sau này, tôi lấy cây bút còm làm gậy chống, vượt qua chặng đường đầy mồ hôi, nhòa lệ và đẫm máu để bước ra khỏi núi rừng.

Tôi một mình một ngựa vượt nghìn dặm đi từ phương bắc xuống phương nam, bước từ biển xanh lên đồng cỏ, lại từ thôn làng ra thành thị. Đối với tôi, mọi chốn đi về đều là trạm nghỉ, mọi nơi trạm nghỉ đều là chốn về.

Ngày đầu tiên của thế kỷ 21, tôi định cư ở Tây Kinh.

Thượng Đế ban phúc cho những con người không cam chịu sống đời tầm thường.”

Tiếng vỗ tay của sinh viên vang lên rền rã.

Non nửa hội trường hình chữ T đã kín chỗ, trong số đó sinh viên nữ chiếm đại đa số, tất cả đều háo hức ngồi dồn lên trên. Duy chỉ có một nữ sinh ngồi tách biệt một mình ở vị trí xa nhất.

Cô mặc chiếc áo phong đỏ, ngồi từ đằng xa chiêm ngưỡng vẻ say sưa của gã nhà văn khi đang diễn thuyết, thần thái cô toát lên vẻ tĩnh lặng đến lạ kỳ.

Đến phần giao lưu, các sinh viên mồm năm miệng mười đặt ra đủ các câu hỏi trên đời, gã nhà văn đều lần lượt trả lời hết. Cuối cùng cô gái áo phong đỏ cũng giơ tay. Gã nhà văn liền nói:

– Cô bạn ngồi dưới kia có câu hỏi gì chẳng?

Cô gái đứng dậy, đón lấy micro từ tay người dẫn chương trình và nhỏ, nhẹ cất giọng:

– Thưa thầy, em là một sinh viên đến từ miền quê Bắc Giang Tô, hiện đang học năm thứ hai. Tây Kinh luôn là giấc mơ của em. Nhưng sau một năm đặt chân tới đây, những gì em cảm nhận được chỉ là sự tàn nhẫn và lạnh lẽo đến ngạt thở của chốn đô thành. Là một người cũng xuất thân từ vùng quê, thầy có cảm nhận gì khi đang tồn tại giữa thành phố?

Gã nhà văn suy ngẫm thoáng chốc rồi trả lời:

– Tôi không ngừng phấn đấu suốt chục năm qua và đã thành công khi rời bỏ thôn quê đến với thành phố. Để hiện thực hóa mục tiêu ấy, tôi đã tự biến mình thành một lưỡi dao rùng rục sát khí chĩa thẳng vào bất cứ ai toan chặn đường. Nhưng sau khi đến đây, tôi phát hiện ra rằng chính thành phố lại là chiếc vỏ dao.

Tiếng vỗ tay của sinh viên lại một lần nữa vang lên như sấm.

Buổi gặp mặt kết thúc, những người trẻ nô nức cầm đĩa “Chương trình truyền hình Nửa Đêm” vây quanh gã nhà văn xin chữ ký. Cô sinh viên bắc Giang Tô cũng nằm trong số đó. Khi tới lượt mình, cô nói bằng một giọng nhẹ nhàng nghe thật êm tai:

– Thưa thầy, thầy có thể cho em xin số điện thoại được không?

Gã nhà văn ngẩng đầu lên nhìn. Nước da cô trắng nõn mang đầy hơi thở của đất phương Nam. Đôi mắt phượng cùng cặp môi nhỏ không khiến cô được gọi là “đẹp” nhưng bù lại trông rất duyên và nhu mì...

Sau khi ký tên, gã nhà văn để lại số điện thoại: 13701363390.

Rời khỏi trường đại học Tây Kinh, gã lái chiếc Santana màu xám về nhà. Đó là xe của công ty cấp cho. Chuông điện thoại chọt vang lên kèm theo một tin nhắn: “Thưa thầy, em là Cố Phán Phán, người vừa xin số thầy lúc nãy. Rất mong có thêm cơ hội học hỏi từ thầy. Không cần trả lời, xin lỗi vì đã làm phiền.”

Gã ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi viết: “Đây là lời nói của một người đàn ông: Tôi đã quen biết rất nhiều cô gái nhưng từng chưa gặp ai đến từ Giang Tô. Vì thế tôi rất vui khi quen em.”

Mười mấy phút sau, cô gái đáp lại bằng giọng tinh nghịch: “Đây là lời nói của một cô gái. Em đã quen biết rất nhiều người đàn ông nhưng chưa từng gặp ại là nhà văn. Vì thế em rất vui khi quen thầy ”.

Hai người đã quen biết nhau như thế.

Lần đầu khi gã nhà văn tiến vào cơ thể Cố Phán Phán, những giọt nước mắt của cô dạt dào tuôn ra hết như chính cô lúc ấy. Cô nói trong nước mắt: “Đây là lần đầu của em, em nguyện dâng cho anh...”

Từ ấy về sau, những cuộc gặp gỡ âm thầm giữa họ mỗi lúc một nồng cháy.

Và cũng từ đó, gã nhà văn ngày một xa cách với Mễ Gia.

Cố Phán Phán và Mễ Gia là hai con người của hai thời đại khác nhau.

Cố Phán Phán là mẫu con gái hợp hồn đàn ông. Giọng nói miền Nam của cô du dương, êm ái, ngọt lịm tai như kẹo bông trắng tuyết, chẳng thể nào làm tổn thương ai. Mễ Gia thì tương phản một trời một vực. Cô giống như bao người đàn bà cùng tuổi, như bao kẻ tiền nghìn bạc vạn khác... lắm lời, cay nghiệt và tự cao tự đại.

Cứ nghĩ đến Mễ Gia, gã nhà văn lại càng điên cuồng sa vào lưới yêu cùng người tình trẻ. Hễ sánh với Phán Phán, gã nhà văn lại thêm càng thêm ghét bỏ người đàn bà quá thì kia. Nếu ví Mễ Gia như một mỏm núi khô khốc, mỗi cuộc mây mưa không khác gì một phen leo núi, một trận lao động thể lực thì Cố Phán Phán tựa như một dòng nước dạt dào, nơi gã nhà văn có thể thỏa mình tắm mát, thưởng thức, bơi lội và tận hưởng...

Mỗi lần gửi tin nhắn cho Cố Phán Phán, gã đều phải đợi hơn mười phút vì cô luôn trả lời rất chậm. Lần nọ khi đang bên nhau, gã hỏi cô tại sao lại vậy. Cô ngượng ngùng xòa cười và cúi đầu, mãi lâu sau mới đáp: “Em sợ mình nói gì không đúng làm anh mất vui”.

Gã nhà văn ôm siết người tình trẻ trong tay và hôn cô thật nồng nàn.

Hồi còn chưa li hôn, mỗi lần vợ gã gắt gỏng nhắn tin, gã đều phải dẫn đo chán chê mới dám trả lời, lòng hoang mang sợ nhờ nói điều sai sót thì chỉ có hết đường về. Về sau, vợ gã bật quách chức năng định vị trong điện thoại gã lên. Nhờ vậy, phạm vi nói dối của gã đáng từ năm trăm triệu ki-lô-mét vuông chợt co lại còn năm mét vuông vón vện...

Gia đình Cố Phán Phán rất nghèo nhưng gã chẳng hề giúp đỡ cô một chút nào về mặt vật chất. Nói trắng ra, gã cũng làm gì có tiền. Hồi còn chưa li hôn, gã cũng từng mở một công ty văn hóa rồi nợ nhà xuất bản một món tiền đến tận bây giờ vẫn còn chưa trả. Sau đấy, luật sư bên kia gửi thư tới đánh tiếng định đưa gã ra tòa. Gã bàn bạc cùng vợ làm một cuộc li hôn giả rồi chia hết toàn bộ tài sản cho cô ta. Đời đâu ai đoán được chữ ngờ, cuối cùng nó lại thành li hôn thật. Chỉ trong một đêm, gã mất trắng tất cả. Về sau gã mới nhận ra vốn dĩ vợ hẳn đã lên kế hoạch từ lâu lắm rồi.

Thế nên khi cặp kè với Cố Phán Phán, gã cùng lắm chỉ đưa cô đi ăn kem Haagen-Dazs hoặc chẳng mua mấy thứ đồ lặt vặt mà các cô gái hay thích...

Cố Phán Phán cũng chẳng đòi hỏi gì. Tự khi nào không hay, cô dường như đã sa vào bình mật ngọt.

Có lần khi đang nằm trên giường, gã nhà văn đố cô một câu cực hóc búa. Câu đố ấy của một người bạn mới từ Mỹ về, anh ta nói với gã: “Sau này nếu có đố ai thì đừng bao giờ vội tiết lộ đáp án, người ta phải mời mình một bữa mới được. Nhờ câu này mà tôi cũng kiếm được mấy chục bữa rồi đấy chứ không ít”.

Câu đố như sau:

“Hai người đàn ông A và B và hai người phụ nữ C và D muốn vui vẻ với nhau. A muốn quan hệ lần lượt với C và D, B cũng muốn vậy. Cả bốn người đều mắc bệnh nên không ai được phép gần gũi với ai. Nhưng bốn

người chỉ có hai chiếc bao cao su. Vậy phải làm thế nào để cuộc vui vẫn diễn ra?”

Cố Phán Phán suy ngẫm hồi lâu rồi đỏ mặt hỏi:

– Có thể dùng... cách khác mà không cần quan hệ không?

Gã nhà văn nói:

– Không được, đây có phải đồ mẹo đâu.

Cố Phán Phán lại tiếp tục đi tìm câu trả lời. Đột nhiên một lúc sau cô reo lên:

– Có cách rồi!

Gã nhà văn hỏi lại với vẻ không mấy tin tưởng:

– Cách gì nào?

Cố Phán Phán đáp:

– Theo em nghĩ, A đeo hai chiếc bao cùng một lúc rồi bắt đầu với C.

– Ủm! – Gã nhà văn đáp.

– Làm xong thì tháo bao bên ngoài ra, tiến hành tiếp với D bằng cái bên trong. Làm xong lại tháo cái bên trong ra.

– Ủm! – Gã nhà văn đáp.

– B đeo chiếc bao mà A tháo ra đầu tiên và bắt đầu với C. – Cô tiếp tục nói.

– Ủm! – Gã nhà văn đáp.

– B lồng chiếc bao thứ hai của A lên chiếc bao mình đang dùng và tiếp tục với D, đúng không nào?

Một câu đố hóc búa liên quan tới sex, bao gã đàn ông đều ảm ớ đáp không ra, vậy mà một người con gái trong sáng như cô lại là người trả lời đúng! Gã nhà văn tròn mắt kinh ngạc.

Gã nhà văn sống đằng sau tòa nhà Hội nhà văn trên con phố Cát Lợi phía nam thành phố. Một hôm, Cố Phán Phán đến nhà gã, hai người cùng làm món cá ăn với nhau.

Lúc hai người ở dưới bếp, gã nhà văn lại kể cho cô nghe một câu chuyện. Là một tay viết lách chuyên nghiệp, gã luôn đi bới lông tìm vết mọi câu chuyện trên đời. Nhưng riêng với câu chuyện này mặt mày gã cứ bừng lên rạng ngời vẻ vô cùng tâm đắc mỗi khi kể:

“Có một người đàn ông đến thuê phòng ở khách sạn. Tối hôm đó, chuông điện thoại reo lên:

– Xin chào! Quý khách có cần mát xa không?

Người đàn ông hỏi:

– Lily có ở đó không?

Đầu dây bên kia nói:

– Ôi trời, hóa ra khách quen! Em Lily đến ngay bây giờ đây.

Bước vào phòng, Lily thấy ông khách này trông rất lạ mặt. Nhưng có hề gì. Sau khi làm giá, cuộc mua bán bắt đầu diễn ra. Xong chuyện, người đàn ông lấy ra từ trong túi hai nghìn đồng và ném cho Lily:

– Cho cô em đấy!

Lily nói:

– Nhiều quá, anh giai ạ!

Người đàn ông đáp:

– Tính anh vốn hào hiệp! Cô em mà còn khách sáo là anh giận đấy!

Lily ra về với khuôn mặt tràn trề cảm kích.

Hôm sau, cô lại đến. Lần này, người đàn ông lại lấy ra hai nghìn đồng và ném cho cô:

– Cho cô em đấy!

Lily bất chợt hồ nghi, phải chăng mình đang nằm mộng:

– Sao lần nào anh cũng cho em nhiều thế?

Người đàn ông đáp:

– Tính anh vốn hào hiệp! Cô em mà còn khách sáo là anh giận đấy!

Lily lại ra về với khuôn mặt tràn trề cảm kích.

Hôm sau, cô lại đến. Lần này, người đàn ông vẫn lấy ra hai nghìn đồng và ném cho cô:

– Cho cô em đấy!

Lily thần người nhìn người đàn ông và không dám nhận:

– Anh ơi...

Người đàn ông đáp:

– Tính anh vốn hào hiệp! Cô em mà còn khách sáo là anh giận đấy!

Lily đành nhận tiền trong tâm trạng thấp thỏm nghi hoặc. Lúc tán gẫu, người đàn ông bất chợt hỏi:

– Em là người thôn Hương Dương phải không?

Lily giật mình đáp:

– Đúng rồi!

Người đàn ông lại hỏi:

– Tên ở nhà của em là “nhỏ hai” đúng không?

Lily lại càng kinh ngạc:

– Đúng rồi, đúng rồi! Sao anh biết?

Người đàn ông đáp:

– Anh là đồng hương với em. Lần này lên thành phố mẹ em nhờ anh đưa cho em sáu nghìn đồng.”

Dứt chuyện, gã nhà văn không nhịn được cơn cười đang chực trào ra tận miệng. Gã cười một thôi một hồi mới ngưng lại quay sang nhìn Cố Phán Phán:

– Em... không thấy buồn cười sao?

Vẻ mặt cô lạnh tanh. Dầu trong chảo đã réo lên lèo xèo. Cô nhắc từ dưới nước lên một con cá tươi rói, không mỡ bụng, không cạo vẩy mà cứ thế ném thẳng vào chảo dầu rồi úp búp vung xuống.

Con cá lặn ngụp trong chảo dầu, va vào vung lụp búp.

Cô ghì chặt tay trên vung và khẽ nói:

– Gã đàn ông đó đáng bị ném vào chảo dầu.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Người Tình

Khi ta đang say giấc trong đêm trường đặng đặng, có phải chẳng mọi thứ xung quanh đều không hề thay đổi?

Khuôn mặt người đang mỉm cười trong tranh, cánh cửa tủ quần áo vô hồn, đồng sách đôn thành hàng trên giá và cả con chuột vốn quen được di động giờ đang im lìm trên bàn máy tính...?

Chồng của Mễ Gia đang ở nước ngoài. Trước khi Phục Thực bước vào cuộc sống của cô, Mễ Gia sống một mình trong căn biệt thự Ngọc Mễ.

Một đêm nọ, khi trời đã khuya lắm, cô đột nhiên tỉnh giấc, văng nghe thấy những âm thanh rùng rợn. Âm thanh ấy rất gần, rất gần. Hình như nó ở ngay bên ngoài cửa sổ. Cơ hồ là tiếng kêu xé lòng của một người con gái đang phải chịu đựng nỗi đau lột da – tiếng kêu thảm thiết, dài miên man như thể trút hết mọi sinh khí từ trong bụng, trong phổi, trong khí quản, trong đôi mắt...

Máu trong toàn bộ cơ thể Mễ Gia dồn thẳng lên đỉnh đầu. Cô biết, đó là tiếng chó sói tru trên núi Uy Hồ. Cuối cùng, nó cũng dần dần lắng xuống, đất trời lại chìm vào bế im lặng chết chóc.

Máu từ đỉnh đầu lại rút xuống rần rật, toàn thân cô lạnh buốt và run lên lay bầy. Cô phấp phỏng lo âu, nếu đúng là sói, liệu nó có xông vào phòng và ăn tươi nuốt sống mình không? Mễ Gia nghe nói dạo gần đây ngoại ô

Tây Kinh bỗng xuất hiện dấu vết của sói, có gia súc bị nó cắn chết, có người làng bị cắn trọng thương. Sau mấy mươi năm mất tích, giống ấy lại xuất hiện ở Tây Kinh. Cảnh sát khu vực và cán bộ thị trấn đã liên kết thành lập đội dân phòng để tuần tra những nơi có sói lai vãng.

Suốt đêm đó, Mễ Gia không tài nào chợp mắt. Cô cảm thấy mình cần một người đàn ông bên cạnh, không cần biết người ấy là ai.

Hôm sau, Mễ Gia lên mạng đăng ngay mẫu quảng cáo:

“Tuyển trợ lý tổng giám đốc. Yêu cầu: Nam, tuổi dưới 30, trình độ Đại học.”

Cô mong tuyển được một người đàn ông đầy nam tính.

Ứng viên lên tới vài chục. Thứ hai ngày 14 tháng 11 năm 2005 là hôm diễn ra buổi phỏng vấn, một mình Mễ Gia làm chủ khảo. Mấy ứng viên đầu tiên toàn những kẻ đầu to mắt cận, cô chẳng ưng ai hết.

Phục Thực là người thứ mười ba vào phỏng vấn. Mễ Gia cũng chẳng đặt hy vọng gì sau khi xem qua hồ sơ của anh. Anh tự khai mình chưa tốt nghiệp, lại chẳng phải người bản địa mà đến từ vùng núi Đại Hưng An xa xôi. Chưa kể, tên của anh nghe thật kỳ quặc.

Nhưng ngay khi Phục Thực bước vào văn phòng, đôi mắt Mễ Gia bỗng như ngời sáng. Chàng thanh niên hai mươi tư tuổi, cơ bắp rắn chắc, hoạt bát nhanh nhẹn, đôi mắt có thần khiến người đối diện phải nể sợ. Anh kiệm lời, hỏi gì đáp nấy, không như những kẻ khác vừa mới bước vào đã thao thao bất tuyệt khoe mẽ bản thân. Thêm nữa, đây là người duy nhất không đeo kính trong số toàn bộ những ứng viên Mễ Gia đã gặp.

Mễ Gia cúi xuống, vừa lật sơ yếu lý lịch của anh ta vừa hỏi:

– Thế mạnh của anh là gì?

Phục Thực nhìn thẳng vào cô và bình thản đáp:

– Thế mạnh của tôi là... rất mạnh.

Mẽ Gia ngẩng mặt, sững người giây lát rồi nở nụ cười trên môi. Cô nhắc điện thoại lên và dặn nhân viên bên ngoài:

– Những người còn lại tôi không cần gặp nữa.

Và Phục Thực đã trở thành trợ lý của Mẽ Gia. Thực chất, anh là người tình của cô. Về sau cô có hỏi thêm trước đây anh làm nghề gì. Phục Thực đáp sau khi trượt đại học cứ luẩn quẩn ở nhà vô công rồi nghề, làm trợ lý cho cô là công việc đầu tiên của anh.

Ngay hôm sau, Phục Thực bắt đầu đi làm, Mẽ Gia cũng đưa anh về biệt thự Ngọc Mễ luôn trong ngày hôm đó.

Đêm ấy, Phục Thực đã tiến thẳng vào cơ thể Mẽ Gia qua một cánh cửa sâu thăm thẳm. Cô mở cửa đón nhận người khách bạo liệt này và cảm nhận nỗi đau quằn quại như khi sinh nở. Cô chảy nước mắt như một thiếu nữ mới nếm thử lần đầu. Lạ là người khách nơi cánh cửa cứ mỗi lúc một lớn dần, lớn dần cho tới khi lớn hơn cả cánh cửa và không sao đi ra được nữa.

Cuối cùng, ngọn núi lửa của trong cơ thể Phục Thực cũng phun trào nhưng hai tấm thân vẫn không thể rời nhau, tựa như bị khóa chặt.

Mẽ Gia cảm thấy sợ hãi. Cô từng đọc được một mẫu tin trên báo: “Trong đêm tân hôn của một cặp vợ chồng mới cưới ở trấn Nam Bình, người chồng bị “dính chặt” vào vợ, cả hai không tài nào tách nhau ra được, đành gọi 115 cấp cứu. Đến nơi, nhân viên cấp cứu phải dùng một tấm thảm bọc cả hai lại rồi tức tốc đưa tới bệnh viện. Thì ra do quá căng thẳng, cơ thịt người vợ bị co lại nên mới xảy ra cơ sự. Bác sĩ phải chích cho cô một mũi thuốc giãn cơ, hai cơ thể mới tách được khỏi nhau.”

Nhưng Mẹ Gia đâu có căng thẳng.

Cô dồn hết sức lực trong người đẩy anh ra song vô ích. Tình trạng kéo dài suốt mười mấy phút, Phục Thực cũng khó khăn lắm mới rời được khỏi cơ thể cô.

Mẽ Gia từng trải qua mấy người đàn ông, nhưng chỉ duy Phục Thực là không giống với bất cứ ai. Anh có thể làm tình bất cứ lúc nào và luôn luôn căng tràn, mạnh mẽ. Lần nào cũng vậy, anh luôn mang lại cho cô niềm hưng phấn tột cùng, khiến cô thường gào thét như một con sói cái cho tới tận khi trời sáng.

Ngày thường, Phục Thực hiếm khi đặt chân đến công ty. Anh luôn khiến người khác cảm thấy lạnh lùng.

Từ khi có Phục Thực, Mẹ Gia như được thay máu, gương mặt cô rạng rỡ, mái tóc đen bóng mượt như vừa trẻ ra mấy tuổi. Không ai hay biết người con trai kỳ lạ kia chính là chất gây nghiện trên giường mà Mẹ Gia không thể nào rời bỏ.

Hàng đêm, trên giường lại có một người đàn ông bên cạnh, Mẹ Gia thấy vững tâm hơn rất nhiều. Nhưng tiếng sói tru thê lương ấy đã bén rễ trong ký ức cô. Dần dà, nó hóa thành những cơn mộng mị quái đản, tách biệt với Phục Thực và đón đợi cô ở một thế giới khác. Giấc mộng quái đản ấy khởi đầu như thế này:

Mẽ Gia mơ màng xuất hiện giữa một thị trấn nhỏ lạ lẫm. Hai bên đường nhà cửa, quán xá san sát như cây rừng, cánh cửa nào cũng mở hé hé, bên trong tối om om và không một bóng người. Cô có thể cảm nhận thấy ánh mắt của rất nhiều, rất nhiều người đang ẩn trốn trong một xó xỉnh nào đó len lén dõi theo cô. Khuôn mặt họ mờ mờ ảo ảo, chẳng rõ đang vui hay buồn. Chốn này thật nguy hiểm! Cô biết!

Phục Thực đâu?

Cô ráo róc nhìn xung quanh nhưng không hề thấy bóng dáng anh. Cô tự nhủ, phải mau mau rời khỏi chốn này, bao nhiêu việc trên công ty vẫn đang chờ...

Lúc sắp bước ra khỏi thị trấn, một người con gái bỗng xuất hiện ngay trước mặt cô. Cô ta trẻ trung hơn Mễ Gia rất nhiều, nước da trắng ngần, đôi mắt phượng một mí và khuôn miệng nhỏ nhỏ. Lúc hai người đi lướt qua nhau, cô gái kia khẽ nói: “Khi cảm thấy tuyệt đối chắc chắn, hãy quay đầu nhìn lại...”

Toàn thân Mễ Gia tắm trong ớn lạnh, cô không dám quay đầu lại mà cố đẩy mau những bước chân thật gấp tiến về trước.

Bỏ lại thị trấn ma mị đằng sau, cô lại đến với một cánh đồng mênh mang trái ra vô cùng tận. Những đám cỏ cao vút hòa lẫn với những loài hoa không tên cứ nở ròi lại tàn. Không có lấy một sinh vật sống, có thể chúng đang ẩn nấp thật sâu trong lòng cỏ.

Khung cảnh tựa hồ như của ngày xưa, u ám, trầm buồn và không một tia sáng. Đường chân trời gần đấy mà xa đấy. Trên cánh đồng không có lối đi, cô đạp lên bụi cỏ, bước thấp bước cao rồi đột nhiên thấy da đầu tê ngắt.

Bản năng mách bảo cô dừng lại và ngoảnh đầu lại nhìn. Chẳng có gì ngoài mấy con sâu đang kêu lách rích trong đám cỏ.

Thật quái lạ!

Cơn gió nhẹ nhẹ, êm êm khẽ mơn man mái tóc dài vừa được uốn xoắn trong thẩm mỹ viện, thổi tung bộ cánh màu xanh nhạt thời thượng năm 2006. Đi thêm một đoạn đường, cô càng lúc càng thấy bất thường. Sống lưng cô lạnh lâm râm như thể đang bị hăng hà sa số mũi kim chích vào. Một lần nữa, cô ngoái đầu nhìn, ánh mắt đảo vòng ra xa rồi thu lại gần mà vẫn không trông thấy bất cứ thứ gì.

Cô lẳng lẳng quay về phía trước, trống ngực đập thình thịch từng hồi.

Đi thêm một đoạn nữa, cô nghe rõ mồn một tiếng hai bàn chân đang theo sát ngay sau lưng.

Không phải, hình như ba bàn chân.

Cũng không phải, tựa hồ bốn bàn chân.

Vẫn không phải, có lẽ là năm bàn chân...

Cô thình lình quay lại. Trong giây lát, hai mắt cô tròn tròn, mồm kinh ngạc há hốc... Thứ đó cuối cùng cũng hiện thân!

Sắc lông của nó lẫn vào với màu cỏ, khó có thể nhận thấy khi đứng từ đằng xa. Cỏ rậm rì, lông nó cũng rậm rì. Tai nó nhọn hoắt, chiếc đuôi dài thướt, hai mắt ánh lên một màu xanh đục đục, hung hiểm, sâu hút và ma quái. Bị Mễ Gia phát hiện, nó thôi không ẩn thân nữa mà ngồi sụp xuống lẳng lẳng nhìn thẳng vào mắt cô.

Đến đó, cô rùng mình tỉnh giấc.

Cô đưa tay quờ quạng phía trước mặt. Trên giường trống huếch chẳng có gì hết. Mễ Gia quay mình lại và trông thấy Phục Thực nằm ngay sau lưng, dưới ánh sáng lờ mờ của vầng trăng. Anh đang ngủ. Bao giờ cũng vậy, anh ngủ rất yên, không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Sự Trùng Hợp Kinh Ngạc

Trên cõi đời này, còn có một “ta” khác.

- Thật chứ?

- Để tôi nói cho bạn biết một bí mật động trời: mọi người chúng ta, thực chất đều là hai người.

- ... Nhưng tại sao không ai nhận ra điều đó?

- Dĩ nhiên, vì bạn và con người kia của bạn xưa nay không bao giờ giáp mặt.

- Có phải vì mỗi người một phương trời?

- Không, vì bạn và con người kia cùng nhau ngự trị trong một cơ thể.

Li hôn là bước ngoặt vô cùng lớn trong cuộc đời gã nhà văn. Mười năm vợ chồng đã tạo nên cho gã một khuôn mẫu cuộc sống quen thuộc, vậy mà nay bỗng chốc tan vỡ, gã bỗng đứng chới với trong vô định.

Gã mỗi ngày thêm một sa đọa và héo mòn.

Trong một thiên phẩm, gã từng bày tỏ quan niệm rằng: “Đàn bà yêu, là yêu một cá nhân, ví dụ như anh A, anh B; đàn ông yêu, là yêu cả tập thể, nói cách khác anh ta yêu tất cả “đàn bà”, chứ không chỉ giới hạn trong một người như cô A, chị B.”

Ngay từ khi sinh ra, đàn ông vốn là loài thú được thả vào giữa bầy người, đây là sai lầm của Thượng Đế. Để phù hợp với thước đo đạo đức của xã hội, đàn ông đành phải sở hữu những hai khuôn mặt.

Ban ngày, gã nhà văn cũng là một nhân vật có tiếng, trên đầu bông bành vòng sáng thiên thần, lời nói nho nhã, cử chỉ cao thượng.

Về đêm, gã lại trở về với khuôn mặt vốn có, lang thang trên mạng đi tìm những vụ mua bán kích thích và ô uế. Những cô gái bị dòng đời xô đẩy lần lượt hiện ra giữa màn đêm, thể hiện kỹ nghệ và bước đến với gã...

Chiếc giường của gã đã đón lấy những người đàn bà đứng tuổi mà gã có thể xưng bằng cô, và cả những thiếu nữ non nớt mà có thể hô gã bằng chú.

Những kẻ bán hoa thường ngồi trước máy tính, khoe đủ các tư thế, diễn đủ những kiểu mặt, mặc hẳn tha hồ chọn. Đôi lúc hẳn còn gọi hẳn vài người đến để làm cuộc quần hoan. Cơ thể ai nấy đều phơi bày lỏa lồ hết như những con khỉ trong rừng rậm... Trong cái thế giới quái đản ấy, gã là vua.

Do buông thả quá độ nên gã thường biến thành một cây súng hết đạn. Lần nào lên giường, Mễ Gia đều cho gã ít tiền để mua “thuốc tắm bổ”. Mễ Gia vốn là dân làm ăn thuần chất, cô luôn trả thêm tiền boa theo chất lượng từng lần.

Còn gã, lúc nào cũng dùng số tiền này đi chơi gái. Số tiền Mễ Gia cho mỗi lần có thể mua được khoảng ba người, đó là món thuốc bổ tinh thần công hiệu nhất cho gã.

Hôm ấy là ngày lễ Tình Nhân.

Sau khi trời tối, gã nhà văn lại thơ thẩn trên mạng với nickname “1 tìm 0”. Quản lý phòng chat không online, những mẫu quảng cáo kích dục bắt đầu đập vào màn hình: “Tất lưởi, lọt khe, sexual dance, mát xa, bắn lên

mặt, kiến bò cành cây, lỗ huyệt, handjob, ngậm đá BJ, bắn vào miệng, nước thánh, nữ nhi hồng, golf, tình một đêm...”

Mắt gã nhà văn bỏ qua đồng ngôn từ tục tĩu đó và dừng lại ở một cô gái tên “Giảo”¹, có nghĩa là “cắn”, chiết tự ra cũng có nghĩa là “khẩu giao”.

1 Giảo: Chữ Hán viết là “咬”, nếu tách ra sẽ thành hai chữ “口” nghĩa là “miệng”, và “交” nghĩa là “giao”.

1 tìm 0: “Chào em.”

Giảo: “Chào anh.”

1 tìm 0: “Tên em nghĩa là ‘cắn’ à? Sao anh lại hiểu thành nghĩa khác nhỉ?”

Giảo: “Hi hi!”

1 tìm 0: “Hay anh hiểu nhầm?”

Giảo: “Không nhầm đâu.”

1 tìm 0: “Làm chứ?”

Giảo: “Vâng.”

1 tìm 0: “Em bao nhiêu tuổi?”

Giảo: “21 tuổi?”

1 tìm 0: “Người ở đâu?”

Giảo: “Miền nam.”

1 tìm 0: “Chiều cao? Cân nặng?”

Giáo: “1,62 mét, 46 kg, ba vòng 86 – 60 – 86.”

1 tìm 0: “Làm thêm à?”

Giáo: “Em là sinh viên. Nhà nghèo không có tiền đóng học, cùng đường mạt lộ mới đành vậy.”

1 tìm 0: “Hiểu.”

Giáo: “Em chỉ dùng miệng thôi.”

1 tìm 0: “Miệng này anh cũng thích mà miệng kia anh cũng yêu. Anh sẽ trả giá cao hơn.”

Giáo: “Vậy chúng ta gặp mặt nhau đi!”

Nói tới đây, cô gái đưa cho gã nhà văn một số điện thoại rất khó nhớ. Gã có hai chiếc di động với hai số khác nhau, một cái dùng công khai cho ban ngày, một cái dùng bí mật cho ban đêm. Gã gọi cho Giáo bằng chiếc máy chuyên dành cho những cuộc tầm hoan nửa đêm.

“Tút... tut... tut...”

Sóng điện thoại làm cây cầu đưa tới gã một cánh cửa ở tận nơi nào đó xa rất xa. Chẳng ai đoán trước được có gì đang chờ đợi đằng sau tấm bản lề.

Có người nhắc máy. Cánh cửa đã mở. Đằng sau nó là một giọng nói nhỏ nhẹ, dễ thương đón chào gã:

– Chào anh.

– Em ở đâu thế?

– Em ở gần Đại học Tây Kinh. Còn anh?

– Anh ở gần tòa nhà Hội nhà văn.

Thình lình, hai người chột rùng mình và đóng sập cửa gần như cùng một lúc.

... Đầu dây bên kia chính là Cố Phán Phán.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Cùng Lên Thiên Đường

Chàng và nàng là đôi bạn thanh mai trúc mã.

Hai nhà cách nhau một bờ rào đơn sơ với dàn loa kèn hồng leo quanh.

Thủa bé, chàng hay mặc quần áo màu đỏ, nàng thường vận quần áo màu xanh.

Hai mươi năm sau, chàng và nàng bén duyên nhau.

Bất hạnh thay, nàng tựa đóa hoa sớm lìa cành khiến cho chàng tan nát cõi lòng để sau đó sinh bệnh tương tư.

Hôm ấy có một nhà sư, từ phương xa tới xin cơm chay, chỉ lối cho chàng thoát khỏi cõi mê:

- Vợ chồng vốn dĩ chỉ là một người, bao đời bao kiếp vẫn sẽ mãi vậy.
- Tôi và nàng cùng là một sao?
- Nếu đúng như thế, anh hãy đi theo vợ, cả hai cùng đầu thai và hẹn kiếp sau tương phùng.
- Nếu tôi tiếp tục sống và lấy một người con gái khác thì sao?
- Nếu thế thì anh và chính người con gái kia mới là một.

Không lâu sau, bệnh tương tư của chàng trai ăn sâu vào tim, trời cũng không cứu nổi, chàng buông tay lìa khỏi thế gian.

Vài năm sau, có tiếng khóc của hai sinh mệnh mới lần lượt cất lên giữa cõi hồng trần. Chúng là hàng xóm của nhau, hai nhà cách nhau một bờ rào đơn sơ với dàn loa kèn hồng leo quanh.

Bé trai hay mặc bộ áo đỏ, bé gái thường vận bộ áo xanh.

Mối tình của hai mươi năm về sau vẫn đang đón chờ chúng.

Thôn Huyền Quái kinh hoàng phát hiện ra xác thiếu nữ, tận trưa hôm sau Tát Nhĩ Hạnh mới hay tin. Tâm đó anh và hai người bạn học đang đi mua sách ngoài tiệm. Đối với Tát Nhĩ Hạnh, hai người đó giống như em hơn là bạn học, lúc nào cũng cúc cung đi theo và tuân lệnh anh răm rắp.

Chúng ta hãy gọi cái người cao gầy là “J”, anh ta rất lăm trò và điềm tĩnh, còn người béo lùn là “H”, người này bản tính thẳng thắn và có phần chất phác hơn đôi chút.

– Đêm qua tớ vừa nằm mơ – J nói, ngón tay lật từng trang một cuốn sách giải mộng đoán điềm.

– Mơ thấy gì vậy?- H hỏi đầy hiếu kỳ.

– Tớ mơ thấy hôm nay cả ba thằng cùng đi mua sách...

– Thật á?

– Chưa hết, lại còn đứng nhà sách này nữa.

– Quái lạ vậy?

– Thế là vừa mở mắt đã thấy ngay điện thoại anh Hạnh hện ra đúng chỗ này chọn sách.

– Ghê thật! Sáng nay tớ cũng nhận được điện thoại của anh Hạnh mà...

– Tớ còn mơ thấy sau khi bước ra khỏi tiệm sách, hai bạn tớ gặp được mấy em rất xinh...

– Mấy em?

– Hai em?

– Thế tớ thì sao?

– Làm gì mà cuống lên thế? Có những hai em mà chẳng nhẽ cậu không xơ múi được em nào à?

– Thật không!

– Cậu quên rồi chắc, từ khi anh Hạnh có Cố Phán Phán đến nay đã bao giờ thấy có hứng thú với em nào đâu?

– Cũng phải... Rồi sao nữa?

– Sau đó tay trái tớ ôm một bé, tay phải tớ quàng một bé rồi đi mất.

– Đấy, làm gì có tớ đâu?

Ánh mắt đang lướt dờ dang trên mấy tờ báo bên cạnh, Tát Nhĩ Hạnh chợt làm ra vẻ nghiêm nghị đàn anh và nói:

– H, kệ nó đi. Sáng nay chính nó gọi điện cho anh hẹn ra đây mua sách, thế nên anh mới gọi cho chú đấy chứ.

H thảng thốt:

– Thì ra là thế!

J rúc rích cười khoái trá. Tát Nhĩ Hạnh nói:

– Mà tối qua, đúng là anh mơ thấy một giấc mơ thú vị lắm...

– Chắc chắn là không mơ thấy tụi này chứ gì! – J chen ngang.

– Anh mơ thấy Cố Phán Phán. Nàng nói với anh, nàng không ở trong ký túc xá nữa mà đã tìm được một căn nhà mới. Đố hai đứa biết căn nhà đó ở đâu?

– ... Khách sạn chăng? – H nháy xỏ vào đáp.

– Không phải.

– ... Ở đài truyền hình?

– Không phải.

– Cạnh nhà anh!

– Không nốt.

J đột nhiên trả lời:

– Ở ngoại ô.

Tát Nhĩ Hạnh đáp:

– Đúng thế.

H tiếp lời:

– Biệt thự cơ à!

Tát Nhĩ Hạnh lắc đầu và bảo:

– Đó là một cái cây trụi lá rất xấu xí.

J bông đùa:

– À ha, anh phải coi chừng đấy! Chỉ có chim mới làm nhà trên cây. Cỗ Phán Phán của anh có khi sắp bay cũng nên.

Tát Nhĩ Hạnh không nói chẳng rằng, anh nhìn chăm chăm vào tờ Buổi trưa trên tay, mặt báo đăng mẩu tin nói về vụ án kinh hoàng ở thôn Huyền Quái. Thông tin rất ngắn gọn: nạn nhân mang họ Cố, sinh viên trường Đại học Tây Kinh...

Tát Nhĩ Hạnh đọc đi đọc lại từng chữ một, khuôn mặt anh mỗi lúc một tái dần.

J hỏi:

– Anh sao thế?

Tát Nhĩ Hạnh đột ngột quăng vụn tờ báo Buổi trưa xuống rồi quáng quàng lao khỏi cửa tiệm.

Tát Nhĩ Hạnh đến sở cảnh sát.

Trên tấm biển treo trước phòng pháp y là sáu chữ màu xám bạc “Cảnh sát kỹ thuật hình sự”.

Vòng qua một bàn giải phẫu bằng thép không rỉ, Tát Nhĩ Hạnh được dẫn vào phòng lạnh trĩu xác.

Một viên cảnh sát hình sự bước lên phía trước, tiếng kim loại va vào nhau lanh canh, anh ta mở cửa buồng băng và từ từ kéo ra một thi thể nữ giới. Ngay khi tấm vải phủ trên thân được lật ra, một luồng khí lạnh lẽo xộc thẳng vào phổi Tát Nhĩ Hạnh.

Liếc nhìn khuôn mặt thi thể người con gái đang nằm trên bàn, toàn thân anh cứng đờ lại như đá tảng. Khuôn mặt của Cố Phán Phán gần như không

còn nhận ra hình ra dạng nữa, giờ đây trông nó chẳng khác nào con búp bê sứ bị đập tan tành rồi được chắp ghép lại từ đầu. Những vết máu đã khô chính là đường keo gắn kết.

Đôi mắt cô mở trừng tựa hồ đang nhìn xoáy vào Tát Nhĩ Hạnh mà cũng như thể đang chăm chú trông về phía sau lưng anh. Ánh mắt cô trông xa lạ đến dường nào.

Tuy diện mạo tử thi rất khó xác định nhưng Tát Nhĩ Hạnh không thể không nhận ra chuỗi dây chuyền mặt chữ thập màu đen kia. Nó vòng quanh chiếc cổ thẳng đơ của Cố Phán Phán, khe khẽ đung đưa và âm ỉ hơi lạnh.

– Cô ấy là bạn gái anh à?

– Đúng.

– Mời anh đi theo tôi.

– Đi đâu?

– Đến phòng hình sự.

– Để làm gì?

– Chúng tôi cần thẩm vấn anh vài điều.

– Được...

Đó là một căn phòng làm việc rất đối bình thường, không khí nung nức hơi sắt hoen gỉ. Bên trong có hai cảnh sát hình sự, một nam, một nữ. Đó chính là những người đã thẩm vấn Phục Thực ngay tối hôm xảy ra án mạng.

Cuộc điều tra diễn ra suốt nửa tiếng đồng hồ. Vào đêm hôm trước, Tát Nhĩ Hạnh cùng người bạn tên là T uồng rượu trong bar, vì có người làm

chứng nên anh được loại khỏi diện tình nghi.

Bước ra khỏi đồn cảnh sát, anh chỉ muốn về nhà ngay tức khắc. Nhưng vừa cất được mấy bước, cơ thể anh bắt đầu liêu xiêu, suýt chút nữa thì ngã nhào. Anh vịn tay vào tường và từ từ ngồi sụp xuống.

Người với xe qua lại thành dòng đông như mắc cửi. Anh trông ra đường cái với ánh mắt trống rỗng.

Anh đang gắng hết sức để hình dung lại hình ảnh của người con gái mới quen được hơn ba trăm ngày ấy, những mong giọng nói, nụ cười của cô sẽ thổi tan hình ảnh cái xác chết đang chơi vơi trong trí óc. Thế nhưng gương mặt của Cố Phán Phán trong tâm trí của anh giờ này chỉ còn là một bức ảnh bị nhòe, mọi thứ đều trở nên mờ lung, mờ ảo.

Hai cảnh sát vũ trang trực ngoài cổng theo dõi anh bằng ánh mắt cảnh giác suốt này giờ.

Anh gồng mình đứng dậy và băng qua đường, bước vào quán Tiên Tông Lâm.

Chiếc xích đu xanh rì dây leo, logo hình con thỏ và những cây kem lạnh... khiến Tát Nhĩ Hạnh luôn cho rằng đó chỉ là nơi dành riêng cho người lớn những khi muốn nhõng nhẽo, anh chưa đặt chân vào quán ấy bao giờ. Nhưng giờ đây anh nào cần biết đó là nơi đâu, chỉ cần có một chốn dung thân cho anh được ngồi tĩnh tại một lúc cũng đã đủ.

Màu xám lẩn chiếm trọn vòm trời, nhưng chưa thấy giọt mưa nào rơi xuống.

Anh ngồi ở ghế ngoài cùng, nhìn ra cửa sổ và không thôi hồi tưởng...

Mới hôm trước thôi, anh và cô còn đang ngồi thưởng thức buffet ở Big Pizza, cả hai ăn nhiều đến nỗi cô không nhắc nổi người dậy. Phán Phán

cười hì hì: “Hôm nay anh lỗ to nhé!”. Mới hôm trước thôi, anh và cô còn hẹn nhau cùng đi xem phim. Mới hôm trước thôi, khi tạm biệt nhau ở cổng trường, cô còn nói: “Lần sau nếu cần tìm em thì đừng có đứng dưới gào tên người ta nữa! Hâm lắm, gửi tin nhắn ấy!”

Mới một ngày thôi... mà nay đã thiên thu cách biệt...

Người bồi bàn bước tới và hỏi:

– Thưa anh, anh muốn dùng gì?

Anh lặng thinh.

Bồi bàn lại hỏi:

– Thưa anh, anh muốn dùng gì?

Toàn thân Tát Nhĩ Hạnh khẽ run lên, anh ngoái đầu lại và thần thờ nhìn vào người bồi bàn trong giây lát rồi chột nói:

– Biến đi!

Người bồi bàn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, đành lui đi với khuôn mặt đầy thắc mắc. Tát Nhĩ Hạnh vò tay lên mặt, anh lấy điện thoại gọi cho J: “Chú với H qua đây ngay. Anh đang ở Tiên Tông Lâm, đối diện ngay sở cảnh sát.”

J và H vừa đặt chân tới nơi thì bắt gặp Tát Nhĩ Hạnh đang cặm cụi viết gì đó. Mới không gặp nhau có hai tiếng đồng hồ mà tóc anh thẳng như đã dài thêm một chút. J và H cũng cảm nhận được có chuyện gì đó vừa xảy ra. Cả hai ngồi đối diện Tát Nhĩ Hạnh, không ai lên tiếng, chỉ lặng lẽ quan sát sắc mặt của người anh lớn.

Một lúc sau, J ngoắc tay kêu bồi bàn mang lên ba cốc trà sữa. Cuối cùng Tát Nhĩ Hạnh cũng buông bút, anh ngẩng đầu lên và cất tiếng:

– Phán Phán đã bị ai đó giết chết.

Giọng nói anh đờ đẫn đến độ ngay cả vẻ đau thương cũng chẳng còn.

J và H bàng hoàng trong giây lát.

Tát Nhĩ Hạnh nói chuyện như đang độc thoại:

– Hồi Phán Phán còn nhỏ, cha mẹ cô ấy ra đồng làm việc, chiếc máy cày đổ lật xuống vách núi khiến cả hai đều mất mạng. Phán Phán lớn lên dưới bàn tay săn sóc của người thân. Ở đời này, kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh vốn đã là điều chua xót lắm rồi. Ấy vậy mà bây giờ đến một kẻ đầu bạc tiền cô ấy đi cũng chẳng còn nữa...

J và H chẳng biết phải nói sao, cứ ngây đờ ra nhìn Tát Nhĩ Hạnh. Anh im lặng một hồi rồi đột ngột lên tiếng:

– Hôm nay, anh phải thành hôn với Phán Phán!

H thì thào hỏi:

– ... Kết hôn ư?

Đôi mắt Tát Nhĩ Hạnh chột rục lên một vẻ gì đó rất kỳ lạ, anh nhìn J rồi quay sang H nói:

– Hai đứa phải giúp anh, anh cầu xin đấy!

Sau một hồi yên lặng, J đáp:

– Anh Hạnh, cần chúng em giúp thế nào, anh cứ nói!

Tát Nhĩ Hạnh thoáng nghĩ rồi nói:

– J, chú tìm ngay một quán rượu và đặt giúp anh vài mâm. H, chú gọi điện cho bạn bè anh thông báo cho họ mười giờ tối nay anh sẽ làm đám

cười.

H nhìn J, J lại nhìn H, cả hai người như hóa thành pho tượng.

Tát Nhĩ Hạnh chau mày:

– Có vấn đề gì à?

J cúi đầu đáp:

– Thôi được...

Tát Nhĩ Hạnh nhìn lại những gì mình vừa viết, anh trầm giọng nói:

– Còn nữa, ngày mai hai đứa chuyển bức thư này cho bố mẹ anh...

H đón lấy tờ giấy, sau vài giây đọc lướt, cậu thốt lên bàng hoàng:

– Di chúc?

Tát Nhĩ Hạnh ngoái đầu ra ngoài cửa sổ và bảo:

– Có gì đâu mà phải kinh ngạc đến thế? Phán Phán đã đi rồi, một mình anh ở lại trên cõi đời này phỏng có ý nghĩa gì?

H lập tức nhảy dựng lên:

– Anh Hạnh! Anh không được làm điều dại dột!

Tát Nhĩ Hạnh đột nhiên tức giận bưng bưng:

– Chú nghĩ anh đang đùa cợt, đang làm trò sao?

J giật lấy tờ di chúc và xé tan nát:

– Anh Hạnh, em chỉ có một mong muốn là anh hãy lui quyết định này lại một năm. Sau 365 ngày nữa anh muốn làm gì thì làm, bọn em không can thiệp.

Tát Nhĩ Hạnh cố gắng kìm nén cơn giận đang sắp sửa nổ tung, vùi xộc hai bàn tay vào mái tóc. J lại nói:

– Anh yên tâm, buổi hôn lễ hôm nay chúng em sẽ giúp anh làm giống hệt như bao hôn lễ bình thường khác, à không, phải khác hoàn toàn mới đúng!

Bầu không khí nặng nề trôi qua, Tát Nhĩ Hạnh ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhọc nhằn:

– Từ lâu anh đã định mời hai đứa đến làm chủ hôn. Thế mà không ngờ dự định lại phải diễn ra sớm như vậy...

Dứt lời, anh nâng cốc trà sữa lên uống một hơi cạn sạch. J và H quay sang nhìn nhau, đoạn cũng nâng cốc uống hết veo.

Quá trình khám nghiệm tử thi cho Cố Phán Phán đã hoàn tất. Tuy nhiên tạm thời cô chưa thể được đưa đi hỏa táng. Phía nhà trường đã bắt liên lạc về tình Giang Tô và chờ đợi người thân dưới quê bàn lo hậu sự.

Tát Nhĩ Hạnh muốn nhận lại thi thể Cố Phán Phán từ tay cảnh sát với tư cách là bạn trai của nạn nhân, phải nói rằng không việc gì khó hơn thế.

Nhưng gia thế nhà anh hoàn toàn không tầm thường chút nào. Anh không thừa với bố mẹ chuyện này mà chỉ mượn tạm một chút mối quan hệ của hai người nhằm đưa thi thể Cố Phán Phán ra khỏi sở cảnh sát ngay trong hôm ấy và hoàn thành hôn lễ trong thời hạn nửa tiếng đồng hồ.

Lúc anh ôm xác cô dâu vái lạy trời đất, đồng hồ đang chỉ 10 giờ 50 phút tối.

Vào thời điểm đó, Phục Thực đã bị nhốt trong phòng tạm giam. Khi đặt chân đến cửa cầu thang, viên cảnh sát hình sự nam dừng lại và hỏi người đồng nghiệp nữ:

– Rốt cuộc ban này cô nhìn thấy thứ gì?

Nữ cảnh sát ngần ngại cười trừ:

– Hình như tôi trông thấy hai đốm màu xanh lục trong phòng tạm giam...

Lễ thành hôn kết thúc.

Thi thể Cố Phán Phán lại được đưa đi. Tát Nhĩ Hạnh thần thờ dưới làn mưa chẳng khác nào một pho tượng gỗ, lặng nhìn hình ảnh chiếc xe cảnh sát ngày một nhòa dần trong đôi mắt.

Thế rồi, anh quay lại và khẽ nói với J và H:

– Chuyện đại sự của đời anh hôm nay nhờ ơn hai chú giúp đỡ, anh không biết nói gì để cảm ơn. Anh và Phán Phán đã làm lễ bái thiên địa rồi, từ giờ trở đi bọn anh sẽ được ở bên nhau. Hai đứa cứ về trường đi!

H ôm chặt anh và nói:

– Anh Hạnh, nhớ phải luôn tỉnh táo đấy!

Tát Nhĩ Hạnh hướng mắt về tận cùng con đường giữa trời đêm sâu thẳm mà rằng:

– Anh đã hứa với Phán Phán suốt đời này sẽ đồng cam cộng khổ, sốt chia hoạn nạn với cô ấy. Giờ cô ấy đang nằm trong hòm băng, nơi đó chắc lạnh lẽo lắm. Không lâu nữa cô ấy sẽ bị hỏa thiêu, nơi đó nóng nực biết nhường nào. Anh phải ở bên cô ấy, không quản ngại giá băng hay lửa bỏng...

H nói:

– Tới nay sống chết thế nào bọn em cũng phải ở bên anh.

Tát Nhĩ Hạnh bất thần gạt phắt cậu em mập sang một bên, quắc mắt nhìn cả hai người và gằn giọng nói:

– Vậy anh chỉ còn cách giết cả hai người trước!

Giữa lúc đó, một chiếc xe con bình thường màu trắng đang tiến tới từ phía xa.

J lạnh lùng nói:

– Anh Hạnh, em xin lỗi, chúng em đã kể chuyện này cho hai bác. Anh nhìn kia, họ đã đến rồi!

Tát Nhĩ Hạnh quay phắt lại nhìn chiếc xe trắng và ngồi sụp xuống vệ đường ướt nhẹp khóc rống lên như một đứa trẻ.

Cả ba người đều không nhận thấy rằng, trên vệ đường dành cho người đi bộ ngay bên cạnh, có một con chó hoang ướt lướt thướt vẫn đang phủ phục ở đó và dõi theo đám người với ánh mắt hung hiểm.

Giống hồ ly có cốt tiên, loài chồn vàng có linh quý, riêng chó có tính người. Khi tuy là loài động vật có họ hàng thân cận với loài người, biết bắt chước từng hành động cử chỉ của con người một cách khéo léo, tinh khôn, nhưng tất cả chỉ là sự mô phỏng bề ngoài. Chỉ riêng loài chó mới được ban cho đôi mắt tưởng chừng lạng lẽ mà lại có khả năng nhìn xuyên thấu lòng người. Chúng nhìn thấu, hiểu nắm lòng từng ánh mắt, nụ cười, thủ đoạn, mánh khéo, mục đích, kế hoạch, ngôn ngữ, hành động, tính tình, mộng ước của con người...

Chúng thậm chí còn biết mật mã truy cập vào máy tính của ta nữa.

Chẳng qua vì cấu tạo cơ thể hạn chế nên chúng không bắt chước được mà thôi. Thế nên chúng đành giữ mãi tư thế của một kẻ ngoại cuộc, một kẻ quan sát và lảng lạng theo dõi màn kịch.

Vỡ diễn kết thúc, con chó hoang đứng dậy, lẩn theo bờ tường, chạy đi rồi biến mất.

Băng qua vài ngã đường, một ống nước tối mò mò hiện ra, nó chui thoăn thoắt vào miệng ống để rồi biến mất dạng.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Tống Tiền

Bạn gái tôi ở cùng phòng, ngày nào tan ca nàng cũng mua về nhà một con vật sống, như gà, vịt, ngan, cá, thỏ... Một hôm, nàng lôi về một con cừu, mình nó trắng như bông, tiếng kêu thỏ thẻ chẳng khác chi một bé gái tiểu học trong trắng đáng yêu. Tất cả những con vật sống ấy đều được chính tay nàng hóa kiếp cho.

Một hôm, nàng ốm nên không đi làm. Lúc tôi sắp ra khỏi nhà, nàng dặn đi dặn lại sau khi tan làm tôi phải mua về cho nàng một con gà trống.

Thế mà tôi quên.

Giữa đêm hôm đó, tôi đột ngột tỉnh giấc, trông thấy nàng cầm một con dao sắc lẹm đứng trước mặt tôi tự bao giờ, miệng lầm rầm: “Giết...” Bạn gái tôi rùng mình một cái rồi từ từ ngã lăn xuống đất. Nàng đã tự giết chết chính mình.

Gã nhà văn tìm kẻ bán, Cố Phán Phán tìm người mua.

Giữa biển người mênh mang chốn đô thành, duyên kỳ ngộ như đưa đẩy cho hai người va phải nhau.

Gã nhà văn nhìn lại mẫu nói chuyện trên màn hình: “21 tuổi, người miền nam, 1,62 mét, 46 cân, ba vòng 86 – 60 – 86, sinh viên...”

Đó chắc chắn là Cố Phán Phán!

Từ hôm đó trở đi, mối quan hệ giữa hai người âm thầm xuất hiện những đổi thay nhỏ.

Gã với cô xưa kia là tình nhân, chàng là nhà văn diễn thuyết thanh tao nho nhã, nàng là nữ sinh đại học trong sáng tinh khôi. Ngay khi cuộc gọi mua bán được nối máy, hai người như thế bị sét đánh cùng một hồi. Hình tượng hoàn mỹ của cả hai bỗng chốc bị vây đen, méo mó, thô lậu đi muôn phần.

Gã nhà văn không còn liên lạc với cô nữa. Những ngày ấy, mỗi khi đi thu hình trông gã đều thoáng vẻ tiu nghỉu, bơ phờ.

Mười hôm sau, Cố Phán Phán gửi tới một tin nhắn dò hỏi: “Chào anh”.

Không rõ là do hồ thẹn vì bản thân hay thấy sỉ nhục thay cho đối phương mà gã nhà văn chẳng hề hồi đáp.

Một tuần nữa trôi qua, Cố Phán Phán lại gửi tiếp một tin nhắn: “Anh làm sao vậy?”

Gã vẫn lặng thinh.

Thêm bốn ngày nữa trôi qua, Cố Phán Phán lại gửi tiếp dòng tin: “1 tìm 0, em muốn gặp anh. Giảo”.

Tin nhắn đã pha thêm mùi đe dọa. Gã trả lời: “Anh ở văn phòng, em đến đi.”

Hơn mười phút sau, Cố Phán Phán đã tới nơi. Hôm ấy là ngày mùng bảy tháng ba.

Tiết trời chưa chuyển nóng mà Cố Phán Phán chỉ mặc một chiếc váy hai dây màu cà phê. Cặp kính mắt mèo đen gọng trắng to bản phong cách Audrey Hebbum gần như choán hết phân nửa khuôn mặt. Nơi làm việc của

gã nhà văn nằm trên tầng ba công ty điện ảnh. Gã khóa cửa lại ngay sau khi Cố Phán Phán bước vào trong căn phòng. Cố Phán Phán vẫn dụi dằm như thế, cô nhẹ nhàng tháo bỏ chiếc kính đen đặt lên bàn trà, thả mình xuống ghế sofa rồi khe khẽ cất tiếng:

– Anh, dạo này anh khỏe chứ?

Gã nhà văn lúng túng cười đáp:

– Vẫn thế.

Cố Phán Phán mỉm cười, chăm chú quan sát khuôn mặt gã rồi xót xa thốt lên:

– Anh gầy đi kìa.

Gã nhà văn châm một điếu thuốc, rít sâu một hơi và làm bộ thản nhiên:

– Còn em mập lên kìa, hì hì.

Yên lặng trong giây lát, gã hỏi:

– Em uống nước chứ?

– Em không uống. Em đi ngay bây giờ. – Cố Phán Phán đáp.

– Em có việc bận à? – Gã nhà văn thoáng nghĩ rồi hỏi.

– Có chút việc... – Cố Phán Phán cười gượng.

– Nói ra xem nào. – Gã nhà văn gật gật đầu.

– Nói thật, em ngại kể ra lắm... – Cố Phán Phán nói

– Không hề gì, đằng nào cũng đến đây rồi. – Gã đáp.

– Em có cậu em trai đã thôi học từ cấp hai tên là Du Huy, bây giờ nó vô công rồi nghề, suốt ngày lang bạt sinh sự thị phi, người nhà ai cũng lo đến nát ruột gan. Mấy hôm trước, nó vừa đi đánh nhau và sơ sẩy đâm chết người ta...

Nói đến đây, Cố Phán Phán khóc nức lên, những giọt nước mắt lăn tròn trên bờ má trắng ngần và nhỏ xuống bắp đùi đầy đặn.

Một hồi sau, cô lại kể tiếp:

– Người kia nói gia đình em phải đưa tiền thì họ mới cho qua chuyện. Anh biết đấy, cha mẹ em đều là nông dân, làm gì có tiền...

Gã nhà văn làm bộ bối rối:

– Ôi trời, đúng là rầy rà thật.

Cố Phán Phán đi thẳng vào vấn đề:

– Anh... có thể cho em vay tiền không?

Gã nhà văn liền cup mắt xuống, liếc nhìn vào cặp lánh đen trên bàn trà:

– Cần bao nhiêu?

Cố Phán Phán cố đuổi theo ánh mắt gã bằng được:

– Chín mươi chín vạn.

Chín mươi chín vạn! Hẳn là con số này đã được tính toán sẵn, giống như khi chào bán quần áo, người ta sẽ nói chín mươi chín đồng chứ không nói là một trăm lẻ một đồng vậy. Về tâm lý, cái giá ấy dường như dễ khiến khách hàng chấp nhận hơn. Tương tự như vậy, chín mươi chín vạn không phải số chẵn, chỉ thiếu có một vạn, thế có khác gì trường hợp nói trên.

Vẻ mặt gã nhà văn càng lúc càng khó coi lạ, gã nói:

– Em biết đấy, anh chỉ là một thằng nhà văn nghèo, lấy đâu ra tiền!

– Anh à, em chẳng quen biết ai cả, chỉ đành nhờ cậy anh mà thôi. Hay anh nghĩ cách gì giúp em đi, giúp được bao nhiêu hay bấy nhiêu! Còn lại em sẽ làm trâu làm ngựa đi làm thêm xoay sở...

– Em cũng biết đấy, anh vừa li hôn, bao nhiêu của cải đều chuyển cho vợ cũ hết. Bây giờ anh đã trắng tay. Việc này nói thật là anh không giúp được gì.

Cố Phán Phán im bật, cô lặng lẽ nhìn vào đôi mắt gã nhà văn, đó chính là ánh mắt khi cô thả con cá sống vào trong chảo dầu... Cô chậm rãi lấy từ trong túi áo ra một tấm giấy, đặt ngay ngắn lên bàn trà và nói:

– Anh cứ suy nghĩ đi. Em phải đi rồi, dưới kia còn hai người khác đang đợi em.

Nói rồi cô đứng dậy đi mất.

Gã nhà văn bàng hoàng vài giây rồi tức tốc chạy đến bên cửa sổ. Dưới tòa nhà đúng là có hai gã đàn ông còn trẻ đang đi lại loanh quanh.

Đó là lần đầu gã được chứng kiến sự cứng rắn của một cô gái mềm mại, trong veo tựa giọt nước.

Tấm giấy đó chính là sổ tài khoản ngân hàng.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Thế Gian Vắng Một Con Người, Thêm Một Con Ma

Hôm trước. thế gian vắng một con người, thêm một con ma.

Hôm sau, thế gian vắng một con ma, thêm một con người.

Vào cái ngày gã nhà văn và Phán Phán gặp gỡ nhau trên mạng, cô mang tên “Giảo”, có nghĩa là căn. Và đúng là như thế, cô đang nhào tới và ngoạm chặt vào điểm yếu của gã.

Có lẽ chẳng trước khi vận đen kéo tới, kẻ trong cuộc luôn âm ỉ sẵn một thứ linh cảm mơ hồ?

Trước và sau khi bị dính líu vào vụ tổng tiên, gã từng kể với một người biên kịch trong công ty: Dạo gần đây, gã thường cảm thấy sợ hãi một cách vô cớ, lắm khi trời mưa cứ thấy sồn sồn mà trở gió cũng thấy hãi hãi, quảng trường tập nập người cũng làm gã lo âu, cái lá rớt lên đầu cũng khiến gã lạnh gáy.

Một buổi tối nọ, gã hẹn gặp Mễ Gia tại một quán trà hạng sang. Giai điệu bài hát “Shape of my heart” của ca sĩ Sting đang du dương cất lên trong không gian quán.

Mễ Gia xuất hiện trong chiếc BMW màu đỏ táo. Vừa đặt mình xuống ghế, cô liền buột miệng hỏi thẳng:

– Mặt mũi anh sao cứ khó đăm đăm thế?

Gã than thở:

– Tôi vừa bị tống tiền.

Mẽ Gia vừa nâng tách trà lên lại đặt xuống ngay tức thì:

– Ai?

Lưỡng lự một hồi, gã nhà văn quyết không để lộ ra vụ trao đổi như nhớp đó mà chỉ kể:

– Có một đứa con gái đòi tôi đưa ra những một triệu tệ. Tôi kẹt quá, đành tới nhờ cô giúp đỡ. Tài khoản công ty còn tiền chứ? Có thể cho tôi vay được không? Tôi sẽ hoàn trả dần.

Mẽ Gia cười, những nếp nhăn trên trán xô vào nhau, khiến lớp phấn trang điểm như sắp rũ xuống đến nơi:

– Tin này hay ra trò, đúng là thứ công ty đang cần! Kệ đi, mặc cô ta muốn ra sao thì tùy!

Trong phút chốc ánh mắt gã nhà văn thoáng vẻ lực bất tòng tâm.

Thăm trong thâm tâm, Mẽ Gia thực chất chỉ mong vụ bê bối của gã nhà văn rùm beng khắp thiên hạ để lượng khán giả chú ý đến chương trình đêm khuya ngày một đông đảo, công ty sẽ ôm về một khoản lợi nhuận kếch sù từ quảng cáo. Thế cho nên cô sẽ chẳng bao giờ để tâm đến danh dự của gã.

Mẽ Gia vẫn giữ nụ cười trên miệng, cô đáp:

– Nếu anh muốn trở nên đình đám nhờ vụ này thì tội gì không đi kiện, muốn đốt lửa thì phải góp củi chứ? Không thì ta sẽ tung một mẩu tin chủ đề bê bối tình ái, đảm bảo nổi như cồn. Thiên hạ thời nay tạm bợ lắm, chỉ hứng thú rất chuyện thị phi thôi.

Mẽ Gia bắt đầu mừng rỡ:

– Thiếu nữ và nhà văn yêu nhau đắm đuối nhưng trót sinh hận thù, nàng bèn công khai đoạn ghi hình cảnh ân ái của hai người cho bàn dân thiên hạ biết...

Ánh mắt gã nhà văn dành cho Mẽ Gia giờ đây ngân ngấn tuyệt vọng, gã bất chợt lên tiếng:

– Sự việc này hoàn toàn không giống với những gì cô đang nghĩ đâu!

Mẽ Gia nâng tách trà lên và khe khẽ thổi:

– Vậy anh thử trình bày cụ thể xem.

– Cô ta làm gái. – Gã nhà văn nói.

Mẽ Gia suýt thì ói ra tại chỗ, miệng cô há hốc, các nếp nhăn quanh mắt đột nhiên xô hết về giữa hai chân mày:

– Anh... chơi gái?

– Gần đây tôi đang viết một câu chuyện có những tình tiết liên quan đến gái bán hoa. Tôi chỉ muốn trải nghiệm thực tế... – Gã giải thích.

Đột nhiên nghĩ đến bản thân mình, Mẽ Gia không giấu được vẻ lo lắng:

– Anh đã lây phải bệnh gì chưa?

– Chỉ mỗi lần ấy thôi! Cô ta lại còn là sinh viên nữa nên không có chuyện đó đâu! – Gã nhà văn đáp.

Mẽ Gia đặt ly trà xuống mặt bàn đánh “cộp” một cái và hần học:

– Bụng làm dạ chịu!

Cô đã hiểu ra rằng đây không còn là một tin lá cải nữa mà là một vụ tai tiếng đầy bê bối, chuyện này mà tới tai công chúng thì nghìn năm cũng không gột được vết nhơ.

Gã nhà văn nói:

– Nếu không đáp ứng yêu cầu, thế nào cô ta cũng liều một phen cá chết lưới rách với tôi. Thôi, đời tôi xong rồi, chương trình cũng đi tong...

Nói đến đây, ngoài cầu cứu ra gã nhà văn ít nhiều cũng đã tỏ ý hăm dọa. Hiện tại đối với Mẹ Gia mà nói, gã là cái cây biết trở ra tiền, nếu không giữ danh dự cho gã thì cũng đừng hòng giữ nổi tiếng tăm cho chương trình, hay nói cách khác, giữ lấy nguồn tiền dồi dào của cô.

Mẽ Gia trừng mắt lườm gã trong thoáng chốc rồi ngoảnh mặt ra ngoài làm thinh.

Đột nhiên, cô lên tiếng:

– Giết cô ta đi!.

Cơn rùng mình lướt qua sống lưng gã:

– Cô giết hay là tôi giết?

Mẽ Gia lại trợn mắt nhìn hẳn:

– Chẳng phải cô ta chỉ là một con gà mái tơ thôi sao? Giết gà đâu cần dao mổ trâu? Thuê đại ai đó mấy chục nghìn là xong chuyện thôi chứ đâu có gì!

Gã nhà văn đăm chiêu một hồi rồi bất chợt lên tiếng:

– Không được! Lỡ lộ ra là toi cả lũ!

Mẽ Gia bực dọc đáp:

– Mẹ kiếp, đúng là cái hạng vô tích sự! Thôi được, đã thế để tôi tự kiếm người đến dạy cho cô ả một bài học, cho ả hết dám mò tới quấy nhiễu anh thì thôi!

– Biết tìm ở đâu đây?

– Cứ có tiền thì những kẻ lao đầu vào nhiều như nặng! – Nói rồi, Mẽ Gia trở tay vào người bồi bàn nam đang đứng ở một góc quán – Như hăn ta chẳng hạn!

Thấy khách chỉ vào mình, người bồi bàn bèn lật đật chạy tới rồi hỏi han ra chiều cung kính:

– Quý khách cần gì ạ?

Mẽ Gia khoát tay và nói:

– Không có gì!

Người bồi bàn lại quay về và đứng yên vị ở chỗ cũ.

Mẽ Gia nhón tay nhắc cái túi xách da đà điệu rồi đứng dậy:

– Anh cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là kể chuyện kinh dị đi, việc này không phải lo, cứ để tôi sắp xếp!

Gã nhà văn còn đang muốn nói thêm điều gì nhưng Mẽ Gia đã móc lấy cái điện thoại trong túi, vừa bấm phím vừa rảo bước bỏ ra ngoài.

Cô chưa uống được một ngụm trà nào hết.

Lời bài ca của nhạc sĩ người Anh vẫn văng vẳng nơi quán:

“Quân bài bích, thanh kiếm của chiến binh,

Lá bài tép, lợi khí chốn sa trường,

Trong cuộc chơi, rô ấy, nghĩa tiền vàng,

Thế nhưng,

Đều chẳng phải dạng hình trái tim tôi.”

Gã giương mắt dõi theo dáng hình đầy đà của Mễ Gia mà rùng mình.

Trưa hôm sau, Mễ Gia gọi gã nhà văn tới phòng làm việc. Cuộc bàn bạc tìm cách dạy cho Cố Phán Phán một bài học còn đang dang dở thì kẻ tổng tiền chợt gửi tin nhắn tới thúc giục: “1 tìm 0, em vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi anh. Giảo”.

Đọc xong mẫu tin, gã đưa ngay điện thoại cho Mễ Gia trong hoang mang.

Mễ Gia chẳng buồn đón lấy mà chỉ liếc nhìn thoáng qua với nỗi kinh tởm tột cùng dâng ngợp đôi mắt. Gã nhà văn đành rút tay về, gã nghĩ ngợi gì đó trong giây lát rồi tắt máy luôn.

Mễ Gia nói:

– Tôi có một người bạn trong giới ngầm hiện đang ở Nga. Tối qua chúng tôi vừa nối máy với nhau, anh ta đã giúp tôi tìm được một người ở Tây Kinh.

Khung cảnh bỗng chốc như hóa thành một thước phim hình sự.

Gã nhà văn ngoái đầu nhìn cánh cửa rồi thì thào:

– Cô biết mặt người đó chứ?

Mễ Gia ném vào mặt gã một ánh nhìn khinh khinh:

– Anh đúng là cái dạng thư sinh ăn hại! Sao tôi lại đi gặp mặt hắn được chứ?

Gã nhà văn gật gù:

– Đúng, đúng! Chỉ cần gọi điện thôi!

Mẽ Gia nói tiếp:

– Để bắt liên lạc với người này, tôi đã đích thân mua một số điện thoại mới, xong việc sẽ vứt đi. Sáng nay tôi đã làm giá và ứng trước cho hắn một phần.

– Cô nhanh tay thật đấy!

– Tối nay anh hãy giả giọng miền nam gọi điện cho cô ả, cứ trả giá cao hơn một chút rồi dụ ả tới khu vực thôn Huyền Quái, tôi sẽ cho anh ta mai phục sẵn ở đó.

– Thôn Huyền Quái?

– Hẻo lánh mới an toàn!

– Liệu hắn ta có thủ tiêu cô ấy không?

– Không đâu, tôi căn dặn kỹ càng rồi.

Nói rồi Mẽ Gia rút từ trong ngăn kéo ra một chiếc di động màu đen:

– Cái sim này không đăng ký tên tuổi cũng chưa dùng bao giờ. Anh lấy số này mà liên lạc với cô ta.

Gã nhà văn nhận lấy điện thoại và run rẩy nhét vào túi áo.

Tối hôm ấy, gã không bật đèn, cứ ngồi thu lu trong nhà để chờ chỉ thị từ Mẽ Gia với chiếc điện thoại đen nắm chặt trong tay. Chiếc điện thoại có

kiểu dáng hơi kỳ cục, trông tựa tựa một cái máy điện tử cầm tay, nhưng thứ nó điều khiển giờ đây không phải thắng thua, sống chết của nhân vật trong trò chơi mà là ở thực tại.

Bầu trời mỗi lúc một sẫm màu.

Cuối cùng cuộc gọi của Mễ Gia từ máy công ty vào máy bàn nhà gã cũng đổ chuông.

– Anh hẹn cô ta được rồi đó. – Mễ Gia bình thản nói.

– Được!

– Đừng gác máy, tôi sẽ nghe.

– Cô cũng không cần phải gác máy, tôi phải bàn với cô lúc cần.

Nói rồi gã nhà văn dè chừng đặt ống nghe xuống, nhắc chiếc điện thoại màu đen lên rồi gọi vào số máy Cố Phán Phán chuyên dùng để đi khách.

Gã tự xưng mình là một tay buôn tranh người Vân Nam hiện đang trú tại thôn Huyền Quái. Gã nói, vừa tuần trước gã đã từng gặp cô trên mạng và ghi lại số điện thoại. Bây giờ gã muốn cô tới tận nơi phục vụ. Sau cùng, gã còn thêm vào: “Anh đón em trên con đường đất thông ra đường cái nhé!”

Thay đổi khẩu âm, giả dạng tiếng nói vốn là sở trường của gã nên Cố Phán Phán không tỏ chút nghi ngờ. Khi Cố Phán Phán đang trên đường tới thôn Huyền Quái, Mễ Gia liền ra lệnh ngay cho kẻ được thuê lập tức đuổi theo.

Mọi thứ đã được dàn xếp đâu vào đấy.

Gã nhà văn và Mễ Gia cùng chờ đợi.

Gã đi đi lại lại giữa căn phòng, lòng bộn bề những bất an.

Mẽ Gia ngả người trên chiếc ghế giám đốc, tay mân mê chiếc bật lửa Zippo màu trắng sữa. Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch... Mỗi tiếng lạch tạch bật ra, một búp lửa lại bốc phụt lên cao.

Máy bàn của gã và cô vẫn nối với nhau suốt này giờ.

Giữa chừng, Cố Phán Phán có gọi thêm một cuộc tỏ ra hoài nghi về địa điểm, gã nhà văn bèn bắt chước lại câu nói của Mẽ Gia: “Hèo lánh mới an toàn.”

Một tiếng đồng hồ trôi qua, gã nhà văn chợt nghe thấy tiếng chuông di động của Mẽ Gia vang lên từ ống nghe máy bàn. Cô không nói gì mà cứ yên lặng bắt máy. Mười giây sau, cô gác máy, nhắc ống nghe lên và nói với gã nhà văn:

– Xong rồi! Thế gian vắng một con người, thêm một con ma.

Hôm đó là vào đúng ngày mừng tám tháng ba, ngày Quốc tế Phụ Nữ.

Gã nhà văn đổ ập người lên ghế sofa. Mẽ Gia dọn dò gã thêm mấy thứ quan trọng. Chẳng một lời nào lưu vào đầu, gã chỉ ậm ừ cho qua.

Gác máy, gã bần thần áp lưng vào tường, đứng trân trân tại chỗ hơn chục phút trong cơn run rẩy bất chợt ụp đổ xuống người.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Nghe Lén

Tôi từng lạc vào giấc chiêm bao thế này:

Có vô số người bộ dạng giống hệt nhau đang vây kín thành một vòng tròn giam tôi ở giữa. Chỉ chừa một chỗ trống duy nhất. Tôi liền xông thẳng vào đó toan thoát khỏi vòng vây.

Chợt một giọng nói gay gắt vang lên ngay chính tại nơi đó: “Khắp xung quanh toàn là chỗ trống, hà cớ gì cứ lao thẳng vào tôi?”

Sau khi đã thủ tiêu xong Cố Phán Phán, Mễ Gia đánh ô tô trở về khu biệt thự Ngọc Mễ. Lúc ấy đã là mười một giờ hơn.

Dăm ba người đang dắt chó tản bộ trên đường. Khu Ngọc Mễ Hoa Viên có hàng tá người nuôi chó, chó to chó nhỏ, chó béo chó gầy, có loài mõm nhọn, có giống mõm bằng, có con mắt lộ, có con mắt ẩn sau lớp lông dày. Muôn hình vạn trạng.

Mễ Gia cho xe tiến vào ngôi biệt thự số mười chín. Căn nhà trống trải quạnh hiu, Phục Thực đã đi đâu mất.

Mệt mỏi, cô đỡ người lên chiếc ghế sofa kiểu Nhật trong phòng khách, tay mân mê chiếc bật lửa trong đêm tối, đầu sắp xếp lại mớ suy nghĩ dở dang. Vụ việc này tiến hành quá gấp gáp, cô chỉ lo để lộ sơ hở.

“Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch,...”, kể từ khi nhận được cú điện thoại cho hay cô gái tên Cố Phán Phán đã chết, chiếc bật lửa này hình như cũng chết theo.

Chẳng rõ bao lâu đã trôi qua, lúc bấy giờ cánh cửa chợt vang lên tiếng sột soạt.

Mễ Gia bật đèn cây và nhìn đồng hồ: 12 giờ 03 phút.

Phục Thực đã trở về.

Da mặt anh đỏ bừng, mái tóc đen bóng còn đôi mắt ánh rực lên. Mễ Gia không muốn anh nhận ra vẻ khác thường của mình bèn cười xòa hỏi han:

– Anh vừa đi “sạc điện” về đây à?

Phục Thực đáp:

– Tôi ra ngoài ăn đêm.

Mễ Gia thôi nghịch chiếc bật lửa, cô như sực nhớ ra điều gì đó:

– Quanh đây làm gì có quán ăn đêm?

Phục Thực ngẫm nghĩ một hồi:

– À, tôi tới phố ăn đêm.

Đêm đó, Phục Thực đột nhiên hưng phấn hơn hẳn ngày thường, anh muốn tiến vào trong cô nhưng mấy lần đều bị đẩy ra hết. Cô chẳng còn lòng dạ nào.

Cũng như đối với tiền, ngày thường trong chuyện ấy Mễ Gia luôn chẳng khác gì một con hổ cái đang con đái khác. Đây là lần đầu cô từ chối anh.

Đêm hôm sau, Mễ Gia về nhà sớm hơn một chút.

Vừa lái ô tô tiến vào Ngọc Mễ Hoa Viên, cô liền bắt gặp một chiếc xe cảnh sát lạ hoắc. Cô giật mình, cho xe chậm lại.

Lúc tránh đường cho xe cảnh sát, cô tranh thủ liếc nhìn và bàng hoàng khi trông thấy Phục Thực đang ngồi trong đó... Anh mặc một chiếc áo phong trắng, đầu ngả ra sau ghế, đôi mắt lim dim như thể một người đang trên đường đi dự cuộc hội nghị.

Sau khi chiếc xe cảnh sát lướt qua, Mễ Gia liền đỗ xích ngay bên đường, không một câu trả lời nào có thể giải đáp trăm nghìn thắc mắc ngổn ngang trong đầu cô lúc này: “Phục Thực đã gây ra chuyện gì?”

Sáng ngày hôm sau, có hai vị khách không mời đột nhiên xuất hiện tại văn phòng của của Mễ Gia. Một nam, một nữ, cả hai đều mặc thường phục. Người nam kẹp một chiếc cặp da màu đen dưới nách, bên hông có vật gì đó gồ lên, trông giống như một khẩu súng. Người nữ để tóc ngắn và vận đồ thể thao.

Xuất trình giấy tờ xong, hai người cùng ngồi xuống. Văng trán Mễ Gia đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Nữ cảnh sát vào đề:

– Chị và Phục Thực có quan hệ với nhau như thế nào?

Câu hỏi này khiến Mễ Gia thở phào trong đầu:

– Cấp trên và nhân viên.

Nữ cảnh sát hỏi tiếp:

– Chị và anh này sống cùng nhau có phải không?

Mễ Gia thản nhiên đáp:

– Nhà tôi vốn rất rộng.

– Vào tối ngày mùng tám tháng ba, có một cô gái bị sát hại ngay tại thôn Huyền Quái. Chị biết tin này chứ? – Nữ cảnh sát hỏi.

Mẽ Gia hơi chột dạ, trong phút chốc chưa kịp bắt theo câu chuyện. Tại sao mấy người này dùng một cái lại chuyển từ chủ đề Phục Thực sang chuyện thôn Huyền Quái? Đối với cô lúc này, không gì đáng sợ hơn là phải nghe thấy tên vùng đất đó.

Nữ cảnh sát không gặng hỏi mà chỉ khẽ chau mày quan sát phản ứng của Mẽ Gia. Mẽ Gia định thần lại và lắc đầu nguầy nguậy:

– Tôi chưa bao giờ hay biết.

Nữ cảnh sát lại hỏi:

– Tối hôm đó, do từng có mặt tại hiện trường nên anh Phục Thực thuộc diện tình nghi lớn, hiện chúng tôi đang tiến hành điều tra, rất mong chị vui lòng hợp tác.

Lúc này đầu óc Mẽ Gia không suy nghĩ được thêm bất cứ điều gì nữa... Phục Thực ư? Anh ta đến thôn Huyền Quái để làm gì cơ chứ?

Nữ cảnh sát vẫn không ngừng theo dõi những chuyển biến trên gương mặt Mẽ Gia.

Mẽ Gia định thần lại rồi vội đáp:

– Không vấn đề, không vấn đề gì hết!

Nữ cảnh sát lại tiếp tục:

– Tối ngày mùng tám tháng ba, anh Phục Thực rời khỏi Ngọc Mễ Hoa Viên vào lúc mấy giờ?

– Hôm đó tôi làm tăng ca ở công ty, về đến nhà thì đã mười một giờ rưỡi nhưng không thấy anh ta đâu. Khoảng nửa tiếng sau thì anh ta trở về. –
Mẽ Gia đáp.

– Anh ta nói sao? – Nữ cảnh sát hỏi.

– Anh ta bảo vừa ra ngoài ăn đêm. – Mẽ Gia đáp.

– Bình thường anh ta có sở thích gì đặc biệt trong ăn uống không?

– Không có. – Mẽ Gia đáp.

– Chị có cảm nhận thấy sự khác thường nào trên con người anh ta không? – Nữ cảnh sát đặt câu hỏi.

Mẽ Gia nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

– Khác thường...? Hình như cũng có chút gì đó không bình thường lắm, nhưng tôi cũng không cảm nhận được chính xác đó là gì.

– Chị thử nghĩ kỹ xem. – Nữ cảnh sát hỏi.

– Càng nghĩ thì lại càng thấy anh ta rất bình thường. – Mẽ Gia trả lời.

Nữ cảnh sát và người bạn đồng nghiệp quay sang nhìn nhau, cô nói:

– Thôi được rồi, nếu chị nghĩ ra được điều gì thì hãy lập tức liên lạc với chúng tôi. – Nói rồi cô đặt một tấm danh thiếp lên bàn Mẽ Gia.

Mẽ Gia không tiễn khách. Sau khi hai cảnh sát hình sự rời khỏi căn biệt thự, cô bất chợt co rúm mình lại trong lòng chiếc ghế giám đốc.

Sau khi Phục Thực bị cảnh sát triệu tập, Mẽ Gia liền gọi gã nhà văn đến Ngọc Mễ Hoa Viên ở cùng.

Màn đêm đã buông xuống mà Phục Thực vẫn chưa được thả về. Nói cách khác, khoảng thời gian tính từ lúc anh ta bị tạm giữ lấy lời khai đã vượt quá hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Căn biệt thự số mười chín này càng giống với một tòa lâu đài cổ xưa.

Toàn bộ khuôn viên có dạng chữ T nhưng các mặt đều không vuông thành sắc cạnh mà hơi cong cong khiến cho ngôi nhà tựa một người bình thường mặc thêm mấy lớp áo bông. Tường gạch màu đỏ nom dày và chắc. Mỗi ô cửa sổ có hình dạng kích thước khác nhau nhưng tất cả đều tối hun hút, trông chẳng khác nào những chiếc lỗ quan sát. Tầng một không nằm sát với mặt đất mà phải bước qua mấy bậc thang gỗ mới đến nơi.

Bên trong biệt thự có thể được ví với khung cảnh của một bộ tiểu thuyết khoa học viễn tưởng: vách tường, bờ ngăn, cửa sổ, tất cả đều được làm từ gương và thủy tinh trong suốt. Căn nhà này cũng vì thế mà trở nên kỳ ảo, hai phòng bỗng hóa thành một mà cũng có thể thành ba chưa biết chừng. Bước vào tòa ma trận này, ai nấy đều tưởng mình như đang đi lạc giữa thế giới băng lạnh với những cảm nhận không gian khác thường.

Giờ đây, căn phòng không sáng đèn nên chẳng thể nào trông rõ mặt kính, soi tỏ mặt gương.

Bấy giờ khoảng nửa đêm, trời vắng trắng, bốn bề là một dải đen thăm thẳm.

Mẽ Gia và gã nhà văn, cùng ngồi trên chiếc sa lông trong phòng khách, suốt này giờ vẫn chưa thôi câu chuyện về Cố Phán Phán, xem chừng cả hai vẫn chưa muốn đi ngủ.

Những ngón tay Mẽ Gia vẫn đùa nghịch với chiếc bật lửa Zippo. “Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...”, thứ đồ vật ấy đã chết, mãi mãi không thể đánh ra lửa được nữa.

Gã nhà văn và Mẹ Gia không thấy rõ mặt nhau.

Trên chiếc bàn trà khắc từ nguyên khối gốc cây, chông chơ một tờ báo Buổi trưa đăng tin về lễ thành hôn giữa người sống và kẻ chết đêm qua, kèm theo một tấm ảnh mờ nhòe:

“Trong vòng tay chú rể Tát Nhĩ Hạnh là cô dâu Cố Phán Phán đeo mạng rủ kín mặt, hai người cùng làm lễ bái trời đất. Cô gái mặc một bộ váy cưới kiểu nữ hoàng Victoria thời Phục Hưng, nằm bất động trong vòng tay chú rể, tà váy dài trắng như tuyết thướt tha nền đất...”

Đám cưới hoàn toàn không có sự xuất hiện của bất cứ phóng viên nào, bức ảnh này hẳn là do một quan khách nào đó cung cấp cho cánh báo chí.

Chân tướng của Cố Phán Phán không chỉ là bí ẩn đằng sau lớp mạng che mà giờ đây còn đang lẫn khuất giữa một bể vô minh.

Mẽ Gia ném chiếc bật lửa sang một bên rồi đổi chủ đề bất chợt:

– Tôi càng ngày càng cảm thấy cái tên Phục Thực này có gì đó bất thường...

Gã nhà văn rất ít khi tiếp xúc với Phục Thực, nhưng chắc chắn một điều rằng gã thừa biết mối quan hệ giữa anh ta và Mẹ Gia là như thế nào. Lời nói của cô, nhất là khi được thốt ra giữa một buổi đêm thế này, càng khiến gã thêm run lẩy bẩy.

– Hẳn... làm sao cơ?

– Tôi cũng không rõ, lần đầu khi nhận ra hẳn có điểm khác thường là vào ngày mười sáu tháng mười một năm ngoái, hồi đó hẳn mới đến làm được vài ba hôm. Nửa đêm tỉnh giấc tôi chợt thấy hẳn biến đâu mất. Đêm hôm khuya khoắt hẳn còn đi đâu được? Tôi cứ chờ mãi, chờ mãi một lúc

lâu mà vẫn không thấy hấn quay lại. Tôi cũng chẳng thức nổi bèn nhắm mắt ngủ tiếp.

Mẽ Gia ngưng lại trong giây lát rồi kể tiếp:

– Vào đêm mười lăm tháng mười hai năm ngoái, trong lúc mơ mơ màng màng hình như tôi lại thấy hấn ta ra ngoài. Lần này tôi cố giương mắt hết cỡ để không bị ngủ quên. Hơn một tiếng sau, có bóng người lặng lẽ nằm xuống bên cạnh tôi, toàn thân phả ra hơi lạnh. Trước đó tôi không hề nghe thấy tiếng mở cửa cũng chẳng nghe thấy tiếng bước chân! Tôi giả vờ ngủ say nên lúc đó cũng không cựa vạy hấn. Sáng hôm sau khi hỏi tới chuyện này, hấn chỉ đáp nhạt: “Cô nằm mơ đó thôi”.

Không nghe thấy tiếng đẩy cửa, cũng chẳng nghe thấy tiếng bước chân...

Nói đến đây, Mẽ Gia tự cảm thấy rợn người khôn tả trước những điều do chính mình thuật lại. Có khi nào giờ này Phục Thực đã quay về và đang đứng ngay bên cạnh?

Cô ho khan một tiếng rồi lại nói:

– Trước khi Phục Thực dọn đến Ngọc Mễ Hoa Viên, tôi với hấn đã thỏa thuận không can thiệp vào sự tự do của nhau và cũng không soi mói hành tung riêng của mỗi người. Thế nên tôi chẳng bao giờ chất vấn hấn điều gì. Ngày mười bốn tháng một năm nay hấn cũng đột ngột biến mất ngay trong đêm, rồi một tiếng động hồ sau lẳng lặng quay về chỗ cũ...

– Tại sao cô lại nhớ rõ tháng ngày xảy ra sự việc thế?

– Vì tôi đã tổng kết ra một quy luật: hễ đêm nào trăng tròn thì hấn lại ra ngoài.

– Đêm trăng tròn?

– Những ngày tôi nhắc đến đều là ngày mười lăm âm.

– Thật sao?

– Đêm tết Nguyên Tiêu, tôi đã linh cảm trước hấn sẽ lại ra ngoài nên quyết định thức trắng đêm không ngủ. Quả nhiên đến nửa đêm, hấn lại khẽ khàng nhòm dậy và đi ra ngoài. Tôi hoàn toàn không nghe thấy bất cứ tiếng bước chân nào, càng chẳng thấy âm thanh đẩy cửa đâu. Cứ mỗi lần đến giờ phút ma quái bí ẩn ấy, hấn cứ như hóa thành một u hồn, một cái bóng vậ. Không kìm nổi tò mò, tôi cũng lẳng lẳng thức dậy và bám theo... Anh thử đoán xem hấn đi đâu?

– Tầng hầm chẳng?...

– Hấn lên núi Uy Hồ trong bộ dạng hoàn toàn trần truồng. Tôi thấy hấn biến mất vào rừng cây nên không dám đi theo.

– Hấn... hấn lên núi làm gì?

– Tôi cứ đau đầu mãi vì chuyện này. Vụng trộm với ai đó ư? Không thể nào! Con gái nhà ai lại bạo gan đến mức dám một mình đợi hấn trên núi như thế? Lên núi tìm kho báu chẳng? Càng không phải, trên núi chỉ có nghĩa địa thôi. Luyện khí công? Ngày thường hấn chẳng hứng thú gì với mấy thứ ấy... Thế nên tới tận bây giờ, tất cả vẫn chỉ là một dấu hỏi chấm.

Có tiếng ùng ục phát ra từ bụng ai đó làm lay động màn đêm, chẳng rõ là của gã nhà văn hay của Mễ Gia

Gã nhà văn nói:

– Tôi thấy gã này chắc chắn có vấn đề. Buổi tối hôm mừng tám tháng ba, tại sao hấn lại tới thôn Huyền Quái một cách mờ ám vậy? Đúng là vô cùng khó hiểu!

– Thế nên tôi mới đồn rằng Cố Phán Phán không phải bị tên sát thủ kia giết hại...

– Ủm?

– Cũng có thể thế này... Khi tên sát thủ vừa tới nơi, Cố Phán Phán đã chết, nhưng hãn vẫn cầm luôn toàn bộ tiền hoa hồng tôi trả. Có kẻ nào đó đứng đằng sau tên sát thủ...

– Ý cô nói là... Phục Thực?

– Đêm đó khi hãn quay lại và nằm xuống bên cạnh tôi, anh có biết tôi ngửi thấy mùi gì từ khoe miệng hãn không?

– Chúng ta bật đèn lên đã...

Mẽ Gia khẽ hăng giọng:

– Mang tiếng là nhà văn viết truyện kinh dị mà gan không bằng con chuột nhắt vậy!

Gã nhà văn lúng túng đáp lại:

– Thì thật ra chỉ có những ai nhát gan mới hợp với truyện kinh dị đấy chứ.

Mẽ Gia lặng thình một hồi rồi thì thào:

– Tôi ngửi thấy mùi máu tanh tanh...

Mẽ Gia vừa dứt lời, một giọng nói lạnh buốt vang lên giữa màn đêm:

– Mẽ Gia, tôi về rồi!

Âm thanh ấy rất gần, tựa như đang ghé sát bên tai.

Gã nhà văn rú lên thất thanh rồi nhảy bổ sang bên canh Mã Gia.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Câu Chuyện Kinh Dị Nhất

- Hôm qua là ngày cúng cô hồn nhỉ?

- Ừ! Vào ngày cúng cô hồn năm ngoái, có một cô gái từng kể cho tôi nghe một câu chuyện cực kỳ kinh dị. Anh có muốn nghe không?

- Muốn!

- Nhưng câu chuyện này có một đặc điểm như sau: bất cứ ai nghe xong đều sẽ chết trong vòng một năm...

- Có hề gì, câu chuyện đó là do tôi kể cho cô ta nghe mà.

Nói chính xác, trong công ty Kim Tượng, gã nhà văn là người đầu tiên từng gặp gỡ Phục Thực.

Hôm Mễ Gia phỏng vấn trợ lý, gã đến công ty sớm hơn thường lệ. Đỗ xe xong xuôi, gã đi thang máy từ tầng hầm thứ hai lên tầng ba trên mặt đất. Cái thang cứ lơ dờ mãi chẳng chịu xuống, chốc chốc gã lại bấm nút gọi xem chừng rất đổi sốt ruột.

Căn hầm được chiếu sáng bằng thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt, bốn xung quanh im lìm vắng vẻ, nồng nồng một mùi mốc meo ẩm ướt khiến ai người thấy cũng thấy nôn nao lồng ngực.

Thế rồi thang máy cũng dừng lại, hai cánh cửa từ từ tách ra. Cánh cửa ấy nằm dưới lòng đất, dẫn vào một căn phòng nhỏ bên trong có thể tự động đi lên đi xuống. Khi lên, nhanh hơn thang bộ, khi xuống, chậm hơn nhảy lầu...

Người phụ nữ điều khiển thang máy đã đi đâu mất, chiếc ghế ngồi của cô trống không.

Một thanh niên đang đứng sẵn trong buồng thang máy. Anh ta vận một chiếc áo khoác mỏng, quanh cổ áo là một dải lông màu nâu nhìn có phần quái đản. Hình như người thanh niên này định xuống bãi để xe. Nhưng không, anh ta không bước khỏi thang mà chỉ đứng đó khe mỉm cười với gã nhà văn:

– Chào thầy!

Gã nhà văn vừa bước vào vừa thắc mắc:

– Anh là...

Người thanh niên ấn nút gọi tầng ba và đáp:

– Tôi đến phỏng vấn vào vị trí trợ lý tổng giám đốc.

Gã nhà văn nhìn khuôn mặt anh ta một cách kỹ lưỡng rồi hỏi:

– Anh biết tôi sao?

Người thanh niên bật cười:

– Chính vì thích những câu chuyện thầy kể nên tôi mới tới công ty ứng tuyển. Tôi cũng là người vùng Đại Hưng An, đồng hương với thầy.

– Ồ!

– Nếu được nhận vào làm, tôi có thể làm việc cùng thầy rồi. Đây là giấc mơ mười tám năm trời của tôi.

Xem chừng người thanh niên đang muốn bắt quàng làm họ nhằm mong được gã nhà văn nâng đỡ, chứ mười tám năm trước, khi cuốn tiểu thuyết giả tưởng đầu tay Ba trù một bằng mấy của gã ra đời, anh ta mới được mấy tuổi?

Gã nhà văn lạnh lùng đáp:

– Cảm ơn! – Rồi im bật, lặng lẽ ngược nhìn màn hình LCD treo trong thang máy. Một mẫu quảng cáo bảo vệ môi trường đang được trình chiếu.

Giọng nói của người thanh niên phát ra sau lưng gã nhà văn:

– Tôi tên Phục Thực, Phục trong “mai phục”, Thực trong “lương thực”. Rất hy vọng khi hạ bút viết truyện kinh dị, thầy có thể dùng đến tên tôi.

Gã nhà văn đáp:

– Không hề gì!

Thang máy đã lên tới tầng ba. Phục Thực nói:

– Thưa thầy, tôi phải vào phỏng vấn. Thầy hãy đợi tin tốt từ tôi!

Gã nhà văn cũng đáp lễ bằng một nụ cười lịch thiệp:

– Vậy chúc anh may mắn!

Gã nhà văn không làm bất cứ điều gì cho Phục Thực, những kẻ sùng bái gã như vậy đầy rẫy. Hơn nữa, Mẹ Gia làm việc gì cũng rất độc đoán, mọi lời gã nói chưa bao giờ được cô để tâm. Không ngờ cuối cùng Phục Thực lại nổi trội hơn hẳn giữa mười mấy thí sinh để rồi giành được vị trí trợ lý tổng giám đốc.

Phục Thực rất hiếm khi có mặt ở công ty. Anh ta chỉ quanh quẩn trong Ngọc Mễ Hoa Viên.

Năm hôm sau, tức ngày 19 tháng 11 năm 2005, một ngày cuối tuần, Mễ Gia đi công tác ở nước ngoài, Phục Thực đích thân gọi điện mời gã nhà văn tới Ngọc Mễ Hoa Viên uống rượu. Gã nhận lời mời.

Gã là một kẻ khôn khéo. Phục Thực nay đã bước lên ngôi trợ lý cho nhà đầu tư của chính gã, lời nói của anh ta đối với Mễ Gia hẳn không thể xem thường.

Sau khi đã yên vị trong phòng khác, gã nhà văn nói:

– Chúc mừng anh, Phục Thực, cuối cùng anh cũng được toại ý.

– Nếu không vì thầy tôi đã chẳng quyết tâm bôn ba tới Tây Kinh. Tôi cảm ơn thầy vô ngần mới phải. – Nói rồi, anh ta lấy từ trong thùng đá ra một cái chai – Nào! Chúng ta cùng uống mừng.

– Rượu ngoại à?

– Sâm panh.

– Tôi chưa bao giờ uống rượu.

– Một chút thôi mà!

Phục Thực lau chai rượu bằng một tấm khăn tay trắng, anh bóc lớp vỏ thiếc mỏng, gỡ cái nắp bảo hiểm bằng sắt, khẽ ngả nghiêng chai sâm panh và nhẹ nhàng xoay nhẹ thân chai. Khí các-bon-níc trong rượu dồn lên nút bấc, một tiếng “bụp” nổ ra rõ đanh! Sau đó, Phục Thực lại dùng tấm khăn tay trắng lau sạch sẽ miệng chai rồi rót ra hai cốc, mỗi cốc lừng lừng một phần ba.

Hai người chạm cốc và nhấm nháp. Đúng là hương vị của Veuve Clicquot, vừa tinh khiết lại nồng nàn.

– Năm hai mươi tuổi, thầy vẫn ở Đại Hưng An chứ? – Phục Thực lên tiếng.

– Đúng thế!

– Vậy hồi đó thầy đang làm gì?

– Thất nghiệp.

– Cô nhà cũng là người cùng quê chứ?

– Không phải.

Dường như gã nhà văn không mặn mà lắm với việc nhắc lại chuyện quê nhà và khơi gợi lại quãng thời gian ấy.

Trước khi đặt chân lên được đỉnh cao huy hoàng, rất nhiều người đã từng phải kinh qua những khoảng thời gian mà sau này chẳng thể giải bày cho ai. Ngay sau khi thoát khỏi đáy nghèo cùng khổ, họ liền đoạn tuyệt ngay với mảng ký ức xưa cũ. Gã nhà văn chắc hẳn cũng thuộc nhóm người này.

Tỉ như nơi chôn rau cắt rốn gã hằng miêu tả, rất có thể đã được diễm lệ hóa một cách vô tình hay hữu ý: “Mùa đông, băng tuyết cô đơn phủ lên khắp ngôi làng. Một màu trắng bàng bạc. Mùa hạ, rừng rậm xanh mướt khiến nơi ấy tách biệt hẳn với thế giới xung quanh.” Có lẽ chẳng cái xứ sở đó trong thực tế lại tốt cùng lạc hậu khốn khổ, rách nát, và bẩn thỉu như một cơn ác mộng...

Người thanh niên mang tên Phục Thực này cũng vừa mới bước chân ra từ cơn ác mộng ấy.

Thấy gã nhà văn như đang né tránh điều gì, Phục Thực biết ý bèn đổi chủ đề:

– Tôi có một câu chuyện cực kỳ kinh dị, thầy muốn nghe không?

– Được đấy, tôi đang thiếu truyện để kể trong chương trình tuần sau đây.

– Nhưng tôi sợ thầy sẽ chết khiếp đấy...

– Một người chuyên khiến người khác đau tim thì còn có thể chết khiếp vì cái gì được nữa?

– Nhưng câu chuyện này lại khác.

– Khác thế nào?

– Hể ai nghe xong thì sẽ không còn bình thường nữa...

– Há? Thế anh thì sao?

– Tôi ư? Nếu thầy thấy tôi không phải người không bình thường, thì điều đó chứng minh thầy chắc chắn không phải là người không bình thường.

Câu nói vòng vo rồi như canh hẹ, gã nhà văn chẳng hiểu Phục Thực đang muốn nói điều gì. Gã nói:

– Anh kể đi.

Phục Thực đáp:

– Để tôi mở thêm chai sâm panh nữa.

Gã quay sang ngó cái chai rỗng không rồi hỏi:

– Trong sâm panh có còn chứ?

- Mười lăm độ.
- Tôi cứ ngỡ sâm panh là nước có ga.
- Thầy uống sâm panh vào thấy sao?
- Thấy rất choáng.
- Có khi thầy nên nghỉ một lát?
- Lát nữa tôi về rồi.
- Đi xe à?
- Đi xe
- Không được, không được!
- Vậy tôi ngả lưng trên sofa một chút.
- Thế sẽ tốt hơn!

Gã nhà văn chưa bao giờ có thói quen ngủ trưa, có đeo băng che cũng không tài nào chợp mắt nổi, nhưng giờ đây gã không thể đánh thẳng nổi cơn buồn ngủ nữa. Khi Phục Thực vào phòng ngủ lấy cho gã tấm mền thì gã đã ngả vật ra ghế rồi mê man thiếp đi. Dường như Phục Thực vẫn ngồi ngay bên cạnh, dáng người cao cao, giọng nói vu vơ như vọng lại từ một cõi nào đó rất đổi xa xăm.

- Thầy ơi...
- Ừm...
- Tôi kể chuyện cho thầy nhé...
- Ừm...

– Nó không giống với bất cứ câu chuyện nào trên thế gian. Ai nghe vào sẽ đều trở nên không bình thường...

– Ừm...

– Nếu thầy không cảm thấy tôi là người không bình thường, điều đó chứng tỏ thầy chắc chắn không phải người không bình thường...

– Ừm...

Mãi đến hơn ba giờ chiều gã mới tỉnh giấc. Phục Thực nghe thấy tiếng động liền bước ra từ một căn phòng.

– Thầy ngủ ngon giấc chứ?

– Tửu lượng kém quá, thật không phải.

– Thầy nên nằm trên giường thì hơn.

– Không sao đâu, tôi ngủ ngon lắm, còn nằm mơ nữa.

– Giấc mơ của thầy chắc chắn là một câu chuyện kinh dị.

– Tôi thấy chính mình vẫn vờ bước vào một cánh cửa, trên bản lề có một chữ thập đỏ. Bên trong căn phòng là một y tá tầm trung niên đang tiêm thuốc cho tôi với khuôn mặt vô cảm...

– Y tá nam?

– Y tá nam! Sao anh biết?

– Đoán thôi.

– Y tá nam đó mặc một chiếc áo màu xanh da trời, nom bộ dạng rất chi kỳ quái. Nói đúng ra không phải anh ta đang tiêm mà là truyền máu cho tôi.

Mũi kim đó vừa to vừa dày, cứ như dùng trong thú y vậy. Anh có biết máu ấy là từ đâu không?

– Từ... lưỡi của chính anh ta.

– Anh đoán tài thật đấy! Hấn thè lưỡi ra, chọc cây kim to xù xì vào rồi rút ra một xi lanh máu đen thẫm. Gã y tá run run giữ kim tiêm trong tay, đi vòng qua sau lưng rồi tóm chặt lấy tay tôi... – Gã nhà văn vừa nói vừa lấy tay xoa bóp – Bây giờ tôi vẫn còn thấy nhưng nhức đây này.

Phục Thực nhặt được một thứ gì đó trên chiếc xô pha:

– Ra là tại cái này đâm vào thầy.

Gã nhà văn nhìn vào tay Phục Thực, thì ra đó là cái nút sắt của chai sâm panh, không hiểu sao nó lại rơi lên xô pha rồi bị vai gã đè lên.

– Ha ha, chả hiểu sao tôi lại mơ giấc mơ kỳ lạ đến thế!

– Thầy ngồi đây thêm một lát, tôi đi pha ấm trà.

– Tôi phải về rồi, còn phải làm bản thảo nữa.

– Ồ, vậy thì thôi, kéo làm lỡ việc của thầy.

– Cảm ơn chai sâm panh của anh.

– Cảm ơn sự hiện diện của thầy.

Trên đường về nhà, gã nhà văn vừa lái xe vừa mở đài. Câu chuyện kinh dị gã sáng tác đang được phát thanh. Gã nghe một hồi rồi sức nhớ ra chuyện gì đó bèn lấy điện thoại gọi ngay cho Phục Thực:

– Quên mất, anh còn chưa kể câu chuyện kinh dị nhất thế gian kia cho tôi nghe nữa.

- Tôi kể rồi đấy thôi.
- Lúc nào vậy?
- Khi thầy đang nằm trên sofa, tôi ngồi kể ngay kể bên đấy thôi, thầy quên rồi sao?
- Lúc đó tôi ngủ mà!
- Nhưng mắt thầy vẫn mở đấy chứ.
- Lúc tôi ngủ toàn mắt nhắm mắt mở thế đấy. Anh kể lại lần nữa đi.
- Thì tôi kể rằng, có một người bước vào bệnh viện... Câu này thầy còn nhớ chứ?
- Tôi quên rồi.
- Chà, xem ra đúng là thầy chưa nghe thật...
- Sau đó thì sao?
- Thật ra thì câu chuyện này giống y hệt giấc mơ của thầy, cũng có một y tá truyền máu cho một bệnh nhân... Nếu không làm sao tôi biết thầy mơ thấy y tá nam, lại còn đoán đúng anh ta rút máu từ lưỡi mình nữa.
- Tôi hiểu rồi, giọng nói của anh cứ văng vào tai tôi, thế là trong cơn mê man tôi liền mơ như vậy.
- Hầy, nếu biết sớm thầy hẳn cảm với cõn thì tôi mời thầy uống cà phê có phải hơn không.
- Hôm nào tôi mời cậu vậy, Starbucks nhé.
- Cúp điện thoại, trống ngực gã nhà văn đập liên hồi.

Có một bà lão đang bước từng bước tập tễnh qua đường.

Chiếc Santana của gã lúc này như một con chó dại chỉ chực lao đầu về phía trước. Gã giật thót và như sực tỉnh, bàn chân vội đạp thẳng thật sâu. “Két...!”. Chiếc ô tô rít lên một hồi rồi phanh khựng lại, cách bà lão vón vện đúng vài phân.

Hình như bà lão bị nặng tai, chẳng ngoái sang nhìn, bà vẫn tiếp tục băng qua đường, đôi chân lè rề, tập tễnh.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Thêm Một Suy Đoán

Tôi dám chắc bạn đã từng bắt gặp một nơi chốn, một cảnh tượng hay một con người nào vô cùng quen thuộc nhưng không tài nào nhớ ra được ký ức quen thuộc ấy đến từ không gian kỳ bí nào.

Bí mật của giấc mơ phải chăng cũng như vậy: Mọi sự việc chúng ta bắt gặp trong cuộc sống đều đã hiện ra trong não bộ từ trước. Nhưng vì đã xảy ra quá lâu nên ta không thể liên kết, đối chiếu mọi sự việc trong mơ với những chuyện xảy ra sau này lại với nhau, cứ ngỡ rằng những gì gặp trong cõi mơ chỉ là những cảnh tượng, khuôn mặt ngẫu nhiên và vô nghĩa.

Đúng thế, Phục Thực đã trở về.

Tâm trạng của Mễ Gia bỗng chốc rối như năm tơ vò.

Thấy Phục Thực bị lôi vào vụ án mạng, Mễ Gia cho đó là một điều may mắn xuất hiện trong gang tấc: Có thể đúng là Cố Phán Phán bị Phục Thực giết chết, nếu vậy cô đã gỡ bỏ được vụ án mạng khỏi mình. Nhưng nếu thủ phạm không phải Phục Thực, anh ta cũng không thể lấy lại sự trong sạch mà chỉ đành làm một con cừu thế mạng.

Phục Thực nay đã quay trở về, Mễ Gia mất đi một tấm bình phong che chắn, cảnh sát thế nào cũng tiếp tục truy xét đến cùng... Dù đã từng chung chăn chung gối với người thanh niên khác thường này nhưng trong lòng

Mẽ Gia vẫn không khỏi cảm thấy e sợ, nhưng nếu bảo đuổi anh ta đi thì trong lòng cô cũng có chút không nỡ.

Đàn bà ở cái tuổi như Mẽ Gia bon chen kiếm tiền là vì điều chi? Ăn gì cũng chẳng còn thấy thích miệng, mặc gì cũng đâu còn ai để ý. Chồng với con đều đã ra nước ngoài cơ đồ xây được còn to lớn gấp cả trăm lần. Dưới con mắt của họ, đồng tiền cô kiếm ra cũng chỉ gần như con số không.

Phục Thực đem lại cho cô những niềm khoái lạc trước nay chưa từng có. Và lại nếu không có anh ở bên, cô sẽ lại bị nỗi sợ hãi bủa vây. Hễ thoảng nghĩ tới tiếng kêu xé lòng nửa người nửa sói giữa đêm hôm vắng lặng kia, toàn thân cô lại rùng lên vì lạnh.

Cô coi thường sự nhu nhược và tầm thường của gã nhà văn. Trong mắt cô, gã chỉ là một mảnh vụn đắp tạm vào chỗ thiếu chứ không thể làm nơi nương tựa vẹn toàn... Lúc giọng nói Phục Thực vang lên bất thần giữa đêm, gã liền thét toáng lên, cái giọng ấy nghe như của đàn bà. Mẽ Gia tuy cũng thất kinh nhưng chẳng mấy chốc đã bình tĩnh lại ngay.

Bốn xung quanh lặng ngắt không một tiếng động, Phục Thực quay về từ lúc nào? Anh đã nghe cô và gã nhà văn nói chuyện với nhau từ bao giờ?

Mẽ Gia với tay bật sáng chiếc đèn đứng mới trông rõ Phục Thực lúc này, anh đang mặc một chiếc áo phông trắng và một chiếc quần tùm ống màu đen, bình thản đứng ngay sau lưng gã nhà văn và lặng lẽ mỉm cười với cô.

Mẽ Gia cố tình liếc xuống bàn chân Phục Thực, anh đi một đôi giày vải bông mũi tròn, hẳn chúng rất nhẹ nhàng và êm ái.

Gã nhà văn đứng dậy nhìn Phục Thực rồi lại quay sang nhìn Mẽ Gia, xem chừng bối rối không biết phải làm gì. Mẽ Gia biết ý bèn nói:

– Bây giờ cũng muộn quá rồi, anh không cần phải về đâu, nhà tôi hãy còn nhiều giường trống.

– Ồm... – Gã nhà văn bâng quơ đáp cụt lủn.

Mẽ Gia đứng dậy và đưa gã đi tới trước một tấm gương. Thực ra đó là một cánh cửa, cô nhẹ tay đẩy vào và nói:

– Thôi, anh ngủ trước đi.

Gã nhà văn ngoan ngoãn đi vào phòng. Bố trí xong cho gã, Mẽ Gia quay lại phòng khách và ngồi xuống:

– Hôm nay có mấy người bên công an tới. Rốt cuộc có chuyện gì thế?

– Không có gì.

– Tối hôm đó anh tới thôn Huyền Quái làm gì vậy?

– Cô ấy hẹn tôi.

– Cô gái tên Cố Phán Phán đó hả?

– Tôi luôn tưởng rằng cô ấy tên là Mục Phân Mục Phân

– Sao anh quen cô ta?

– Quen trên diễn đàn nửa đêm của công ty ta.

– Lúc anh đến, cô ta đã chết?

– Đúng vậy.

– Lúc đó... Bầu ngực của cô ta có còn không?

– Hình như không còn.

- Trông giống như bị người gặm hay thú gặm?
- Người lẩn thú đều có răng, khác gì nhau đâu?
- Công nhận, câu hỏi này ngu ngốc thật.
- Từ khi quen biết, cô ấy luôn từ chối gặp mặt. Tôi không hiểu tại sao đúng hôm xảy ra chuyện thì cô ấy lại đột ngột hẹn tôi đến...
- Có lẽ cô ấy phát giác ra mối nguy hiểm nào đó đang kề cận bên mình. Nhưng anh lại tới muộn.
- Lúc tới thôn Huyền Quái chúng tôi còn nói chuyện với nhau qua điện thoại. Cố Phán Phán nói cô ấy mặc quần bò xanh và áo phông đỏ. Kẻ giết người không thể nhanh tay như vậy được. Tôi cho rằng lúc nói chuyện qua điện thoại, cô ấy đã chết rồi.
- Đúng là bớt một con người, thêm một con ma...
- Phải rồi, lúc hẹn tôi, cô ấy đã nói một câu rất kỳ quặc.
- Câu gì?
- Cô ấy nói: “Em ở ngoại ô phía tây”. Tôi nói: “Dù em ở cực tây trái đất, anh cũng sẽ bay tới”. Cô ấy cười và bảo: “Thế nếu em ở Tây Thiên thì sao?”
- Có lẽ người gọi điện cho anh không phải cô ấy.
- Không phải ư?
- Có bao giờ anh nghĩ rằng thủ phạm là nữ giới chưa?
- Tại sao?
- Người gọi điện cho anh chính là kẻ đã giết hại Cố Phán Phán.

– Tôi chợt nhớ đến một người...

– Ai?

– Người con gái thắt cổ tự vẫn trên cây du già ba mươi năm về trước...

Rất nhiều ngày sau, hai bên con đường đất mòn trở trụ bỗng nhú lên hai hàng mầm cây nho nhỏ. Một ngày nọ, có bà lão đưa cháu đi học ngang qua con đường đất ấy. Đứa cháu lớp một chỉ về phía cây du già và bảo:

– Bà ơi bà, trên cây kia có hai người.

Bà lão cả kinh bèn quở cháu:

– Trẻ con cấm có ăn nói lung tung! – Rồi cuống quýt dắt đứa cháu đi qua thật mau.

Trên cây có treo tấm biển cổ động ghi mấy dòng chữ: “Che chở cây cối là trách nhiệm của con người”.

Nhưng câu chuyện đó cũng không còn đáng tin nữa vì trên mạng cũng có nhiều phiên bản tương tự.

Lại nói về cái đêm mà Phục Thực trở về.

Mẽ Gia lại được trải qua một đêm cuồng nhiệt.

Mới đầu, cô cố gắng kìm nén âm thanh vì đoán chắc rằng trong căn phòng bên kia, gã nhà văn chưa ngủ mà vẫn đang dỏng tai lên nghe lén không bỏ sót một tiếng nào. Sự tưởng tượng ấy khiến Mẽ Gia càng thêm hưng phấn. Dần dần, cô không thể kiềm chế thêm được nữa, những tiếng gào thét bắt đầu bung ra từ cổ họng.

Phục Thực thì mạnh mẽ y như cơn sấm, nhanh gấp tựa chớp giạt, khiến cho Mẽ Gia bên trên giàn giụa, phía dưới tràn trề như vừa được tưới mưa.

Cũng giống như mọi lần, khi Phục Thực còn chưa xong thì xương cốt toàn thân Mễ Gia đều đã rã rời, cô nằm lả trên giường bất động. Thấy thế Phục Thực mới từ từ dừng lại.

Vào chính cái đêm ấy, Mễ Gia lại bước vào một cánh cửa dẫn tới cơn mộng mị quái đản.

Kỳ lạ ở chỗ những giấc mơ ấy cứ nối tiếp nhau liên miên...

Vẫn là tầng không âm u sầm sập, vẫn là đồng hoang vô tận mênh mang...

Mễ Gia đứng trân trân tại chỗ, mắt chăm chăm nhìn vào vật đó, hai chân run bần bật. Cô nhìn đảo đảo khắp bốn xung quanh hằng mong Phục Thực xuất hiện ngay bây giờ. Đất mênh mang, trời thăm thăm mà chẳng hề thấy bóng dáng ai...

Con vật và Mễ Gia nhìn nhau một hồi. Thế rồi, nó ngoảnh đầu và uể oải trông về nơi khác.

Mễ Gia chợt nhớ đến ba bản hợp đồng trong túi. Cô lập cập lấy ra một bản, đặt lên bụi cỏ và lấy chiếc bật lửa màu trắng sữa ra toan đốt. Cô hay nghe các cụ truyền rằng giống này chúng sợ lửa. Lúc ấy, hợp đồng hay giấy má gì cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Cô đánh bật lửa liên hồi, càng đánh càng tuyệt vọng. Từ khi người con gái kia vong mạng, chiếc Zippo trắng sữa này chẳng thể đánh ra lửa được nữa.

Cô ném quách bật lửa đi và vung tay xé tan hợp đồng rồi dán từng miếng, từng miếng lên mặt.

Ngày còn bé, cô và người bạn hàng xóm hay chơi bài với nhau, đứa nào thua sẽ phải xé giấy dán lên mặt. Cuối cùng, có đứa mặt mũi kín mít, trắng

toát những là giấy. Hễ thở, lớp giấy lại phập phà phập phồng, trông sờn cả gai ốc.

Cô toan dọa cho con vật kia chạy.

Cô nhìn nó chòng chọc qua những kẽ giấy hở, nó cũng nhìn chăm chăm khuôn mặt giấy của cô, lâu lâu lại chớp mắt một lần, chẳng rõ đang suy nghĩ điều gì. Chợt một trận gió tạt qua, cuốn bay non nửa số giấy làm lộ ra khuôn mặt ban đầu của cô.

Mẽ Gia gỡ tung những mẩu giấy còn lại rồi quay lưng bước đi.

Con vật vẫn lừ lừ đi theo sau, không nhanh cũng chẳng chậm, không gần cũng chẳng xa. Cái đuôi dài của nó lê lết dưới đất, quét qua những lùm cỏ khô khốc, khẽ phát ra những âm thanh “loạt xoạt, loạt xoạt”.

Mẽ Gia quay lại nhìn nó, nó liền dừng lại và buông ánh mắt về một nơi khác.

Đôi chân Mẽ Gia mỗi lúc một bủn rủn, không tài nào đi nổi nữa. Cô sụp mình giữa đám cỏ, vội lấy bản hợp đồng thứ hai dán thẳng lên trán nhằm che kín khuôn mặt. Cô đã từng xem một bộ phim ma Hồng Kông, khuôn mặt cương thi trong ấy cũng dán lá bùa hết như thế này. Thế rồi cô gồng mình đứng dậy, duỗi thẳng hai tay, bật nhảy đôi chân tiến về phía trước từng bước, từng bước...

Đi được mấy bước, Mẽ Gia bèn quay đầu lại, con vật vẫn theo cô như hình với bóng. Cô tự nhủ: “Hôm nay chắc không thoát nổi”. Cô chợt cảm thấy giận dữ, máu trong cơ thể nhọt nhọt bồng chốc chảy dồn lên đỉnh đầu. Cô giật tờ giấy xuống, ném toẹt sang một bên và quát lớn:

– Đồ quái quỷ! Mà có giỏi thì lại đây!

Dường như nó chẳng hề có phản ứng gì, đôi mắt nó hãy đang lim dim, lơ đãng hướng về nơi nào đó. Đối với Mễ Gia, điều đó chẳng khác nào một cú đánh vừa nặng nề vừa nhẹ như không.

Cô đành bước tiếp. Con vật lông lá kia lại tiếp tục rẽ bước giữa làn cỏ rậm rì, theo sát chân cô. Đồng hoang trải ra tít tắp tận chân trời, không thấy bóng dáng thành phố Tây Kinh đâu.

Khao khát sinh tồn lại rùng rục dâng trào trong lòng Mễ Gia. Cô dừng bước và lấy ra bản hợp đồng cuối cùng. Vẫn vò một hồi, cô vẫn chẳng biết nên làm gì với nó. Thế rồi cô bèn quỳ xuống bằng một chân, đặt tờ giấy lên đầu gối còn lại và lấy bút viết di chúc lên mặt sau.

Trong thực tại, đêm hôm ấy, có hai người đàn ông cùng ở với Mễ Gia trong một nhà. Còn chồng và con cô đã xuất ngoại ba năm không về. Hình ảnh họ trong trí nhớ của cô cũng nhạt nhòa dần theo năm tháng...

Nhưng trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời, cô lại viết di chúc cho riêng họ. Mễ Gia tuyệt không nhắc đến quyền chủ nợ và nghĩa vụ nợ một chữ nào mà chỉ viết: “Gửi hai người yêu dấu, thứ hại chết tôi, mình nó đầy lông, đôi tai nhọn hoắt, đuôi dài thườn thượt, nhưng tôi chắc chắn một điều rằng đó không phải là sói...”

Viết đến đây, Mễ Gia bỗng cảm thấy ớn lạnh, nếu không phải sói, thì nó là cái gì?

Toàn cơ thể Mễ Gia run lên khiến cô choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Căn phòng tối om om, chẳng trông rõ thứ gì. Cô quờ quạng tay trước mặt nhưng chỉ thấy trống không. Quay mình lại, cô chạm phải Phục Thực.

Cô sực nhận ra, trước khi thiếp đi dù hai người có nằm thế nào thì cứ đến nửa đêm khi tỉnh dậy, Phục Thực luôn luôn nằm sau lưng mình.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Cánh Tay

Một tờ báo đưa tin: Tại quán rượu nọ có người nhân viên giết chết một con rắn. Anh ta đập nát đầu con ác xà, quăng vào thùng rác rồi tiếp tục lột da nó. Sau nửa tiếng trở lại với công việc, anh ta đi ngang qua chỗ thùng rác ấy, ngờ đâu cái đầu rắn bất chợt nhảy bật ra và đớp anh ta một nhát. Người nhân viên ngất lịm tại chỗ...

Tối hôm đó, Mễ Gia lại hẹn gặp gã nhà văn. Vẫn quán trà hai người vừa gặp gỡ lần trước, giai điệu du dương của khúc hát “Shape Of My Heart” vẫn vang lên trong quán.

Gã nhà văn ngồi đối diện Mễ Gia, ánh mắt gã có phần uể oải, hai ngón tay không ngớt gõ lên mặt bàn.

- Đạo này tâm trạng của anh có vẻ rất hỗn loạn!
- Cô có tin vào linh cảm không?
- Tôi chưa từng trải nghiệm những thứ như thế.
- Ngay lúc này đây tôi đang có một linh cảm mãnh liệt rằng... cô ta đã trở về.
- Cố Phán Phán?
- Cô ta đã vá lại mặt, đắp lại ngực và trở về.

– Nói xàm! Thôi mấy lời quái quỷ ấy đi! Bây giờ điều đáng quan tâm là nếu bị cảnh sát dòm ngó thì phải làm gì! Tôi hẹn anh ra đây là để vực anh dậy. Đã đến nước này, làm cái gì phải chắc cái đó, không được sơ suất!

– Tôi cũng có muốn nghĩ vớ nghĩ vẩn đâu. Nhưng trong não tôi cứ như vừa mọc ra thêm một cánh tay.

– Tay nào?

– Có một người bị rắn ngũ bộ cắn, nọc độc ăn vào máu khiến anh ta chưa đi được năm bước đã lăn vật ra đất. Để giữ được tính mạng, anh ta bèn lấy dao thái rau cắt đứt cánh tay thế rồi ngắt lịm đi...

– Liên quan gì đến anh?

– Sau khi rời khỏi cơ thể, cánh tay sẽ chết, đúng không?

– Có thể thần kinh vẫn còn hoạt động.

– Cánh tay nhợt nhạt ấy rơi xuống đất, đầu xương trắng hếu lộ ra, rỏ máu ròng ròng, năm ngón tay bồng quặp chặt vào đất rồi nhích từng li, từng li về phía trước để đuổi theo con rắn ngũ bộ...

– Làm gì có chuyện đó.

– Tôi thấy rõ trên báo mà!

– Kể tiếp đi!

– Hình như con rắn ngũ bộ quá hoảng sợ, nó nghển cổ lên, trơ mắt nhìn cánh tay mà không biết phải ứng phó ra sao. Nó vừa định thần lại thì cánh tay đã bật phắt lên nắm chặt vào yếu huyệt của nó. Tiếng xương khớp vang lên răng rắc, cánh tay tóm chặt quyết không buông, còn rắn ngũ bộ rít lên những tiếng xì xì thảm thiết rồi tắt thở...!

– Đây là một câu chuyện văn học.

– Tôi cứ cảm thấy Cố Phán Phán giống như cánh tay bị chặt đi ấy. Tuy không còn được cấu tạo từ những bộ phận hữu cơ sống giống như khúc gỗ đã bị chặt ra từ thân cây nhưng cô ấy vẫn đang bò tới hòng tóm lấy tôi...

– Nỗi sợ của anh thật bệnh hoạn!

– Không phải sợ hãi, mà là linh cảm!

– Tôi chỉ tin vào những dấu hiệu cảnh báo!

– Từ từ rồi cô sẽ tin thôi.

– Nếu anh linh cảm thấy cánh tay sắp tóm lấy anh là tay của cảnh sát thì tôi còn tin được. Thế nào họ cũng điều tra ra Cố Phán Phán còn một số điện thoại công khai khác. Nhờ số điện thoại này, họ sẽ dò ra tận gốc và lần được những người có liên quan. Anh từng liên lạc với cô ta nhiều lần, chắc chắn sẽ không thoát nổi đâu.

– Vậy... Phải làm thế nào?

– Tôi chẳng dạy anh mấy bài nói dối rồi đó sao? Nếu không biết nói thế nào thì cứ khai rằng mình không biết gì hết.

– Nhưng họ có máy kiểm tra nói dối...

– Tâm lý anh yếu đến thế sao?

– Cô không biết thì thôi, xác suất chính xác của máy nói dối lên tới chín mươi tám phần trăm cơ đấy. Người ta có thể khống chế cảm giác hồi hộp, nhưng khó lòng kiểm soát được hơi thở và điện trở bề mặt da...

– Anh yên tâm, máy nói dối không đủ để làm chứng cứ định tội đâu.

Mẽ Gia dành suốt một đêm dạy gã nhà văn cách ứng phó với cảnh sát. Nhưng từ đầu chí cuối gã chẳng hề để tâm, đầu óc chỉ vẫn lơ nghĩ đến cánh tay kia.

Cuối buổi gặp, Mẽ Gia vừa thanh toán vừa nói:

– Anh đừng tin vào ba cái thứ linh cảm này nọ, toàn chuyện không đâu!

– Nhưng lúc chiều nay tôi đã linh cảm được rằng cô sẽ hện tôi. – Gã nhà văn nói.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: “Tiểu Nhân”

Ó người thông báo cho anh: “Tiểu nhân của anh đã xuất hiện...”

Xin hãy chú ý: “Tiểu nhân của anh đã xuất hiện!”

Cố Phán Phán đã qua đời được nửa tháng, giới cảnh sát vẫn chưa hề có động tĩnh.

Nhưng người trong công ty đều nhận thấy gã nhà văn mỗi lúc một khép mình. Gã cảnh giác với bất cứ người nào đến gần, nhất là nữ giới không quen biết. Chiều hôm ấy, gã nhận được điện thoại của một độc giả nam.

– Thưa thầy, em muốn xin chữ ký của thầy. Em đang ở dưới tòa nhà, thầy có thời gian gặp mặt em chứ?

– Xin lỗi, tôi đang thu chương trình. Để hôm khác đi!

Buổi tối khi tan làm, gã lại nhận được cuộc điện thoại của một độc giả nữ. Cô này là người Hải Nam, vì mộ danh mà bay tới tận đây xin gặp mặt và hẹn gã một bữa ăn tối.

Giờ làm vừa kết thúc, mặt trời khuất bóng dần, bỗng đâu lại có một nữ độc giả hâm mộ chợt xuất hiện, cuộc sống như vậy thì còn gì bằng! Ấy thế mà gã từ chối.

Gã đang rời khỏi tòa nhà công ty để về nhà.

Gã sống ở ngay gần công ty, đi bộ phòng chừng mười phút là tới nơi. Ngày thường gã rất ít khi đi bằng ô tô, dù đó là xe công ty cấp cho và cũng chẳng bao giờ thấy đòi tiền xăng.

Lúc ngang qua vườn hoa, có một người thanh niên cao to chợt xuất hiện, anh rảo bước tới trước mặt gã, điệu bộ chất phác:

– Thưa thầy, em chỉ muốn xin chữ ký của thầy thôi. Em chính là người đã gọi điện cho thầy và đã chờ ở đây suốt cả chiều rồi.

Gã nhà văn nhìn người đối diện bằng ánh mắt soi mói rồi khẽ nhếch miệng đáp:

– Ồ... Xin lỗi...

Chàng thanh niên đã chuẩn bị từ trước, anh lấy ra một cuốn vở trắng tinh rồi đưa ngay cho gã kèm theo một cây bút. Gã đón lấy và viết bừa dòng chữ: “Khi nổi kinh hoàng được hấp thụ, nó sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho lòng dũng cảm”.

Gã nguệch ngoạc ký tên rồi trả cuốn tập cho chàng thanh niên. Anh ta nở nụ cười với niềm cung kính tràn trề:

– Em cảm ơn thầy! – Rồi quay mình bước đi.

Gã nhà văn vẫn đứng đó. Gã nhìn theo bóng dáng người con trai với ánh mắt đầy ngỡ vực mãi cho đến khi anh ta rẽ khỏi cổng lớn và biến mất. Từ đầu chí cuối người thanh niên không ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Gã chậm rãi sai bước. Gã đi, đi mãi rồi lại dừng chân, nhìn về hướng người con trai biến mất một lần nữa.

Từ chối gặp mặt là việc gã có thể làm nhưng chặn tin nhắn thì không. Mấy bữa nay tin nhắn gửi đến cho gã nhiều lên một cách bất thường.

Hôm đó, ngay khi vừa bước ra khỏi tòa nhà công ty sau giờ làm, gã liền nhận được một tin nhắn nội dung quái đản:

“Thưa thầy,

Em tên là Mục Phân Mục Phân. Đối với thầy, em vừa là một người rất đỗi quen thuộc, vừa là một người vô cùng xa lạ.

Bây giờ, thầy hãy tiến về phía trước 322 bước, sẽ bắt gặp một đứa bé. Nó chính là “tiểu nhân” trong số phận của thầy. Ngày nào nó còn sống, thầy sẽ gặp vận xấu liên miên.

Còn nếu không muốn gặp, xin hãy đi đường vòng!”

Mỗi tin nhắn chính là một cánh cửa. Đằng sau mỗi cánh cửa có thể là một mâm cỗ đầy, một lời cầu cứu, một mối hợp tác, một lời đe dọa, một màn quảng cáo hay một nàng mỹ nữ chưa biết chừng...

Tin nhắn này không hiển thị số điện thoại. Cánh cửa này chẳng hề được đánh số.

Nó chỉ tiết lộ cho gã nhà văn một bí mật về số mệnh.

Cái gọi là “tiểu nhân” hoàn toàn không phải là kình địch hay kẻ thù. Trong thực tại, đó có thể là người thân thiết với ta nhất, thế nhưng họ khắc chế ta. Ta là bao thì họ là kéo, ta là kéo thì họ là búa, ta là búa thì họ là bao....

Gã nhà văn giữ điện thoại trong tay rất lâu, thế rồi gã cúi xuống nhìn mũi chân mình. Gã bắt đầu sỏi những bước dài về phía trước, vừa đi vừa lẩm nhẩm đếm: “Một bước, hai bước, ba bước...”

Đếm đến bước thứ 322, gã dừng lại và ngó nghiêng xung quanh, chỉ thấy khoảng độ bảy tám người đang vây quanh một thứ gì đó chứ chẳng

thấy đứa trẻ nào hết.

Gã ngừng đếm và tiến về phía trước.

Vừa đi được vài bước, gã liền nghe thấy tiếng khóc của trẻ con vang lên. Gã dừng chân lại đầy sững sờ. Giữa vòng vây người kia có một khe hở, gã nhìn thấy hai đứa trẻ trắng nõn!

Một cặp sinh đôi.

Chúng cùng ngồi trong xe nôi, cùng mặc áo màu xanh da trời, khuôn mặt giống nhau như đúc. Một đứa bé đang khóc òa, người phụ nữ có vẻ như bảo mẫu đang đổ bình sữa vào miệng nó. Đứa còn lại ngồi im thin thít, qua kẽ hở đám đông, gã thấy nó đang cười ngờ nghếch với gã.

Gã nhả vắn đứng nhìn nó một hồi như trời trồng rồi ba chân bốn cẳng chạy mất.

“Tiểu nhân.”

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Đã Khuất

Nhà xuất bản nọ vừa in được một lô sách mới.

Đêm ấy, người bảo vệ đang đi tuần tra quanh tòa nhà, thấy có căn phòng làm việc giờ này hãy còn sáng đèn bèn đẩy cửa bước vào. Bác ta bắt gặp một người đang miệt mài vẽ gì đó trên bìa cuốn sách mới bằng một cây bút mực carbon. Trông anh ta có vẻ mệt mỏi, vầng trán lấm tấm mồ hôi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh ta ngoảnh đầu lại nhìn người bảo vệ với khuôn mặt tái nhợt: “Các anh quên đóng khung đen cho tên của tôi, tôi đang phải sửa lại từng quyển đây này.”

Anh ta là tác giả, mới mất.

Truyện kinh dị được kể trên truyền hình còn tác phẩm viết được nhà xuất bản phát hành, được phát tán trên mạng, được tải xuống đi động... đâu đâu cũng có bóng dáng gã nhà văn.

Từ sau hôm gã gặp “tiểu nhân”, một người biên tập già họ Trương bỗng nhiên qua đời vì tai nạn.

Ngày hôm sau, di thể người biên tập họ Trương được đưa đi hỏa táng.

Gã nhà văn vốn kỵ nhất là đi viếng đám ma của ai đó, nhưng đây lại là biên tập phụ trách cuốn Đã khuất gã mới xuất bản nên dù thế nào cũng vẫn phải có mặt.

Sáng hôm ấy, gã tới nhà tang lễ ở ngoại ô bằng chiếc Santana.

Gian đưa tiễn chật hẹp, bức di ảnh, đôi câu liễn và vòng hoa đen trắng...

Lúc nghi thức còn chưa bắt đầu, điện thoại của gã chọt đổ chuông. Một tin nhắn. Gã rút di động ra, dáo dác nhìn ngó bốn xung quanh rồi mở ra một cách dè chừng, ra là tin nhắn của thư ký trên công ty: “Thưa thầy, cuốn Đã khuất đã in xong, nhà xuất bản vừa gửi sách tặng”.

Gian đưa tiễn tĩnh lặng và trang nghiêm nên không tiện để nói chuyện. Gã bèn trả lời bằng tin nhắn: “Cứ để tạm ở chỗ tôi. Chiều tôi về lấy. Cảm ơn!”.

Thư ký lại gửi tiếp một tin nữa: “Tốt nhất thầy nên về ngay bây giờ...” Người thư ký này vốn tính thẳng thừng, không hiểu vì lẽ gì mà lúc này lại cứ ăn nói lấp la lấp lửng. Gã cau mày và nhắn lại bằng một dấu hỏi chấm.

Thư ký ấp a ấp úng: “Thầy phải về thì mới sửa được...”

Hôm ấy là cá tháng tư, ngày quốc tế nói dối, nhưng người thư ký này xưa nay chưa bao giờ biết đùa cợt.

Gã nhà văn lặng lẽ rời khỏi nhà tang lễ và lái xe về thẳng công ty. Vừa bước chân qua cửa, gã liền hỏi ngay:

– Sách đâu?

Người thư ký chỉ trỏ vào góc tường.

Gã bước tới, nhắc cuốn sách lên và nhìn vào mặt bìa. Hai mắt gã trợn lên khi thấy tên mình được đóng trong một khung vuông thô dày. Ai cũng biết một điều khi tên tác giả được đóng trong khung đen thì cũng có nghĩa người đó vừa tạ thế. Theo ý nghĩa ấy, khi một cái tên được lồng vào giữa

khung đen cũng có nghĩa chủ nhân nó đã bị đẩy vào cánh cửa tử. Gã quăng toẹt cuốn sách và gào lên:

– Ai đã làm điều này?

Người thư ký dè dặt nhắc nhở:

– Thầy gọi điện hỏi nhà xuất bản xem.

Gã thở hồng hộc, tóm lấy điện thoại và gọi đi. Máy tắt. Gã gọi lại, máy vẫn tắt. Người thư ký ngồi cạnh gã nãy giờ khẽ lên tiếng:

– Thầy, thầy đang gọi cho ai thế?

– Nhà xuất bản. – Gã đáp.

– Số thầy gọi... là của chú Trương mà... – Thư ký nói.

Gã vừa vô tình gọi điện cho một người đã chết!

Gã vỗ bộp vào trán một cái thật mạnh rồi cuống quýt đập máy xuống, sau đó lại gọi đến phòng biên tập nhà xuất bản.

Không ai nhắc máy. Tất cả nhân viên trong phòng này hẳn đều đã đi dự đám tang biên tập Trương. Nghĩ bụng, hẳn lại gọi vào máy chủ của nhà xuất bản:

– Xin cho nối máy với phòng in ấn.

Trong nháy mắt cuộc gọi đã được chuyển đi và có ngay người nhận.

– Có phải chính các anh gửi cuốn Đã khuất tới chỗ tôi không? Tôi là tác giả đây.

– Đúng vậy, có vấn đề gì chẳng? – Đầu dây bên kia hơi thảng thốt – Ngài... Ngài là tác giả?

– Tôi là tác giả đây! Tôi hỏi anh, ai đã đóng tên tôi vào trong khung đen?

– Ồm... Chú biên tập phụ trách cuốn sách này đã qua đời, các công đoạn cuối cùng không có ai đảm nhiệm chuyên trách... Cấp trên có ra chỉ thị cho chúng tôi, trên những cuốn sách mới còn đang in, tên chú ấy xuất hiện ở đâu thì đều phải đóng khung đen hết. Trong số đó có cuốn này của ngài... có lẽ vì bận bịu chồng chéo nên người ta đóng nhầm tên chẳng?

– Không cần biết thiệt hại là bao nhiêu, các anh phải bảo bọn họ ngừng in ngay lập tức! Nếu không tôi sẽ kiện!

– Được được, chúng tôi sẽ liên hệ với nhà in ngay bây giờ. Rất xin lỗi, rất xin lỗi!

Mãi đến tận nửa đêm gã nhà văn mới chợp nổi mắt.

Khấp gian nhà chỉ có một mình gã. Cuối cùng gã cũng nằm im, thôi trở mình qua lại, trong không gian chỉ còn hơi thở phát ra nhẹ nhẹ.

Trên tường treo một bức tranh, họa một người phụ nữ dị tộc với nụ cười mỉm lạnh lẽ giữa màn đêm. Cánh cửa tủ quần áo màu trắng khép âm thầm trong tĩnh lặng, nó đứng thẳng đờ không nhúc nhích dù thời gian cứ bất tận trôi qua. Những cuốn sách trên giá im lìm tựa vào nhau, trong đó có cả cuốn mang tên gã nhà văn bị đóng trong khung đen. Chỉ riêng cuốn sách ấy dường như đã xê dịch ít nhiều.

Con chuột máy tính quen được di động trên mặt bàn nay cũng nằm nguyên một chỗ tựa con chuột sống vừa quan sát thấy điều gì đó trong đêm đen, nó thu mình lại, im thin thít...

Người phụ nữ trong bức họa, cánh cửa tủ, cuốn sách, con chuột... tất cả đều yên lặng, chẳng có hành động gì.

Còn người trên giường thì đột ngột nhòm dậy.

Gã hồng hộc thở hắt ra từng hồi như thể vừa bị ai nghiền nghẹn cổ, mãi bây giờ mới giăng ra được. Một lúc lâu sau, gã bước chân xuống giường và bật máy tính.

Tất cả mọi người đều đã chìm trong giấc ngủ. Chỉ còn mình Mễ Gia đang online.

Gã mở cửa sổ chat với cô và bắt đầu lạch cách gõ chữ. Gã kể:

“Ban nãy tôi vừa nằm mơ...”

“Tôi nằm mơ thấy căn nhà tang lễ...”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Dưới nền trời xám xịt, âm u, tôi đi theo hàng người đeo khăn tang trắng, chầm chậm tiến đến trước di thể của biên tập Trương và cúi mình tiễn biệt. Nhạc đám ma nổi lên tứ phía, tiếng khóc vang rúng động trời đất...”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Lúc cúi xuống, tôi chợt phát hiện di thể kia không phải của biên tập Trương!... Theo cô, đó là ai?”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Chính là tôi. Tôi nằm trải mình cứng đơ ngay giữa gian đưa tiễn, gương mặt, khuôn miệng đều trắng nhợt, không có lấy một sắc máu. Mái tóc được chải chuốt chỉnh tề, đen kịt như được nhuộm mực chứ chẳng giống thật chút nào...”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Tôi nheo mắt nhìn kẻ đó và nhếch miệng cười. Mí mắt gã giật giật và từ từ mở ra, bên trong nhồi đầy bông vải ấm ấm những máu. Gã cũng nheo mắt và cười với tôi...”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Tình dậy xong, tôi càng nghĩ càng thấy sồn người...”

Giọng kể của gã lúc này hết như một đứa trẻ bơ vơ không nhà đang đi tìm vòng tay của mẹ để dựa dẫm. Có lẽ Mẹ Gia không ngồi bên máy tính, hoặc đã ngủ mà quên không tắt máy.

Gã nhà văn thôi màn độc thoại, ngẩn ngơ ngồi đó một lúc rồi ngoảnh đầu nhìn ngó xung quanh. Ánh mắt gã dừng lại ở chỗ chiếc vô tuyến. Bình thường hẳn có sở thích vừa nằm trên giường vừa thưởng thức tiết mục của chính mình nên đã dời luôn ti vi vào phòng ngủ.

Chiếc vô tuyến nằm kia ngay gần, hết như một khuôn mặt không có ngũ quan đang vô hồn nhìn về phía gã.

Cứ vào mỗi đêm cuối tuần, hình ảnh của gã lại hiện lên trên đó.

Màn hình tivi chính là một cái khung đen.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Sau Lưng

Một người con gái tóc buông ngang vai đang đi đường đêm, sau lưng là một kẻ xấu bám theo từng bước. Sau một hồi rẽ ngang, rẽ dọc, người con gái tiến vào một đường hầm dưới lòng đất. Kẻ lạ mặt kia vẫn đuổi theo, bước chân mỗi lúc một gấp gáp. Khi chạy tới sau lưng cô gái, hắn thì thào: “Cướp đây! “

Người con gái dừng bước nhưng không ngoái đầu lại, chỉ từ từ vén mái tóc lên, để lộ ra khuôn mặt trắng toát... Nãy giờ cô gái đi giật lù. Cô nói: “Hãy quay đầu lại và nhìn sau lưng!” Kẻ xấu hoảng hồn ngoái đầu lại, thấy một người con gái đang đứng sát sau lưng hắn tự bao giờ, mặt quay về hướng đằng sau, mái tóc tím buông rủ phất phơ.

Sau khi sửa xong lỗi bìa, cuốn sách mới cuối cùng cũng được xuất bản và tung ra thị trường.

Chuyện cái khung đen cũng chẳng có gì động trời nên cảnh sát không thể lập án điều tra. mấy ngày đầu, đồng nghiệp công ty cũng hòa theo gã chửi đồng lỗi ngõ ngấn của nhà in, nhưng lâu dần, chẳng còn ai nhắc đến chuyện đó nữa. Câu chuyện cứ dờ sáng dờ tối mà lắng xuống. Chỉ riêng gã nhà văn vẫn thi thoảng nhắc đến nó, khiến người khác cảm thấy quái đản.

Hôm đó, Mễ Gia lại hẹn gã tới quán trà cũ.

– Vụ khung đen trên cuốn Đã khuất xảy ra được non nửa tháng rồi, sao anh vẫn cứ nhảy đi nhảy lại vậy?

– Tôi luôn cho rằng đó không phải là sai sót của con người, mà có liên quan tới một tin nhắn ma mị bí ẩn.

– Tin nhắn gì?

– Hai mươi bốn ngày trước, tôi nhận được một tin nhắn trong đó bảo tôi tiến về phía trước 322 bước sẽ gặp một đứa trẻ. Đúng bước thứ 322, tôi gặp một đứa trẻ con đang cười hềnh hếch với mình thật...

– Chắc chắn có kẻ nào đó bày trò.

– Tôi từng nói với cô rồi còn gì, tôi có linh cảm mà...

– Vậy theo anh, tin nhắn đó là do Cố Phán Phán gửi?

– Đúng là cô ta!

– Nói như vậy thì công ty viễn thông trên trần với công ty viễn thông dưới âm lại nối sóng được với nhau chắc? – Mẹ Gia ra về mữa mai.

– Cô còn nhớ lúc Cố Phán Phán chết, cô từng nói gì không?

– Quên rồi!

– Cô nói: “Thế giới vắng một con người, thêm một con ma...”

– Đúng!

– Tôi đang thấy thế giới như vắng một con ma, thêm một con người...

Mẹ Gia không đáp. Cô là một người rất thực tế, chỉ sợ cảnh sát năm thóp chứ chưa bao giờ biết sợ ma quỷ, nhưng câu cuối cùng của gã nhà văn cũng khiến cô thấy lạnh lạnh sống lưng.

Giờ đây, thế giới vắng một con ma, thêm một con người...

Cô nghĩ đi nghĩ lại câu nói đó trong đầu, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được thế nào là kinh dị.

Cảm giác kinh dị ấy như thể một luồng khí chậm rãi len lỏi vào trong dạ dày, từ từ phình to mỗi lúc một lớn dần...

Hôm đó, gã nhà văn thiếp đi mê mết nguyên một ngày trời. Mãi đến lúc sắc trời nhập nhoạng, gã mới tỉnh dậy ăn tạm cái gì đó rồi uể oải đến công ty ghi hình.

Địa điểm ghi hình cho tiết mục nửa đêm kỳ này là một hành lang trên tầng bốn kho đạo cụ mượn được của xưởng làm phim.

Khi gã tới nơi, mấy người trong công ty đã dàn dựng trường quay đầu vào đây. Cả đoàn vừa ăn xong bữa cơm ngoài cổng.

Do ánh sáng trong tòa nhà không được như ý muốn, họ đưa gã nhà văn tới một thăm mỹ viện gần đó, mượn tạm chỗ để thợ trang điểm tô vẽ qua loa cho gã. Xong xuôi, nữ đạo diễn cho thợ trang điểm và hai người phụ việc về nhà trước.

Và rồi gã nhà văn, nữ đạo diễn cùng hai quay phim trở lại tòa nhà đạo cụ.

– Hôm nay thầy sẽ kể chuyện gì? – Lúc lên cầu thang, tay quay phim A hỏi gã. Bậc thang gỗ tối mò, chân người bước đến đâu, tiếng “cọt kẹt” vang lên tới đó.

– Chuyện về một vong hồn treo cổ. – Gã nhà văn nói.

– Tốt nhất là đừng có đáng sợ quá, chỗ này không như studio trên công ty, âm u chết đi được. – Nữ đạo diễn nói. Nghe là biết cô đang rất căng

thăng.

– Thầy mới viết à? – Tay quay phim B hỏi.

– Sao anh biết? – Gã nhà văn hỏi.

– Chẳng phải tháng trước có một nữ sinh thất cổ tự tử ở thôn Huyền Quái còn gì? Chắc hẳn câu chuyện này đã gợi cảm hứng cho thầy. – Tay quay phim B đáp.

Nói đến đây, hai bàn chân gã đột nhiên dúi lại, suýt nữa thì té nhào.

Cả đoàn cùng cúi xuống nhìn, nữ đạo diễn hét lên thất thanh khi thấy đó là một cánh tay trắng bệch bệch bị cắt ngang, lộ ra móm đầu xương trơ khấc, vài tia máu còn đang rỉ rỉ, năm ngón khoằm lại như đang bò về phía trước.

Tay quay phim B bàng hoàng trong giây lát rồi cúi xuống nhặt vật đó lên, anh nhìn nó một lúc rồi nói:

– Hề hề, đồ giả thôi mà!

Tay quay phim A nói:

– Cái này là đạo cụ của xưởng phim, cứ mang lên đi, biết đâu lúc quay ta lại cần tới nó thì sao.

Gã nhà văn đột ngột thét lên:

– Vứt đi!

Gã kêu to đến độ tay quay phim B phải run lên lập cập vì thất kinh, anh luống cuống vứt nó xuống đất.

Gã nhà văn bước tới, nhặt nó lên và ném vụn khỏi cửa sổ cầu thang. Hình như nó không phải làm bằng nhựa, chạm tay vào có cảm giác như đang sờ vào da thịt. Hơn nữa, nó không quá nặng, cũng chẳng quá nhẹ mà nặng ngang ngửa với một cánh tay thật.

Tay quay phim A nói:

– Đây đang là kho đạo cụ, chưa biết chúng ta sẽ còn gặp phải những thứ gì đâu. Một cánh tay còn đỡ sợ chứ tự đứng ở đâu lại rơi ra nguyên cái đầu thì mới gọi là chết khiếp!

Tòa nhà này do bọn quý Nhật (1) xây nên từ thời xưa, mái trần cao cao hệt như một miếu đường, mùi mốc meo bốc ra thoang thoang. Hễ đến tối sau khi hai nhân viên bảo vệ tan ca, nơi đây càng đượm vẻ im lìm, chết chóc.

Quý Nhật: Từ để người Trung Quốc gọi lính xâm lược Nhật trước kia.

Đã tới tầng bốn. Dây hành lang mới dài và sâu hun hút. Cao cao trên xà nhà chỉ còn một chao đèn phát sáng, tất cả đèn khác đều đã hỏng.

Ngay chính giữa hành lang là một chiếc ghế sô pha màu nâu đậm đứng một mình đượm vẻ cô độc. Gã nhà văn sẽ ngồi lên chiếc ghế này để kể chuyện.

Hai chiếc đèn lớn rọi thẳng luồng sáng trắng nhờ lên chiếc sô pha. Nhìn về phía đằng sau, dây hành lang tối tăm heo hút tựa như một đường hầm vô tận không biết đâu là lối ra.

Hai chiếc máy quay, một máy chính diện, một máy đặt ngang đã được chuẩn bị đâu vào đấy. Chiếc mi-crô được mắc trên cao, vươn xuống chỗ ghế sô pha.

Gã nhà văn bước tới, ngồi xuống ghế, xem lại bản thảo một lượt rồi nói:

– Bắt đầu được rồi đấy.

Chỉnh ống kính xong xuôi, thợ quay phim chính diện ra hiệu “ok” với gã. Nữ đạo diễn đứng sau lưng anh chăm chú quan sát.

Gã nhà văn hướng mắt về phía máy quay chính diện rồi thì thầm vào chuyện:

– “Có một nữ sinh đang theo học tại trường Đại học Tây Kinh. Cô vốn là người khép kín, xưa nay không thích giao thiệp với người ngoài. Trên đường, dù bắt gặp người quen cô cũng rất ít khi chào hỏi, lúc nào cũng thế, chỉ găm mặt bước qua. Tối hôm đó, khi nhóm bạn đồng hương tụ tập trong ký túc xá thì cô lại ra ngoài. Cô đột nhiên biến hẳn thành một người khác, cô chào từ biệt từng người, từng người một cách ân cần...”

Chợt một tiếng “bộp” phát ra từ đằng sau. Gã nhà văn quay phắt lại nhìn nhưng chỉ thấy một màn đêm tăm tối, chắc có miếng vữa đầu đó vừa rơi xuống. Nữ đạo diễn hỏi:

– Thầy sao thế?

– À, không có gì, chúng ta tiếp tục. – Gã nhà văn đáp.

Thợ quay máy phụ ra hiệu “ok” với gã nhà văn. Gã quay về phía anh ta và tiếp tục câu chuyện:

– “Khi cô gái ra đi, tất cả mọi người đều thấy cử chỉ của cô thật lạ. Trông cô hào hứng, phấn khởi quá đổi so với thường ngày, ai nấy đều nghĩ chắc cô gái đang yêu và chuẩn bị ra ngoài hẹn hò. Không ngờ vào đêm hôm đó, vừa bước chân ra ngoài cô đã bị ai đó giết hại, mãi mãi chẳng còn quay về nữa...”

Lại một tiếng “bộp” phát ra sau lưng.

Gã nhà văn quay phắt lại nhìn, nhưng vẫn chẳng thấy gì hết.

Nữ đạo diễn lại hỏi:

– Rốt cuộc thầy bị làm sao thế?

– Máy người không nghe thấy gì sao? – Gã nhà văn hỏi.

Nữ đạo diễn nhìn hai thợ quay phim và tỏ ra hoang mang:

– Hai người có nghe thấy không?

Tay quay phim A nhìn tay quay phim B và nói:

– Tôi không nghe thấy.

– Tôi cũng không thấy gì hết. – Tay quay phim B cũng đáp.

Nữ đạo diễn nói:

– Thầy này, hay chúng ta dừng lại ở đây đi. Ngày mai gọi thêm vài người nữa đến. Tôi thấy buổi tối hôm nay cứ bất thường làm sao ấy...

Tay quay phim A cười rồi nói:

– Mọi người cứ thần hồn nát thần tính. Tôi thấy cảnh thầy quay đầu lại nhìn và cả đoạn nói chuyện với chúng ta đều không cần cắt bỏ, thế này lại càng thêm sinh động, càng thêm kinh dị ấy chứ!

Gã nhà văn lắc đầu nguầy nguậy và bảo:

– Đạo này tình trạng của tôi không được tốt lắm, chắc tôi gặp ảo giác đấy. Làm lại đi.

Nói rồi câu chuyện lại được tiếp tục:

– “Cô gái ấy chết vì bị ai đó treo trên cây suốt cả một đêm dài dằng dẳng, mãi sáng sớm hôm sau mới có người phát hiện. Khi ấy, cơ thể của cô như đã dài ra gấp đôi bình thường. Trời không nổi gió, ấy vậy mà cái xác cứ chậm chậm quay vòng, chốc thì quay về hướng tây nam, lát lại quay về hướng đông bắc...”

Nói tới đây, gã đột nhiên hỏi:

– Mọi người có biết, cô gái ấy tên gọi là gì không?

Đứng từ góc của nữ đạo diễn, cô thấy gã nhà văn đang nhìn vào ống kính mà cứ như đang hỏi mình trực diện. Giữa cái nền u ám của bóng tối, khuôn mặt gã trông lại càng thêm nhờn nhọt.

Đột nhiên nữ đạo diễn trông thấy một vật đen thù lù ghé sát ngay thành xô pha đang từ từ nhô lên từ sau lưng gã nhà văn. Đó là cái đầu của một cô gái, mái tóc dài đen huyền buông rũ trên khuôn mặt, che kín toàn bộ mắt mũi, nhưng vẫn loáng thoáng lộ ra những vệt máu sẫm đen. Vòng quanh cổ cô là một sợi dây dài ủ ê rũ xuống. Cô gái không nói năng cũng chẳng hành động gì, chỉ lừ lử ngoi lên, ngoi lên...

Nữ đạo diễn kinh hoàng thét lên, toàn thân cô tê nhũn ra rồi ngã vật xuống mặt đất. Hai người quay phim cũng trông thấy cô gái đó qua ống kính, họ ngẩng đầu lên cùng lúc, tiếng la hét thất kinh của ai vang lên:

– Đằng sau! – Thế rồi cả hai đều tức tốc vứt bỏ máy móc, quáng quàng lao ra phía cầu thang.

Gã nhà văn giương to đôi mắt, từ từ quay đầu...

Người con gái ấy đang đứng thẳng đơ ngay sát phía sau. Cô lững thững gập mình xuống như vừa phát hiện ra có thứ gì đó trên gáy gã nhà văn. Cánh tay cô chậm rãi vươn ra như muốn vén lọn tóc dài sau gáy gã lên.

Gã nhà văn như bị dùi chích bèn nhảy bật ra để tránh. Gã nhìn mái tóc dài vương kín gương mặt cô gái, từ từ lùi lại và cuối cùng cũng bám vào được thành cầu thang. Gã quay phắt người và chạy xuống cầu thang một cách điên cuồng.

Gã loạng quạng vùng chạy khỏi tòa nhà đạo cụ, thoát trông thấy ánh đèn từ phía phòng bảo vệ, đôi bàn chân gã chợt trượt phải thứ gì đó khiến toàn cơ thể ngã lăn ra đất. Gã nheo mắt nhìn, hóa ra đó chính là nửa phần cánh tay vừa bị gã ném xuống ban nãy, năm ngón tay đều đưa về phía gã như đang toan bò lên...

Khi bỏ chạy tới cổng xưởng phim, mặt gã nhà văn cắt không còn giọt máu.

Trong phòng bảo vệ có một nhân viên đang trực ca, anh ta chạy ra ngoài và hỏi:

– Làm sao thế?

– Trong kho đạo cụ có ma! – Gã đáp.

– Hai người vừa chạy ra ban nãy đi cùng anh phải không? – Bảo vệ hỏi.

– Chắc vậy. – Gã đáp.

– Nào, tôi đi xem cùng anh. – Bảo vệ nói.

– Đừng đi! – Gã đáp.

– Nếu anh sợ thì tôi đi một mình vậy. – Bảo vệ nói.

Nói rồi anh ta đi một mình thật. Cánh cửa tòa nhà đạo cụ tối hun hút như một con người đang tránh né nhìn người bảo vệ, mà cứ chăm chăm hướng thẳng về phía gã nhà văn. Gã nhà văn rút điện thoại và gọi cho Mẹ Gia.

- Mễ Gia, chúng tôi vừa gặp ma!
- Có chuyện gì vậy?
- Lúc đang thu hình, Cố Phán Phán xuất hiện!
- Anh có chắc đó là cô ta không?
- Không thể nào mà nhầm được!
- Những người còn lại đâu?
- Hai quay phim chạy mất rồi, còn đạo diễn hãy còn hôn mê trong đó...
- Anh đang ở đâu?
- Tôi đang ở ngoài cổng xưởng phim.
- Tôi cho người tới liền đây.

Mười mấy phút sau, người bảo vệ đã dìu được nữ đạo diễn xuống. Cô ta đã tỉnh lại, nhưng khuôn mặt vẫn tái mét như người chết, chốc chốc lại nôn ọe.

Lúc đó, Mễ Gia cũng vừa có mặt cùng ba nhân viên. Cô vội về nữ đạo diễn vài lời rồi phái một nhân viên đưa về nhà.

Bốn người còn lại theo chân người bảo vệ tiến vào tòa nhà đạo cụ.

Trong lúc bước trên cầu thang, gã nhà văn hỏi người bảo vệ:

- Ban nãy khi lên anh trông thấy gì?
- Chỉ thấy một người phụ nữ nằm trên sàn nhà. – Bảo vệ nói.

– Anh có kiểm tra đằng sau sô pha không? – Gã nhà văn nghĩ ngợi một hồi rồi lại hỏi.

– Không! – Bảo vệ nói.

Lên tới tầng bốn, tất cả đều dừng bước tại chân cầu thang.

Chiếc đèn cô độc vẫn soi rọi giữa trần nhà nhưng dường như ánh sáng của nó đùng đục hơn ban nãy. Dây hành lang lơ mờ tối không một bóng người. Chiếc ghế sô pha vẫn ở đó vô hồn giữa hành lang.

Mẽ Gia nhìn gã nhà văn, gã nhà văn nhìn người bảo vệ.

Người bảo vệ rảo bước tới phía sau chiếc ghế, nhìn ngó một hồi rồi bảo:

– Không có gì cả.

Lúc đó tất cả mới dám bước tới. Mẽ Gia kiểm tra chiếc máy quay phim rồi nói với gã nhà văn:

– Tất cả hãy còn đang ghi hình.

Chuyển máy quay về công ty, dọn dẹp xong xuôi thì cũng đã đến nửa đêm. Sau khi hai nhân viên rời đi, gã nhà văn xem chừng vẫn chưa định về nhà, gã ngồi trong văn phòng Mẽ Gia và nói:

– Tôi như vừa trải qua một cơn ác mộng vậy...

Mẽ Gia lặng thinh, tay đùa nghịch với chiếc bật lửa Zippo.

Gã nói tiếp:

– Thời gian ghi hình lâu như thế mà tôi không hề hay biết cô ta đứng ngay sau lưng...

Mẽ Gia vẫn giữ im lặng, tay không rời khỏi chiếc bật lửa.

Gã nói:

– Chắc chắn cô ta sẽ còn bám theo chúng ta đến tận studio.

Mẽ Gia chợt thu chiếc bật lửa lại rồi lên tiếng:

– Đi!

– Đi đâu? – Gã sửng người.

– Studio! – Mẽ Gia nói.

– Làm gì? – Gã hỏi.

– Từ đầu đến cuối hai chiếc máy quay đó không hề tắt, chúng đã ghi lại toàn bộ sự việc tại hiện trường. Ta hãy xem thử chuyện gì đã xảy ra sau khi các anh bỏ chạy? – Mẽ Gia đáp.

Đúng thế, sau khi tất cả đã lao ra khỏi tòa nhà, người con gái tóc buông phơ phất ấy đã làm gì tiếp theo? Cuối cùng cô ta đã đi đâu? Đôi mắt gã nhà văn rục lên vẻ kinh hãi tột độ:

– Để mai đi! Chờ khi nào mọi người đều đi làm rồi cùng xem...

Mẽ Gia lườm xéo gã và nói:

– Ma sợ kẻ ác hơn nó. Anh cứ thế này chả trách cô ta tìm tới!

Mẽ Gia đi trước, gã bước theo sau. Hai người cùng tiến chân vào một studio. Để cách âm, bốn phía studio đều được xây kín như bưng nên trông lại càng chật hẹp, bầu không khí lại càng ngột ngạt muôn phần.

Mẽ Gia rút băng ghi hình ra và hất đầu chiếu lên màn ảnh. Khuôn mặt gã nhà văn nổi lên giữa dãy hành lang heo hút. Giọng kể trầm đục của gã

khai mở câu chuyện. Trong quá trình ghi hình, gã như nghe thấy tiếng gì đó nên quay lại nhìn những hai lần.

Sau ấy, gã hỏi: “Mọi người có biết, cô gái ấy tên gọi là gì không?”

Thật ra gã cũng chẳng biết họ tên cô gái là gì vì đạo diễn đã dàn dựng như thế nhằm kéo dài cảm giác kinh hoàng tới tận những giây phút cuối cùng. Gã thì thầm đọc lên một cái tên, có lẽ là ba chữ “Cổ Phán Phán” nhưng cố ý khiến khán giả không nghe rõ. Tiếp đó, gã nói: “Không nghe rõ sao? Vậy thì thôi. Nếu nghe rõ, các bạn sẽ càng kinh hãi hơn đó...” Và như vậy, câu chuyện sẽ để lại một góc khuất tăm tối mãi tồn hiện trong tâm trí khán giả.

Đúng lúc đó, người con gái ấy lẳng lặng nhô lên sau ghế sofa... Xem đến đây, gã nhà văn hốt hoảng quay sang cầu cứu Mễ Gia, nhưng cô vẫn chăm chú dõi theo màn hình.

Trong thước phim, gã nhà văn nhảy phắt dậy và quàng chân lên cổ bỏ chạy để rồi trên màn ảnh chỉ còn lại dãy hành lang hun hút, chiếc ghế sofa cô độc và cả người con gái kia nữa...

Tòa nhà đạo cụ chìm trong sự im lìm đến chết chóc.

Cô gái cứ trân trân đứng đó. Thước phim như thể bị dừng hình.

Cứ như thế, rất lâu, rất lâu sau, cuối cùng cô cũng rời khỏi chiếc ghế, lững thững bước tới sát màn hình, ánh mắt như đang nhìn thẳng vào Mễ Gia và gã nhà văn. Cô mặc chiếc váy lụa trắng, khẽ phiêu du trong gió nhẹ như vô hình.

Cuối cùng, cô dừng lại ngay trước ống kính, vén làn tóc dài buông rủ, để lộ ra gương mặt đầm đề máu. Cô ghé khuôn mặt ri rỉ máu ấy vào, mỗi lúc một gần cho đến khi choán hết toàn bộ ống kính rồi nói câu gì đó bằng giọng khàn khàn...

Gã nhà văn như tắm trong ớn lạnh, gã quá hoang mang nên chẳng nghe thấy gì hết. Mẹ Gia cũng không nghe rõ, cô tua lại đoạn vừa rồi.

Một lần nữa, người con gái ấy bước gần tới ống kính rồi dừng lại. Lần này, cả hai đều nghe thấy rõ mồn một, giọng nói của cô ta thật kỳ quái, nghe như giọng đàn ông: “Đừng có nhắc đến tên ta...”

Nói rồi cô lững thững quay mình, vòng qua ghế sofa, đi thẳng khỏi dãy hành lang heo hút và dần dần chìm hẳn trong bóng tối...

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Nhóm

Một người rời khỏi thành phố T ra nước ngoài tu học.

Một thân một mình nơi đất khách quê người cô độc biết mấy. Vào một đêm dài đằng đẵng, người ấy bèn vào phòng chat thành phố T để tìm ai đó chuyện trò. Có độ hơn chục người gì đó, ai nấy đều rôm rả đủ thứ chuyện trên trời dưới bể cho tới tận lúc trời sáng mới từ biệt nhau và tan lượt offline.

Ngày hôm sau, người đó nghe được tin, đêm hôm trước thành phố T xảy ra cơn động đất 7,8 độ rích-te, gần như toàn thành phố đều đã thiệt mạng.

Căn nhà của gã nhà văn nằm trên con đường Cát Lợi với diện tích sinh hoạt một trăm mét vuông. Gã ở một mình nên vô cùng trống trải, trông ra ngoài lại chỉ thấy mây trời mù khơi. Gã ở tầng hai mươi tư.

Trước cuộc li hôn giả mạo, căn hộ này đứng tên vợ cũ. Giờ đây chẳng qua gã đang được ở miễn phí, vợ cũ về đòi nhà lúc nào, gã phải lập tức cuốn gói đi ngay lúc ấy.

Cố Phán Phán đã “cản” cho gã một nhát, khiến gã thối thía hai mặt phẩm cách thiện, ác của thế giới ảo. Gã cai lên mạng được mấy ngày nhưng chẳng bao lâu sau lại đắm chìm vào nó.

Gã có một nhóm QQ cao cấp, kết nạp được tới đa hai trăm người và tất cả đều là những kẻ tôn sùng gã. Họ tự xưng là “fan cuồng”. Dường như chỉ

khi luẩn quẩn ở đây, gã mới có thể tạm thời lãng quên những nỗi khiếp sợ trong thực tại. Tựa một con nhện, hễ xa rời tấm mạng là gã không còn đường nào để đi lại.

Sau phen kinh hồn bạt vía ở tòa nhà đạo cụ, suốt ba, bốn ngày trời gã không hề đặt chân đến công ty. Hôm đó, gã vẫn ru rú bó chân trong nhà, đóng rèm cửa kín mít và lên nhóm QQ tán gẫu.

QQ chính là một cánh cửa. Bước qua đó, sẽ quen biết vô số kẻ những con người hư ảo.

Buổi chiều có một thành viên mới vào, tên là Mục Phân Mục Phân. Cái tên cổ quái này đã thành ra quá quen thuộc đối với gã nhà văn. Mẫu tin nhắn bí ẩn đó hẳn là của người này gửi tới!

Ở trong nhóm QQ này, người tham gia có thể nói chuyện trực tiếp với nhau, đó là một chức năng rất thú vị mà người dùng thông thường không có. Mục Phân Mục Phân không giống với mọi người, chẳng hề chen vào nói chuyện. Dòng tên ấy cứ lặng lẽ treo trên danh sách, cơ hồ vĩnh viễn chỉ là một khán giả.

Gã nhà văn lục tìm hồ sơ của người này. Tên thật: Không. Tuổi: Không. Giới tính: Không. Tỉnh thành, khu vực quốc gia: Không. Điện thoại liên hệ: Không. Email: Không.

Gã nhà văn nói: “Chào Mục Phân Mục Phân. Bạn mới đến à?”

Mục Phân Mục Phân không đáp.

Diện tích khung hội thoại trong nhóm QQ có hạn, mười mấy người lên tiếng cùng lúc cứ như là đang spam. Có thể vì thế mà Mục Phân Mục Phân không nhìn thấy câu nói của gã nhà văn. Gã đang định đặt thêm câu hỏi thì cái nick kia đột nhiên nói: “Thầy ơi, trời sắp tối rồi.”

Đúng thế, trời sắp tối rồi, căn phòng đang nhuộm dần trong u ám. Gã nhà văn lại hỏi: “Mục Phân, có phải cô là người từng gửi tin nhắn cho tôi?”

Một hồi lâu sau, bên kia mới đáp: “Trời tối rồi, không tìm thấy nến. Không tìm thấy nến thì không có ánh sáng. Không có ánh sáng thì không tìm thấy nến...”

Giữa màn đêm hiu hắt, những lời nói ấy lại trở nên quái đản bội phần. Gã nhà văn tiếp tục hỏi: “Mục Phân Mục Phân, bạn không đọc được những gì tôi nói sao?”

Lại một hồi lâu sau, bên kia mới tiếp tục trả lời: “Thầy ạ, em phải về nhà rồi, thật đấy, phải về rồi.”

Gã nhà văn trân trân nhìn vào dòng tên ấy rồi không nói gì nữa.

Đêm ấy, gã nhà văn mất ngủ.

Vào khoảng hơn một giờ sáng, gã không kìm nén được bèn ngồi dậy, bật máy tính và đăng nhập vào nhóm QQ một lần nữa.

Nhóm QQ giờ này chỉ là một chốn vắng lặng, ai nấy đều đã tản mác đi đâu hết.

Chỉ có Mục Phân Mục Phân vẫn online, dòng tên vẫn lặng yên hiện trên đó nhưng tuyệt nhiên chẳng nói năng gì.

Gã nhà văn mở lịch sử trò chuyện ra đọc lại một lượt những gì Mục Phân Mục Phân nói. Sau khi xem qua, đôi mắt gã chột căng ra vì ngạc nhiên. Đoạn nói chuyện ấy như sau:

Kẻ Nhát Gan: Mọi người có tin vào sự tồn tại của ma quỷ không?

Ngã Tư Charing: Tôi chỉ tin vào sự tồn tại của cậu thôi.

Nhà văn: Chào Mục Phân Mục Phân, bạn mới đến hả?

Ba Sợi Râu: Tôi chẳng sợ ma, chỉ sợ mỗi người.

Nô Bộc Của Người: Thầy giáo từng nói câu này: “Nghĩ hoặc càng đưa ta đến gần với chân lý”.

Xích Đu Buồn Phiền: Thế thì tôi là người gần với chân lý nhất, hề hề.

Nhà văn: Mục Phân Mục Phân, có phải cô là người từng gửi tin nhắn cho tôi?

Mãi Mãi Là Đứa Trẻ: Tôi thấy ở đây có một cái tên không giống của người.

Trương Cổ Đại: Tôi biết đó là ai, đó là “Người”.

Toàn bộ lời nói của các thành viên đều còn, chỉ Mục Phân Mục Phân là không.

Gã nhà văn dăm chiêu một hồi rồi nhấn vào cửa sổ nói chuyện với Mục Phân Mục Phân, gửi lời mời nói chuyện bằng webcam.

Không ngờ bên kia lại nhận lời mời.

Trống ngực gã nhà văn dội lên từng hồi điên loạn.

Kết nối hình ảnh hơi chậm một chút.

Gã giương mắt chờ đợi màn hình. Giờ đây, cuối cùng gã cũng đã được mục kích điện mạo thực sự của Mục Phân Mục Phân... Cánh cửa video chậm rãi mở ra, hình ảnh người kia hiện lên dần dần, đó là một Cổ Phán Phán đã chết.

Lúc thu hình trong tòa nhà đạo cụ, gã nhà văn có nói một đoạn lời thoại thế này: “Cô gái ấy chết vì bị ai đó treo trên cây suốt cả một đêm dài đằng đẵng, mãi sáng sớm hôm sau mới có người phát hiện. Khi ấy, cơ thể của cô như đã dài ra gấp đôi bình thường. Trời không nổi gió, ấy vậy mà cái xác cứ chậm chậm quay vòng, chốc thì quay về hướng tây nam, lát lại quay về hướng đông bắc...”

“Mục Phân Mục Phân” (1) chẳng phải là “Phán Phán” chiết tự và dài ra gấp đôi hay sao?

Trong màn hình chọt thòng xuống một đoạn dây thừng to bản quàng vào cổ Cố Phán Phán. Cố Phán Phán không nhìn vào ống kính, cứ chậm chậm tháo ra, rồi lại thắt vào, cứ tháo ra, rồi lại thắt vào, cứ tháo ra, rồi lại thắt vào...

Gã nhà văn rút phích nguồn điện máy tính.

1 Mục Phân chữ Hán viết là “目” “分” nếu ghép lại sẽ thành chữ “盼” nghĩa là Phán.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Hiện Hình

Trưa hôm ấy, tôi ngồi trong bệnh viện chờ bác sĩ nhãn khoa tới.

Dãy hành lang hiu hắt vắng vẻ, ngoài tôi ra thì chẳng còn bệnh nhân nào khác.

Tận cùng hành lang có một cánh cửa. Bản lề cửa làm bằng thủy tinh, nhìn qua lại thấy thêm một dãy hành lang khác, ở đó có bác sĩ, có bệnh nhân đi qua đi lại, ấy vậy mà chẳng nghe thấy âm thanh gì hết.

Tôi đứng dậy, bước tới cánh cửa và phát hiện ra rằng: thì ra đó không phải thủy tinh, mà là một tấm gương.

Tôi quay mình lại, trông vào dãy hành lang trống không vô định và tóc gáy bất chợt dựng ngược lên.

... Bác sĩ nói: “Mắt của anh nay đã vô phương cứu chữa.”

Trái Đất vẫn tiếp tục vòng quay của mình, mặt trời cứ tiếp diễn chu trình mọc rồi lặn xuống.

Tang tảng sáng, đất và trời hãy còn lẫn lộn với nhau giữa một màu âm u. Gã nhà văn nhận được điện thoại của Mẹ Gia:

– Tám giờ tối nay, công ty sẽ tổ chức buổi gặp mặt lần thứ hai tại trường Đại học Tây Kinh, anh hãy chuẩn bị để phát biểu.

– Cô phát biểu đi, tôi nói theo.

– Anh là nhân vật chính cơ mà.

– Tinh thần tôi đang hoảng loạn, e ăn nói không được chau chuốt.

– Lại xảy ra chuyện gì à?

– Đêm hôm qua trong nhóm QQ tôi gặp một người ăn nói rất quái đản. Sau đó, tôi mời cô ta chat bằng webcam, cô có biết đó là ai không?

– Ai?

– Cố Phán Phán!

– Lại tóc tai rũ rượi, máu me bê bết chứ gì? Người con gái xuất hiện trong tòa nhà đạo cụ lần trước từ đầu đến cuối chưa từng lộ mặt, cô ta rốt cuộc là ai thì bây giờ vẫn chưa thể xác định rõ.

– Nhưng lần này tôi thấy mặt cô ấy. Đúng! Chắc chắn là cô ta!

– Thôi được, tạm gác chuyện này lại. Tối nay anh tự lái xe tới hay là tôi cho người qua đón đây?

– Tôi bắt buộc phải đi sao?

– Bắt buộc.

– ... Vậy cô cho người đến đón tôi đi!

Tối hôm đó khi gã vừa có mặt tại đại học Tây Kinh thì đã có ba sinh viên đứng sẵn ở cổng đón: một sinh viên nam dáng người cao cao cùng hai nữ sinh mặc đồng phục đón khách.

Chàng sinh viên cao lớn chạy tới nói:

– Chào thầy!

Gã nhà văn nhìn lướt cậu ta trong giây lát rồi hỏi:

– Lần trước khi tôi đến, có phải cậu đã đón tôi không?

– Không phải! – Nam sinh đáp.

– Nhưng sao tôi thấy mặt cậu quen lắm. – Gã nhà văn nói.

– Thầy quên rồi sao, chính em đã đến công ty xin chữ ký thầy đây mà. Em còn đợi thầy cả chiều ấy chứ. – Cậu ta đáp.

– Cậu xem cái trí nhớ tôi đấy! – Gã đáp.

Nam sinh cười hồn hậu và nói:

– Đây chính là điểm khác biệt giữa người nổi tiếng và người bình thường. Thầy gặp bao nhiêu người như thế, làm sao mà nhớ từng cá nhân được. Nhưng hễ ai từng gặp thầy thì đều nhớ mãi không quên.

Gã nhà văn cười và nói:

– Người nào luôn ở chỗ sáng tức là đang thường trực tại nơi nguy hiểm nhất.

Bước vào hội trường hình chữ T, các sinh viên đồng loạt đứng dậy chào đón gã nhiệt liệt bằng những tràng pháo tay. Giống như lần trước, phân nửa số ghế đã kín chỗ, tất cả đều dồn hết lên trên, những vị trí hàng dưới đều trống không.

Gã nhà văn ngồi trên bục giảng.

Ánh mắt gã lướt qua từng khuôn mặt trong hội trường rồi lại nhìn ra phía đằng sau. Trong lần gặp gỡ trước, Cố Phán Phán từng ngồi ở vị trí xa

cách nhất, tách biệt nhất. Giờ đây, chiếc ghế đó đã trống.

Mẽ Gia đã có mặt, cô ngồi ở ngay hàng đầu. Phục Thực ngồi ngay bên trái, nam sinh kia ngồi bên phải. Nữ đạo diễn không tới, sau phen kinh hồn bạt vía ở tòa nhà đạo cụ nọ, cô vẫn nằm nhà dưỡng bệnh.

Dẫn chương trình là một nữ sinh. Cô diện bộ váy dạ hội lông vũ trắng, tóc tết theo kiểu của vũ công ba lê, trang điểm theo phong cách ngọt ngào trông thật diễm lệ.

Cô cầm micro và đồng dục nói:

– Trong cuộc gặp mặt lần trước, thầy giáo đã tới đây thuật lại cho chúng ta nghe những trải nghiệm đầy gian nan trong cuộc đời. Ngày hôm nay, chúng ta sẽ mời thầy đến để kể lại những chuyện kinh dị do chính thầy từng trải qua, có được không các bạn?

– Được! – Tiếng đáp của toàn thể sinh viên nhất tề vang dội.

Gã nhà văn thu ánh mắt lại, khẽ mỉm cười rồi từ từ vào chuyện.

Gã thuật lại câu chuyện tòa nhà đạo cụ âm u, kể về người con gái bất thần xuất hiện, kể về khuôn mặt đẫm máu trong đoạn video...

Toàn bộ hội trường chìm trong im lặng.

Những đôi mắt đang giương căng ra như thể sợ đánh rơi mất một chữ nào đó. Họ chẳng thể nào biết được câu chuyện kia có thật hay chỉ là bịa đặt.

Kể xong, gã nhà văn tổng kết lại:

– Tuy tôi là người sáng tác truyện kinh dị, nhưng tôi luôn hy vọng mọi điều kinh dị trong cuộc sống chỉ là những câu chuyện. Nhưng cuộc sống này không phải do chúng ta tự sắp đặt, không ngoại trừ một ngày nào đó,

ác mộng sẽ bất chợt thành sự thật. Vì thế, trong cuộc sống hiện thực, chúng ta phải đón nhận những bài học tâm lý chống lại nỗi sợ hãi. Giả sử như bây giờ đây, ta không thể khẳng định: tuyệt đối không có chuyện một người con gái tóc tai rũ rượi đang từ từ nhô mình lên từ đằng sau tôi.

Nữ sinh dẫn chương trình quay sang nhìn và giật thột lui xuống. Có người thấy thế đột nhiên bật cười thô lỗ ngay giữa bầu không khí yên lặng. Nhận ra sự sơ suất của mình, cô bèn chữa cháy:

– Thưa thầy, thầy cứ tiếp tục dẫn chuyện, em xin phép xuống dưới sân khấu ngồi cùng với khán giả.

Cô ngượng ngừng lè lưỡi rồi bước khỏi sân khấu, xuống ngồi ngay vào chiếc ghế ngay cạnh Mẹ Gia. Chẳng hiểu tự bao giờ, hai chỗ ngồi hai bên Mẹ Gia đều đã trống.

Gã nhà văn cười xòa và tiếp tục câu chuyện:

– Thật ra nỗi kinh hoàng cũng tốt. Nó khiến người khác phải tự nhìn nhận bản thân, biết kiêng kỵ, biết suy nghĩ, biết kính sợ...

Đột nhiên, gã ngừng lại.

Ai nấy đều nhìn gã với con mắt trông ngóng và đợi chờ những lời nói tiếp theo. Nhưng chẳng có lời nào hết, gã nhà văn như vừa hóa thành một pho tượng đất. Ánh mắt gã dán chặt vào chiếc ghế ngồi ở nơi xa nhất, tách biệt nhất.

Cố Phán Phán đang ngồi đó. Cô mặc chiếc áo phông đỏ, ánh mắt xa xăm dành cho gã muôn vẻ ái mộ.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Chiếc Áo Màu Xanh

Tôi mặc một chiếc áo màu xanh da trời và đi ra ngoài.

Chuyện ấy vốn cũng chỉ bình thường nhưng ai ngờ, tất cả mọi người trên thế gian đều mặc một chiếc áo đỏ trơn. Tôi trông họ mà ngây người, họ thấy tôi cũng ngây người.

Ngay lập tức, tất cả bọn họ đều trở nên ùng ùng dữ dằn.

Cánh tay bị cắt lìa kia cứ bầu chặt năm ngón vào mặt đất, từ từ lần mò tới chỗ gã nhà văn. Trải qua một loạt các cú sốc, gã chẳng khác nào quả cà càng ngày càng héo quắt vì dầm sương.

Hôm đó, gã nhận được tin “Chương trình Nửa Đêm” đã leo lên vị trí thứ hai về tỉ lệ người xem trên đài truyền hình Tây Kinh, chỉ xếp sau một tiết mục giải trí khác. Tâm trạng vừa sáng sủa lên được chút ít thì gã lại nhận được một tin nhắn không có số:

“Thưa thầy,

Em là Mục Phân Mục Phân.

Thầy tiến lên phía trước 575 bước, rẽ trái 180 bước, sẽ thấy bên đường là một tòa nhà bốn tầng, ở đó có một người con trai mặc áo xanh da trời. Trong mắt mọi người anh ta là một ác ma nhưng lại là quý nhân trong số mệnh của thầy. Thầy tiến tới bắt tay anh ta thì gặp dữ hóa lành.

Nếu không làm vậy, vận xấu sẽ thêm phần xấu, hậu quả sẽ ngoài sức tưởng tượng.”

Thời điểm nhận được tin nhắn là vào ngày 28 tháng 3. Nhớ lại lần trước, bên đường không dừng bỗng xuất hiện hai đứa trẻ con giống nhau như đúc, một đứa đang gào khóc âm ỉ, đứa kia nhìn gã cười ghènh ghệch...

Một tháng trôi qua, gã lại nhận được thông báo: “Có quý nhân tới”.

Cái gọi là “quý nhân” chưa chắc đã là người lãnh đạo giúp ta thăng quan tiến chức, cũng chưa hẳn là đối tác giúp ta phát tài. Mà thực chất, có thể ta và người đó suốt đời không chạm mặt, hoặc chẳng, ta và anh (hay cô) ta chỉ lướt qua vai nhau một lần giữa ga tàu nháo nhác. Người này có thể thấp kém hơn ta, thậm chí chỉ là một kẻ ăn mày lang bạt đầu đường... nhưng sự tồn tại của họ tất lẽ dĩ ngẫu lại ảnh hưởng lên vận mệnh của ta. Sự ảnh hưởng này thuộc về một tầng logic hoàn toàn khác biệt, như thổ sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh thổ vậy.

Bây giờ gã nhà văn đang rất cần một quý nhân để gột sạch vận đen.

Vừa bước ra khỏi công ty gã liền phóng mắt nhìn về phía xa, thấy thiên hạ đi qua đi lại chần hết tầm mắt, chẳng thấy bóng áo xanh da trời nào hết.

Trên vệ đường dành cho người đi bộ, có một con chó hoang đang quỳ phủ phục. Trời không mưa mà mình mấy con vật ướt nhẹp, có thể nó vừa chui lên từ cái cống nào đó.

Nó nhìn gã chăm chú bằng một ánh mắt quái đản, vẻ mặt gã nhà văn cũng tỏ ra kinh tởm nó thấy rõ, gã lượm một miếng bê tông ném về phía con vật. Nó thản nhiên nghiêng đầu né rồi tiếp tục dõn theo gã.

Mặc kệ con chó hoang, gã nhà văn lững thững bước về phía trước.

Một bước, hai bước, ba bước...

575 bước.

Rẽ trái, đi tiếp 180 bước.

Gã dừng chân trước bệnh viện cách ly Tây Kinh.

Trước cửa bệnh viện, người ta đang chen chúc thành một đám, hình như vừa có sự vụ gì đó xảy ra. Bên trong xem chừng rất hỗn loạn, vô số bác sĩ, y tá đang nhốn nháo kéo nhau chạy ra ngoài.

Một tòa nhà màu xám gồm bốn tầng và một cửa sổ, bên trong có một thanh niên mặc chiếc áo màu xanh da trời. Một chân anh ta đạp lên bệ cửa sổ, hai tay gồng lên toan bẻ gãy song sắt. Tấm song sắt không xê xích gì, anh ta bèn lấy đầu mà chọi khiến máu chảy ra rơm rớm khắp mặt. Anh ta gào rú từng hồi, từng hồi như con mãnh thú bị giam cầm trong cũi sắt.

Đứng cạnh gã nhà văn là một y tá có khuôn mặt vuông vức. Gã bèn bắt chuyện với cô. Qua lời kể, gã mới biết đầu đuôi câu chuyện là như sau: “Bệnh nhân này mang họ Tưởng, là nhân viên một công ty nhà đất. Đêm qua, anh ta bỗng dưng phát sốt. Ngỡ chỉ là cảm cúm thông thường, người vợ liền cho anh ta uống ít thuốc rồi cũng không để ý thêm nữa. Đến nửa đêm khi đang ngủ, người vợ thấy chồng bò lên người mình và cứ người môi cô khìn khịt. Lúc ấy, cô vợ ngái ngủ, tưởng chồng đang muốn nên chỉ trở mình mà không đoái hoài gì.

Một lúc sau, anh ta lại bò lên người vợ, ngoạm vào bầu ngực vợ và cắn chặt không buông. Cô vợ đau quá bèn đẩy chồng ra rồi nhảy khỏi giường. Lúc bật đèn, nhìn thấy bầu ngực mình rớm máu, chị bèn lớn tiếng cất vấn chồng.

Người chồng tần ngần, một lúc sau mới bảo là mình gặp ác mộng.

Sáng hôm sau khi ngủ dậy, chị vợ thấy thần kinh chồng mình có vẻ rất bất thường. Ngồi trước bàn ăn, anh ta luôn né tránh ánh mắt của vợ. Hai

bàn tay anh lúng túng không biết nên đặt vào đâu, khi thì xoa cằm, lúc thì rờ rẫm hai đầu gối...

Chị vợ nâng mặt chồng lên và tiếp tục hỏi han sự tình.

Người chồng vẫn không chịu nhìn vợ mà dứt khoát đẩy tay cô ra. Anh găm mặt xuống, vùi đôi bàn tay vào tóc và bôi tung lên, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két vẻ chùng đang phải chịu đựng một nỗi đau đớn tột cùng...

Chị vợ hoảng hốt liền vội vội vàng vàng gọi cấp cứu. Và thế là anh chàng họ Tưởng được đưa vào bệnh viện cách ly Tây Kinh.

Cách đây mấy tháng, trời hãy còn đang lạnh. Một buổi tối, anh Tưởng với mấy đồng nghiệp bắt được một con chó hoang, cả toán lôi nó về công ty định làm một bữa cho ấm người. Lúc giết chó, anh sơ ý làm đứt ngón tay nhưng chỉ dán sơ sơ một chiếc gạc mà không hề hay biết mình đã nhiễm virus bệnh dại...

Và cho đến chiều hôm nay, Tưởng đã lên cơn điên loạn cực độ.

Anh vùng vẫy thoát khỏi hai bác sĩ, lao khỏi phòng bệnh, xông vào một văn phòng trong tòa nhà hành chính của bệnh viện.

Lúc đó trong phòng có hai bác sĩ nam và một y tá nữ. Anh túm lấy cô y tá và cắn một nhát vào cánh tay. Cô y tá kêu lên thảm thiết và giãy giụa liên hồi. Một bác sĩ nam đã chạy thoát ra ngoài, người còn lại do dự một hồi bèn nhào tới ôm chặt lấy Tưởng từ đằng sau và gồng hết sức lực giằng anh ta ra. Nữ y tá nhân cơ chạy thoát nhưng một miếng thịt của cô đã bị Tưởng gặm đứt.

Thấy đồng nghiệp đã chạy, bác sĩ nam cũng thả Tưởng ra và tháo chạy khỏi căn phòng. Anh ta nhanh tay đóng chặt lớp cửa sắt và nhốt Tưởng bên trong.

Mọi người vừa thở phào được một chút thì ai ngờ, vì cơn đại phát tác, sức khỏe Tường đột nhiên tăng vọt, anh ta tháo tan cánh cửa sắt đã khóa chỉ bằng hai tay rồi vùng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gào rú.

Người đàn ông họ Tường giờ đây đã mất hết lý trí, trở thành một con quỷ hút máu, hai mép anh ta ri rí máu, trông thấy ai liền lao vào cắn xé.

Y tá, bác sĩ, bệnh nhân, gia quyến đều nhào nhào bỏ chạy khỏi bệnh viện. Một bác sĩ trong phòng hành chính trên tầng bốn đang chuẩn bị chạy thoát thân thì trông thấy Tường lao tới từ dãy hành lang trống không liền vội vàng rút đầu lại sau cánh cửa. May thay kẻ lên cơn đại kia không trông thấy bác sĩ mà xông thẳng vào trong phòng tài vụ.

Bác sĩ nọ khễ khàng nhón chân bước ra toan nhanh tay khóa cửa để nhốt Tường bên trong. Phòng tài vụ vốn lắp cửa chống trộm nên cực kỳ kiên cố.

Chẳng rõ là tại phòng tài vụ không có người hay vì nghe thấy tiếng động sau lưng nên Tường quay ngoắt đầu lại, đôi mắt trừng lên đỏ đòng đòng.

Bác sĩ nọ vừa dừng bước tại cửa phòng tài vụ liền bắt gặp ánh mắt của Tường, chân tay anh ta lúc này không còn nghe lệnh nữa. Khi anh ta đang run rẩy đóng cánh cửa chống trộm lại, Tường dường như đọc ra ý đồ ấy bèn réo lên một tiếng rồi bổ nhào tới...

Nếu cánh tay của Tường vươn qua được kẽ hở, cánh cửa chống trộm sẽ không thể đóng lại.

Mọi thứ chỉ cách nhau trong gang tấc.

“Cạch!” Cuối cùng bác sĩ nọ cũng làm được, rồi loạng choạng chạy khỏi tòa nhà.

Kẻ mắc bệnh đại đã bị giam cầm trong lao cũ.

Anh ta lại càng trở nên điên loạn, hết hất đổ bàn ghế, kéo sập tủ đựng, đập vỡ cửa kính rồi lại dùng chân đạp cửa, lấy đầu thụi tường. Và rồi, anh ta xông rạ cửa sổ và giăng tấm song sắt điên cuồng...

Y tá, bác sĩ, bệnh nhân, gia quyến hoảng loạn chạy khỏi bệnh viện.

Toàn bộ bệnh viện đã trống không, chỉ còn lại kẻ mang căn bệnh đáng sợ trong mình.

Cảnh sát 110 vội tới hiện trường, niêm phong toàn bộ toàn nhà, căng dải phân cách để đề phòng người đàn ông họ Tưởng bất chợt xông ra hại người. Đội lính cứu hỏa cũng được cử tới tiếp viện, tất cả đều được vũ trang và mặc quần áo chống hóa học.

Vì bệnh nhân họ Tưởng quá nguy hiểm nên cả bệnh viện lẫn cảnh sát đều không dám khinh suất tiến gần. Tất cả mọi người đang vây kín xung quanh, hướng mắt về khung cửa sổ tầng bốn.

Màu ráng chiều khiến ô cửa sổ tối càng thêm tối, khuôn mặt của Tưởng trắng càng thêm trắng. Anh ta cứ tru lên từng hồi, từng hồi. Thế rồi khi sức lực đã tiêu hao, anh ngồi bên cửa sổ, hai chân thò ra ngoài song sắt, nhìn đám người đang quan sát dưới kia bằng đôi mắt đỏ ngầu. Anh tiếp tục gào thét, cổ họng dần khàn lại đến độ không còn phát ra tiếng nữa.

Anh bị chính đồng loại vứt bỏ.

Tất cả đều đang chờ cho anh chuyển từ cơn cuồng loạn sang giai đoạn suy kiệt để rồi chết.

Đứng xem được một hồi, gã nhà văn bỏ đi, vẻ mặt gã sa sầm lại.

Gã nào đủ dũng khí để bước qua dải phân cách, tiến vào tòa nhà hành chính vắng ngắt, leo lên tầng bốn, bước vào căn phòng giam và bắt tay kẻ

đang điên loạn đó. Cho dù hành động ấy thật sự có thể cứu vớt cho vận mệnh gã lúc này.

Một người phụ nữ mặc áo xanh da trời hốt hơ hốt hải chạy tới trước mặt gã. Gương mặt chị ta tiều tụy, mái tóc rối xác xơ, thấy gã bèn lớn tiếng hỏi:

– Có phải anh vừa từ bệnh viện cách ly về đây không?

– Đúng thế! – Gã đáp.

– Bệnh nhân kia thế nào rồi. – Người phụ nữ sốt sắng hỏi.

– Vẫn bị nhốt trên tầng bốn. Cô là gì của anh ta? – Gã hỏi.

– Tôi là vợ anh ấy. – Người phụ nữ đáp.

Gã nhà văn trân trân nhìn người phụ nữ không chớp mắt. Không để tâm tới điều đó, chị ta vội vã chạy về phía bệnh viện.

Nhìn từ đằng sau, dáng chạy của người phụ nữ ấy có gì đó thật khác thường.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Quỷ Hút Máu

Tôi tả một mỹ nữ như sau: “Hai má đo đỏ, mắt đen nháy nháy, hàm răng trắng bạch, móng tay thon dài...”

Hôm sau, khi bật máy tính lên, các con chữ bỗng tự động sắp xếp lại với nhau thành: “Hai má trắng bạch, mắt đo đỏ, hàm răng thon dài, móng tay đen nháy nháy...”

Tối hôm đó, Mễ Gia ngồi nhà lên mạng. Gã nhà văn cũng đang online trên MSN.

Mễ Gia: “Anh có ảnh của Cố Phán Phán không?”

Gã nhà văn: “Để làm gì?”

Mễ Gia: “Tôi muốn nhìn thử xem cô ta trông thế nào”.

Gã nhà văn: “Không có!”

Mễ Gia: “Một tấm cũng không có ư?”

Gã nhà văn: “Tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa, xóa hết rồi.”

Mễ Gia: “Tìm thử xem!”

Một lúc lâu sau, gã nhà văn đột ngột nhắn: “Quái lạ!”

Mẽ Gia: “Sao thế?”

Gã nhà văn: “Tôi vừa gõ ‘Phán Phán’ tìm trên máy tính thì nó chọt nhảy ra một tấm ảnh được lưu trong tập tin sâu những mấy chục tầng.”

Mẽ Gia: “Gửi tôi xem nào!”

Gã nhà văn bèn gửi bức ảnh cho Mẽ Gia. Nhận được bức ảnh cô liền mở ra, tấm ảnh to khổng lồ nhưng chỉ nhìn thấy mỗi tóc là tóc. Cô rê chuột xuống dưới, một con mắt choán toàn bộ màn hình, rê chuột tiếp thì lại thấy cái mũi.

Sau khi thu nhỏ tấm ảnh lại vài lần, cô mới nhìn ra trọn vẹn chân dung. Mẽ Gia ngắm nghía kỹ từng chi tiết trên khuôn mặt ấy: làn da trắng trẻo, mắt phượng một mí, môi nhỏ chúm chím...

Gà nhà văn: “Sao rồi?”

Mẽ Gia: “Trông cô ta quen quá!”

Gã nhà văn: “Lúc cô ta đến tìm tôi, chắc hai người cũng đã từng gặp rồi.”

Mẽ Gia: “Không phải!”

Gã nhà văn: “Tôi từng để ảnh cô ta làm nền màn hình, có phải cô từng nhìn thấy qua điện thoại của tôi không?”

Mẽ Gia: “Không phải!”

Gã nhà văn: “Thế cô nhìn thấy ở đâu?”

Mẽ Gia: “Trong một giấc mơ...”

Gã nhà văn: “Giấc mơ?”

Mẽ Gia: “Tôi từng nằm mơ thấy mình đặt chân đến một thị trấn nhỏ và bắt gặp một cô gái trẻ, cô ta nói với tôi: ‘Khi cảm thấy tuyệt đối chắc chắn, hãy quay đầu nhìn lại...’ Đúng cô ta! Đúng là cô ta rồi!”

Gã nhà văn: “Lúc cô nằm mơ thấy Cố Phán Phán, cô ta đã chết chưa?”

Mẽ Gia: “Chưa!”

Gã nhà văn: “Thế lại càng quái đản...”

Mẽ Gia: “Thôi, không nhắc tới chuyện này nữa. Giờ anh đang ở đâu?”

Gã nhà văn: “Công ty.”

Mẽ Gia: “Sao vẫn chưa về nhà?”

Gã nhà văn: “Tôi đang đọc mấy mẫu tin về bệnh dại. Ban nãy khi tìm kiếm từ khóa ‘bệnh dại’ trên Google, tôi giật hết cả mình, có tận 3.240 ngàn trang kết quả, xem mà lạnh hết cả sống lưng.”

Mẽ Gia: “Tôi vừa đọc báo thấy tối qua bệnh viện cách ly vừa xảy ra chuyện, có một bệnh nhân mắc bệnh dại hễ gặp ai là cắn người đó, y bác sĩ đều nhốn nháo bỏ chạy.”

Gã nhà văn: “Lúc đó tôi cũng có mặt.”

Mẽ Gia: “Anh không sao chứ?”

Gã nhà văn: “Lúc tôi đến, bệnh nhân đó đã bị khống chế”

Mẽ Gia: “Căn bệnh này đáng sợ thật! Tôi thấy anh nên sáng tác một tiểu thuyết kinh dị về đề tài này và đưa ra ngay trong chương trình.”

Gã nhà văn: “Tôi đang chuẩn bị hạ bút đây!”

Mẽ Gia: “Có ý tưởng rồi cơ à? Càng nhanh càng tốt!”

Gã nhà văn: “Tôi có một nghi hoặc.”

Mẽ Gia: “Nghi hoặc gì?”

Gã nhà văn: “Phải chăng Cổ Phán Phán đã gặp phải quỷ hút máu?”

Mẽ Gia: “Quỷ hút máu?”

Gã nhà văn: “Tôi vừa đọc được một bài viết nói rằng các nhà khoa học đã nghiên cứu và phát hiện ra cái gọi là ‘quỷ hút máu’ chỉ là một sự hiểu lầm hoặc bị truyền thuyết hóa. Thực chất đó chỉ là những bệnh nhân mắc bệnh đại hoặc chứng porphyria...”

Mẽ Gia: “Porphyria là cái gì? Tôi mới nghe qua qua về bệnh đại thôi.”

Gã nhà văn: “Để tôi paste lại đoạn miêu tả tìm được cho cô đọc...”

“Khi mắc bệnh đại, người bệnh sẽ trở nên mạnh khỏe hơn bình thường, ham muốn tình dục dâng cao một cách khác thường. Họ sợ ánh sáng, sợ nước, cơ mặt co rút, hay cắn người điên cuồng. Những triệu chứng này cực kỳ giống với ma cà rồng. Nạn nhân nào bị ma cà rồng hút máu sẽ đều biến thành ma cà rồng để rồi lại đi hút máu người khác.

Tương tự như vậy, bất cứ ai bị kẻ mắc bệnh đại cắn cũng sẽ bị lây, và lại đi cắn người khác...

Triệu chứng của những người mắc chứng porphyria nghiêm trọng lại càng giống với ma cà rồng. Thứ nhất: luôn thèm khát máu tươi, thứ hai: không dám ra ngoài ánh sáng, chỉ sống được trong thế giới của bóng tối, thứ ba: thiếu máu, các bộ phận trên mặt thối rữa, thứ tư: do môi và lợi bị độc tố ăn mòn nên răng thường lộ ra nhọn hoắt như răng sói, thứ năm: hay có những hành vi khác thường...”

Mẽ Gia: “Trời đất!”

Gã nhà văn: “Vì thế rất có thể Cố Phán Phán không chết bởi tay sát thủ cô thuê, mà đã gặp phải một kẻ mắc bệnh dại...”

Nói đến đây, gã nhà văn đột ngột bị rớt mạng.

Gã đang định nói nốt vế sau: “... hoặc một kẻ mắc chứng porphyria” thì cuộc nói chuyện giữa hai người đột nhiên bị gián đoạn. Khung hội thoại MSN trắng lóa chỉ còn lưu lại nửa vế đầu: “mà gặp phải một kẻ mắc bệnh dại...”

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Nhầm Người

Tại khách sạn.

Thiếu nữ A đang ngồi xem ti vi trên giường.

Thiếu nữ B thì đang tắm gội. Lúc tắm xong cô đột nhiên cuống cuồng chạy ra ngoài trong tiếng hét thất thanh:

– Có ma! Lúc mình soi vào, mặt gương không phản chiếu hình người gì cả!

Thiếu nữ A gạt phăng lời bạn:

– Chắc tại hơi nước phủ dày quá đây thôi. Để mình vào xem thế nào!

Nó rồi cô thoăn thoắt đi vào nhà tắm. Một lúc sau, có tiếng của A từ bên trong vọng ra:

– Thế này mà cậu bảo là gương không phản chiếu hình người? Vào đây mà xem, hình của mình rõ mồn một trong gương này!

Thiếu nữ B bước vào để rồi sau đó như hóa đá: Phòng tắm trống không như chưa từng có người, B chẳng thấy bóng dáng thiếu nữ A đâu. B quay đầu sang, thấy A đang nở nụ cười với mình từ trong gương.

Mặt trời đã xế bóng.

Nếu ban ngày là nửa phần thân trên thì ban đêm lại là nửa phần thân dưới của thành phố.

Trên nền đen thăm thẳm lặng lẽ, những mảng sáng rực rỡ của đất Tây Kinh dần dần hiện lên. Màn đêm bao bọc lấy ánh sáng, ánh sáng lấp ló giữa màn đêm.

Hãy cứ chỉ tay vào một góc xó bất kỳ, nơi nào cũng có thể đang ẩn giấu một câu chuyện, có thể có đầu có đuôi, có thể không đầu không đuôi, có thể có đuôi không đầu, cũng có thể có đầu không đuôi.

Họa hoãn lắm mới có những người may mắn gặp được đúng người, vào đúng nơi, đúng lúc để rồi phát lên số rỗng kiếp phượng chỉ sau một đêm ngắn ngủi. Còn đâu toàn là cơ man những người tương ngộ nhằm đối tượng, ở nhầm chỗ, vào nhầm lúc để từ đó tai ương đeo đẳng mãi không thôi.

Cố Phán Phán thuộc nhóm người thứ hai.

Tối hôm ấy, cô vốn đã định bắt hai chuyến xe buýt tới thăm mỹ viện để tẩy nốt ruồi bằng la-de.

Trên cổ cô có một nốt ruồi to bằng hạt đỗ. Thầy bói từng phán ấy là nốt ruồi hung, cô cũng không tin lắm mà chỉ thấy nó khó coi. Cách đây không lâu, cô từng đến thăm mỹ viện đó nhờ tư vấn. Người ta nói chi phí lên tới vài trăm đồng. Hồi đó cô còn đang phải thắt lưng buộc bụng nên đành tạm gác lại dự định.

Hôm nay Cố Phán Phán mừng như tết vì dưới nhà vừa gửi lên một món tiền. Việc đầu tiên cô nghĩ tới là đi tẩy nốt ruồi ngay lập tức. Con người ta ai chẳng yêu cái đẹp, mà nhất là thiếu nữ đang yêu thì lại càng hay chau chuốt.

Cố Phán Phán đang yêu.

Người yêu cô là Tát Nhĩ Hạnh, là sinh viên Đại học Tây Kinh học trên cô một khóa. Hai người quen biết nhau trên trang web nội bộ của trường. Ngay từ phút giây gặp gỡ, hai con tim đã xốn xang rung động rồi đẩy đưa cả đôi sa vào bể tình. Nhưng từ trước đến nay hễ khi xuất hiện trước mặt anh, Cố Phán Phán luôn luôn mặc áo cao cổ.

Cố Phán Phán lim dim trong mơ màng, suốt cả tuần này cô sẽ không gặp anh, cô sẽ chờ đến khi da lành để mặc áo cổ trễ, diện cùng chiếc vòng mã não trước nay chưa có dịp dùng đến rồi thình lình xuất hiện cho anh bất ngờ.

Quê cô là một thành phố nhỏ nằm ở miền Bắc Giang Tô, tính cách con người cô cũng hiền hòa trầm lặng hệt như thành phố này vậy. Tối hôm ấy, cô nhí nhảnh chân sáo, vừa đi vừa hát như một con chim non yêu đời. Hệt như câu chuyện kinh dị gã nhà văn thuật lại, trước khi đi cô chào tạm biệt từng người, từng người một.

Một chị cùng phòng nói:

– Mọi người thấy Tiểu Nhụy nhà mình có lúc nào tươi roi rói như hôm nay không? Tết Phụ Nữ mừng tám tháng ba mà, không khéo đêm nay lại đi với anh nào cũn1 nên! – “Tiểu Nhụy” vốn là tên gọi ở nhà của Cố Phán Phán.

Cố Phán Phán làm bộ sững sía rồi lại nhẹ nhàng chạy ra khỏi cửa. Trên cầu thang, cô bắt gặp một nữ sinh vừa tự học về, đó là đồng hương của cô. Phán Phán chào từ đằng xa:

– Mình ra ngoài đây! Hẹn gặp lại nhé!

Cô bạn đồng hương hỏi:

– Đi một mình à?

– Thế cậu định đi theo chắc? Hì hì, hôm nay không được đâu nhé. Bye bye! – Cố Phán Phán cười xòa.

Cô không muốn cho các bạn biết chuyện mình đi tẩy nốt ruồi. Và lại thăm mỹ viện ấy cũng rất gần nên cô quyết định cứ âm thầm, lẳng lặng mà đi.

Bước xuống dưới lầu, Cố Phán Phán lại bắt gặp một nam sinh quen mặt ngay chỗ hành lang. Cậu ta đeo cặp kính to choán mặt, tính tình còn khép kín hơn cả cô. Nếu là ngày thường, hẳn cả hai sẽ cúi đầu đi lướt qua nhau. Nhưng hôm nay thì khác, Cố Phán Phán hồ hởi vẫy chào một cách nhiệt tình: “Hi, tạm biệt nhé!”, khiến chàng nam sinh không khỏi ngớ người.

Nếu như Cố Phán Phán không chào từ biệt mấy người chị em cùng phòng, nếu như lúc trên cầu thang hay giữa hành lang, Cố Phán Phán nán lại trò chuyện với cô bạn đồng hương hay cậu bạn sinh viên kia thêm dăm ba câu, nếu như hướng cô đi không phải cửa phía Bắc mà là cánh cửa phía Nam trường học... thì cô sẽ không bao giờ gặp nhầm người, giữa giờ phút sai lầm, ở cái nơi sai lầm đó.

Bước ra khỏi cánh cửa phía Bắc, đang định ra bến xe buýt gần đó thì cô bắt gặp một nữ sinh đang đứng bắt taxi bên đường.

Cô gái ấy không học cùng lớp cũng không cùng khoa với Cố Phán Phán nhưng ngay từ khi mới nhập học, hai người đã làm quen với nhau, thậm chí sau đó còn trở thành bạn thân vì cả hai đều xuất thân từ miền bắc Giang Tô, chưa kể lại mang cùng một họ, gọi cùng một tên.

Để cho tiện, tiếp theo đây chúng ta sẽ gọi Cố Phán Phán đang chuẩn bị đi tẩy nốt ruồi bằng tên gọi ở nhà, Tiểu Nhụy.

Mấy hôm trước, Tiểu Nhụy và Cố Phán Phán cùng nhau dung dăng dung dẻ dạo chơi phố xá, mỗi người đều mua cho mình một chiếc áo phông đỏ, một cái quần bò xanh.

Nhưng hôm nay Cố Phán Phán không mặc chúng mà trang điểm vô cùng lộng lẫy: chiếc váy voan trắng điểm xuyết hoa xanh hoa đỏ, bên dưới không thể nào ngắn hơn, bên trên không thể nào trễ hơn. Tất lụa đen, mắt đánh tím nhạt, môi ửng màu cam. Mùi nước hoa trên người cô xộc vào mũi bất cứ ai đứng cách đó những vài mét.

Tiểu Nhụy liền bước tới, vỗ vỗ lên vai Cố Phán Phán với đôi mắt cười hấp háy:

– Đi đâu đấy Cố Phán Phán?

Cố Phán Phán quay lưng lại, thì ra là Tiểu Nhụy, cô bèn cười:

– Tớ đi gặp một người bạn, thế cậu đi đâu?

– Đi đâu còn lâu mới nói! Bí mật! Tớ đi đây! – Nói rồi, Tiểu Nhụy nhảy chân sáo đi mất.

Cố Phán Phán nhìn theo bóng dáng Tiểu Nhụy. Như sực nghĩ ra điều gì đó, cô mau chân đuổi theo và kéo tay người bạn:

– Tiểu Nhụy, đi với tớ không?

Tiểu Nhụy hơi bất ngờ khi thấy Cố Phán Phán đuổi theo, cô vội vàng từ chối:

– Nhưng bây giờ tớ còn có việc.

– Tớ đưa cậu đi gặp mấy người bạn họa sĩ, cậu sẽ tha hồ được mở rộng tầm mắt!

Tiểu Nhụy hoàn toàn không để thấy “một người bạn” Cố Phán Phán nói khi nãy giờ đã biến thành “mấy người bạn”.

– Không được, tớ có việc thật mà!

– Việc gì mà quan trọng thế?

– Tớ... – Do dự một hồi, Tiểu Nhụy đáp – Tớ phải đi thăm mỹ viện để tẩy cái nốt ruồi trên cổ.

– Trời, tưởng việc gì to tát lắm cơ! Mai tớ đưa cậu đi được chưa? Còn hôm nay cậu đi chơi với tớ đi. – Cố Phán Phán vừa nói vừa kéo tay Tiểu Nhụy một cách nồng nhiệt khiến cô không tài nào giằng ra nổi.

– Cậu làm gì mà cứ bắt tớ đi thế?

– Ai bảo hai chị em mình cùng họ cùng tên chứ!

Thế là Cố Phán Phán đã thay đổi hoàn toàn kế hoạch ban đầu của Tiểu Nhụy để lôi cô đi theo bằng được.

Sau khi đã yên vị trên taxi, Cố Phán Phán đóng sầm cánh cửa lại. Hai cô gái cùng ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế sau nhưng vẻ ngoài trông chẳng có gì liên quan đến nhau hết. Tiểu Nhụy chỉ bận một cái quần bò xanh lá cây với chiếc áo phông đỏ, nhìn qua ai cũng biết chỉ là một sinh viên bình thường, còn Cố Phán Phán thì hệt như một cô gái giang hồ...

Khắp thế gian đâu đâu cũng có sự hiện diện của những cánh cửa. Thử nghĩ mà xem, mỗi khi ta bước vào một cánh cửa bất kỳ, đằng sau nó đều có thể xảy ra những kết quả khác nhau.

Cửa, có cửa thiện, cửa ác mà cũng có rất nhiều cửa trung tính, ví thử như cửa xe taxi, vốn bản thân chúng không mang phẩm cách ác, thiện trong mình nhưng lại có khả năng rước ta tới vận may hoặc dẫn lối tới vận xấu.

Xuất thân từ một vùng đất xa xôi ngàn dặm, thi đỗ được vào Đại học Tây Kinh là một việc khôn xiết gian nan đối với Cố Phán Phán.

Ngày ấy, cô sống tại một thôn làng nhỏ ở miền bắc Giang Tô có tên là thôn Hương Dương, cha mẹ cô đều là những nông dân thật thà chất phác. Có thể nói, cô là một con bé quật cường, bọn trẻ con cùng tuổi đều lần lượt bỏ học đi làm thuê, chỉ còn cô kiên gan đến cùng và trở thành đứa duy nhất trong thôn thi đỗ đại học.

Ga tàu chính là cánh cửa lớn dẫn đến thành phố.

Bước chân vào cánh cửa dẫn lối tới Tây Kinh, lòng cô rộn ràng bao phấn khởi. Cô tự thề rằng mai sau sẽ bám trụ lại bằng được và gây dựng nên một chân trời mới.

Nhưng áp lực lãnh tế nặng nề chẳng mấy chốc đã khiến cô ngày một chán nản. Cô buộc phải tự chu cấp cho mình nếu muốn đi hết con đường đại học. Những ngày khốn khó ấy, cô thường vào một quán Internet gần trường để tìm kiếm cơ hội làm thêm.

Không bao lâu sau, cô đã gặp được một người tuyển dụng bí ẩn và được đưa vào một cánh cửa đầy mơ ỡ.

Lần mua bán đầu tiên, toàn cơ thể cô đều khóc lên nước nở giàn giụa.

Khách hàng là một người đàn ông trung tuổi rất mực lịch thiệp. Mua bán xong xuôi, ông còn mời cô đi ăn. Cô từ chối rồi vội vàng bỏ chạy, vừa bước đi vừa lấy khăn ướt lau miệng trong tiếng khóc rấm rứt.

Sau khi bước chân vào nghề, cô biên thư cho cha mẹ nói rằng mình vừa kiếm được một công việc làm thêm đủ để nuôi sống bản thân nên dưới nhà không cần gửi tiền lên nữa. Cô biết, nhà cô làm gì có tiền.

Cậu em trai Du Huy nhỏ hơn cô một tuổi từ lâu đã bỏ bê sự học, chỉ biết vất vẻo nằm nhà không chịu ra ngoài làm lụng, đã thế còn hay đi sinh sự tối ngày. Để sẻ bớt gánh nặng cho mẹ cha và để đưa em trai quay về đường chân chính, Cố Phán Phán liền tìm cách đưa cậu lên Tây Kinh. Thực ra từ

khi mới lọt lòng, Du Huy đã được gia đình nhà cô ruột nhận làm con nuôi và đổi sang họ Triệu. Nhưng vì hai gia đình đều sống trong cùng một làng nên Du Huy vẫn thường hay về với bố mẹ đẻ. Cố Phán Phán rất mực yêu thương Du Huy. Trong lòng cô, nó mãi mãi là đứa em trai ruột thịt của mình.

Có lẽ vì thằng bé quá ương ngạnh nên gia đình nhà cô ruột chẳng hề ưa cái mặt nó. Du Huy cũng biết vậy nên ngày càng ít về nhà nhưng vẫn không thôi thói vòi tiền bố mẹ đẻ rồi la cà tối ngày ở quán Internet trên thị trấn, dù có đến tận nơi nằm cố lỳ về cũng không được.

Ngày Du Huy khăn gói lên Tây Kinh, cậu được Cố Phán Phán đưa đi chạy vạy xin xỏ khắp nơi, cuối cùng cũng kiếm được một chân làm bảo vệ. Nhưng không ngờ mới được hai tháng, cậu đã chê công việc khô khan bèn đòi thôi. Vô công rồi nghề, cậu đi đánh bạn với một đám giang hồ, đú đờn với chúng từ sáng đến tối.

Cố Phán Phán vừa phải tiếp tục tìm việc giúp đứa em lại vừa phải trả tiền nhà, lo tiền ăn cho nó. Trong đầu cô chỉ có một mục tiêu duy nhất: kiếm thật nhiều tiền, sắm cho em trai một cái xe để đi chở hàng, thế là nó có thể tự kiếm sống được rồi.

Sau một thời gian dài mua phấn bán hương, Cố Phán Phán dần dần trở nên chai lì, cô không còn sợ trước lo sau nữa và bắt đầu tính giá theo phân loại khách. Trong mắt cô chỉ thấy toàn mua và bán chứ không có thứ gọi là tình yêu.

Cho đến một ngày kia, cô gặp được Phục Thực trên “Diễn đàn Nửa Đêm”.

Người con trai này có lẽ cũng cô độc giống cô. Và rồi chẳng mấy chốc hai người đã tựa lưng vào nhau, sưởi ấm cho nhau giữa những buổi đêm cô quạnh bằng hai trái tim trần trụi.

Rồi một hôm, Cố Phán Phán nhận được cuộc điện thoại, một nhà buôn tranh người miền nam hẹn gặp cô với một cái giá rất cao. Cô đang dự định đưa em trai đi học lấy bằng lái xe. Khoản tiền này đúng bằng một phần năm học phí của em cô!

Cô động lòng.

Nhưng địa điểm khách hẹn quá xa xôi, có vẻ không được an toàn cho lắm.

Tình cờ gặp được Tiểu Nhụy, cô liền nảy ra một ý: “Tốt nhất là đưa cả Tiểu Nhụy đi cùng. Nếu không có vấn đề gì, chỉ cần khéo léo lấy cớ để cậu ấy về trước một mình là xong”.

Sau khi chiếc xe taxi rời khỏi thành phố và lăn bánh về phía ngoại ô, Tiểu Nhụy có phần hơi cảnh giác, cô hỏi:

– Phán Phán, cậu đưa tớ đi đâu thế?

Cố Phán Phán đáp:

– Thôn Huyền Quái. Vùng đó có họa sĩ nhiều vô kể. Sau này nếu muốn phát triển trong ngành nghệ thuật, cậu buộc phải có quan hệ với nhóm người này.

Tiểu Nhụy đang theo học ngành thiết kế đồ họa. Còn Cố Phán Phán là sinh viên khoa Tin học. Để đánh lạc hướng Tiểu Nhụy, Cố Phán Phán bèn khơi chuyện:

– Sao cậu lại định tẩy nốt môi? Đây gọi là nốt ruồi mỹ nhân, tớ muốn có mà còn không được đây này. – Cô vừa nói vừa vạch cổ áo và lần sờ lên cổ Tiểu Nhụy.

Tiểu Nhụy vốn rất miễn cảm với những hành động thân mật giữa người cùng giới bèn cười xòa và gạt tay cô bạn:

– Nhột quá đi mất!

Cố Phán Phán rút tay lại và cười khì:

– Người yêu sờ vào sao không thấy nhột? Đúng là đồ trọng sắc khinh bạn.

– Đợt về nhà năm nay, tớ gặp một lão thầy bói trên tàu. Lão nói tớ phải tẩy nốt ruồi đi bằng mọi giá. – Tiểu Nhụy kể.

– Tại sao?

– Lão nói ai có nốt ruồi ở cổ sẽ mắc họa chết vì ngạt thở.

– Có người còn bảo cổ mọc nốt ruồi là tướng đại phú đại quý cơ mà, tin lão làm gì. À mà nghe nói bố mẹ người yêu cậu là ông bà chủ lớn, nhà ấy chắc giàu có lắm nhỉ?

– Tớ không biết rõ gia cảnh nhà anh ấy lắm.

– Số cậu may mắn thật đấy...

– Tớ có nhắm được một sợi dây chuyền bằng mã não. Chờ tớ tẩy nốt ruồi xong, cậu đi mua cùng nhé? Tớ thích vòng nào mà dày dày một chút.

– Được thôi! – Cố Phán Phán nện.

Những cây ngô đồng tả tơi xếp dọc hai bên đường cao tốc giờ chỉ còn là những cành cây khẳng khiu vẹo vẹo bắt chéo đan xen lại với nhau, khiến chiếc taxi như đang lăn bánh trong con đường hầm đơn điệu.

Đi được một lúc lâu, tài xế cho xe đi chậm lại và nói:

– Tới thôn Huyền Quái rồi đấy. Cụ thể hai cô muốn tới đâu?

Cố Phán Phán ngó ra bên ngoài, thấy đằng xa có ánh đèn lập lòe, cô nói:

– Anh đợi một lát, để tôi hỏi đã.

Cô bước xuống trước và đứng sau đuôi xe để gọi điện thoại cho nhà buôn tranh nọ:

– A lô, em tới rồi! Đây là nơi nào mà tối như hũ nút thế? Đừng có chơi đêu người ta đấy!

– Héo lánh mới an toàn. – Người kia trả lời.

– Anh đang ở đâu? – Cố Phán Phán nói.

– Em thấy cái am ni cô bên đường chứ? Sau am chính là thôn Huyền Quái. Bây giờ em xuống xe rồi đi men theo con đường đất bên cạnh am, anh sẽ đón em giữa đường. – Người kia đáp.

– Được! – Cố Phán Phán nói.

Cúp máy, cô ra trước cửa xe gọi Tiểu Nhụy:

– Xuống xe thôi!

– Đến rồi à? – Tiểu Nhụy hỏi với vẻ đầy nghi hoặc.

– Có người đón tụi mình. – Cố Phán Phán đáp.

Cô trả tiền rồi bảo xe đi về. Tiểu Nhụy hỏi:

– Lát nữa chúng ta về bằng cách nào?

Cố Phán Phán nhìn ngó hai đầu đường, dường như chẳng có chiếc xe nào lai vãng. Cô trấn tĩnh Tiểu Nhụy:

– Trong thôn có taxi mà, cứ yên tâm.

Nói rồi cô dắt Tiểu Nhụy bước xuống khỏi đường cái, cả hai cùng đi về phía trước men theo con đường đất canh am ni cô. Mặt đường đất nhấp nhô lồi lõm, Cố Phán Phán vừa đi vừa cảnh giác bốn xung quanh.

Gió bắt đầu gờn gợn, Tiểu Nhụy thấy hơi sợ bèn nắm chặt tay Cố Phán Phán. Cố Phán Phán cũng nắm chặt tay cô.

Con đường đất tịch vắng bóng người. Đi mãi, đi mãi, cuối cùng Cố Phán Phán cũng dừng lại. Trông thấy một bụi cỏ khô phía xa, cô bèn nói với Tiểu Nhụy:

– Chẳng hiểu ăn phải cái gì trong căng tin mà hai hôm nay tớ cứ bị tháo lỏng suốt. Cậu chờ tớ chút, tớ quay lại liền.

– Tớ chịu thôi! – Tiểu Nhụy đáp.

– Nếu không chê thối thì đi cùng tớ vậy. – Cố Phán Phán cười.

Tiểu Nhụy đành đẩy cô và bảo:

– Đi nhanh về nhanh đấy nhé!

Cố Phán Phán chạy về phía đám cỏ khô- Từ khi biết đem cơ thể mình ra rao bán, ý thức tự vệ của cô ngày một mạnh mẽ. Cô càng lúc càng cảm thấy ngày hôm nay có gì đó rất bất thường, tốt nhất là nên ẩn mình quan sát sự thể xung quanh. Sau khi nấp vào lùm cỏ hoang, cô ngồi thụp xuống và chăm chăm nhìn về phía con đường đất.

Tiểu Nhụy đi đi lại lại một cách bất an, chốc chốc lại nhìn ngó bốn xung quanh. Cho đến khi không nhẫn nại được nữa, cô bèn đứng từ đằng xa hô lớn về phía Cố Phán Phán chạy đi ban nãy:

– Phán Phán ơi! Xong chưa vậy?

Cố Phán Phán không đáp, cô ngồi im thin thít và quan sát không rời mắt.

Một lúc sau trên con đường đất, một bóng đen bất chợt xuất hiện và lao tới phía Tiểu Nhụy nhanh như cắt.

Bóng đen không đến từ phía thôn Huyền Quái mà bước xuống từ trên đường cái. Chân tay hắn thoăn thoắt như điện xẹt, loáng một cái đã xuất hiện ngay sau lưng Tiểu Nhụy mà không hề gây ra chút tiếng động. Hắn thô bạo vồ lấy Tiểu Nhụy và quật ngã cô xuống đất. Tiểu Nhụy cơ hồ chỉ thét lên được đúng một tiếng “Phán Phán” rồi im hẳn.

Cố Phán Phán thấy rõ kẻ đó đang nghiền chặt cổ Tiểu Nhụy.

Toàn thân Cố Phán Phán như thể hóa đá.

Sự xuất hiện của kẻ lạ mặt chắc chắn không phải do ngẫu nhiên. Nếu chỉ là một người tình cờ qua đường và nảy sinh tà ý khi bắt gặp một đứa con gái chơ vơ một mình giữa đồng hoang vắng vẻ, hắn sẽ không ra tay dứt khoát kiểu này.

Cố Phán Phán tận mắt chứng kiến cảnh Tiểu Nhụy giãy giụa để rồi vài phút sau, im lìm như khúc gỗ.

Cô sức nhớ tới lời kể của Tiểu Nhụy ban nãy, một lão thầy bói già từng phán, ai có nốt ruồi ở cổ sẽ mắc họa chết vì nghệt thờ.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Sát Thủ

Có người kia sa chân vào nhãm cửa, thế là thành tội phạm giết người.

Sau khi chết, anh ta bị đày xuống âm phủ. Anh ta không chịu phục tùng liên cãi lại. Diêm Vương nói:

– Nếu người không giết người thì đâu ra nông nỗi này, mà ai bảo người đổi họ?

Anh ta nói:

– Nhưng có rất nhiều người đều mang họ này đấy chứ!

Diêm Vương thở dài:

– Số mệnh của họ và người hoàn toàn khác nhau.

Người này vốn không mang họ Triệu.

Tên sát thủ xem chừng rất đổi bình thân.

Sau khi Tiểu Nhụy thôi giãy giụa, hấn bãi hoải ngời xuống bên cạnh, châm điếu thuốc rồi phì phò rít từng hơi.

Cùng lúc đó, ánh mắt hấn hướng về nơi Cố Phán Phán đang nấp.

Cố Phán Phán muốn bỏ chạy nhưng lúc này đôi chân cô còn chẳng đứng nổi vì cứ run lên như cầy sấy. Cô chăm chăm quan sát hẳn qua những hành cỏ khô khốc.

Gió nổi mạnh hơn, chẳng rõ tự khi nào gió đã thổi trôi một vạt mây, để lộ ra mảnh trăng lấp ló. Càng nhìn, Cố Phán Phán càng ngỡ ngợ khuôn mặt người này rất quen thuộc. Như có tiếng sét nổ đùng đòng bên tai, cô chợt thấy sao khuôn mặt kẻ sát nhân lại giống với người em trai Du Huy của mình đến thế!

Nỗi kinh hoàng và hoảng loạn trong cô trào dâng tới cực điểm. Cô nửa mong đây chính là em trai mình, nửa mong không phải.

Càng nhìn, tim cô đập mỗi lúc một mau, cuối cùng như thế dừng hẳn.

Cuộc đời được dệt nên từ những sự trùng hợp.

Nhờ người bạn giang hồ ở Nga giúp đỡ vụ thuê sát thủ, cái kẻ Mễ Gia chọn lại chính là em trai của Cố Phán Phán.

Khi Du Huy nhận được điện thoại cùng là lúc cậu đang lang thang tứ xứ nơi đô thành. Giờ đây, đối với Du Huy, tiền là máu.

Mỗi khi trông thấy có người đứng trước máy rút tiền tự động chờ những tờ giấy bạc loạt xoạt nháy ra, thấy có người rút ví mua đồ trước sạp bán rong hè phố, thấy kẻ quỳ mọp ăn xin bên đường với những tờ bạc lẻ xanh xanh đỏ đỏ nằm gọn trong cái đĩa trước mặt... bất giác đôi mắt cậu lại chĩa sang và nhìn ngó một cách đầy thèm khát.

Tuy Cố Phán Phán chỉ hơn Du Huy có một tuổi nhưng cậu rất đổi khâm phục chị gái, cô đỗ đại học, cô bám trụ đất Tây Kinh, cô thành công.

Khi chị gái biên thư về gọi cậu lên Tây Kinh làm việc, cậu thấy chị tài giỏi biết bao nhiêu! Và thế là cậu mang theo giấc mộng đẹp, vượt qua bao

xa xôi cách trở để đến nơi này cùng chị.

Hồi đầu mới đi làm bảo vệ, cậu thấy mới lạ và thích chí lắm nhưng chưa đầy hai tháng đã không còn chịu nổi nữa. Tính Du Huy vốn hấp tấp như một con khi, đến lớp ngồi chưa ấm chỗ đã trốn học, trong nhà nằm chẳng yên vị liền bỏ đi du đãng. Thế mà bây giờ bắt cậu túc trực ở phòng bảo vệ suốt mười mấy tiếng đồng hồ như một con rối gỗ thì có khác nào tra tấn. Cộng thêm phần được bố mẹ nuông chiều quá đỗi nên tính tình lại càng bừa bãi, tùy tiện. Chẳng bao lâu sau, Du Huy bèn xin nghỉ việc.

Mấy hôm sau, vào một buổi tối, chị gái Du Huy không tới phòng tự học mà lại qua thăm em trai, lúc đó mới biết cậu ta vừa thất nghiệp.

Cậu chẳng thể nào quên được ánh mắt mỗi lúc một sa sầm của chị, chị ném túi hoa quả mang theo lên bàn, ngồi thụp xuống, ngoảnh mặt đi và không nói một lời. Du Huy vòng ra trước mặt và thấy chị đang khóc, cậu suy nghĩ trong chốc lát rồi khẽ nói:

– Bây giờ em đã quen với nơi này rồi, em sẽ tự đi tìm việc, không cần chị phải lo nữa.

Người chị gạt nước mắt và nói sa sả:

– Em thì quen được cái gì? Ở cái đất này sinh viên đông hơn kiến, đến nghiên cứu sinh còn thất nghiệp đầy ra. Ngay cả cái bằng cấp hai em còn chẳng có, không làm bảo vệ thì làm gì? Đòi làm ông chủ chắc?

Du Huy lầm bầm:

– Nhưng làm bảo vệ chán lắm, đã thế còn bị chửi mắng...

Cố Phán Phán càng tức giận:

– Em có biết để có tiền học đại học, tối nào chị cũng phải đến quán ăn làm thêm, khổ sở biết bao không? Em là con trai mà còn không chịu được sao?

Du Huy đã mất hết kiên nhẫn, cậu nói:

– Nói thật là em không làm được, em về quê đây!

Cố Phán Phán đứng phắt dậy và bỏ ra ngoài trong hơi thở nặng nề.

Du Huy chẳng buồn nhìn theo.

Bước đến cửa, đôi bàn chân cô bỗng từ từ chậm lại. Cô dừng bước, lấy từ trong túi ra mấy tờ tiền. Đếm xong, cô dúm tiền vào tay Du Huy và khẽ nói:

– Đừng tiêu pha bừa bãi, giữ lấy mà đóng tiền nhà.

Sau khi chị gái bỏ đi trong buồn bã, lòng Du Huy cũng gợn nỗi xót xa, không biết chị đã phải rửa bao nhiêu cái đĩa mới kiếm được chút tiền này?

Một tuần sau, Cố Phán Phán lại đến thăm em trai khi trời vừa nhập nhoạng tối.

Bước vào gian phòng sơ sài, thấy cậu em đang nằm duỗi trên giường xem ti vi, cô liền hỏi ngay từ ngoài cửa:

– Em chưa ăn cơm à?

Người em trai vừa bấm bừa điều khiển, vừa uể oải đáp:

– Chưa muốn ăn.

Người chị tắt phụt ti vi rồi đứng trước mặt cậu, hỏi:

– Hết tiền rồi chứ gì?

Cậu nằm quay mặt vào tường rồi nói:

– Em có tiền.

Người chị gái giận thay cho đứa em không được uốn nắn nên người:

– Em nằm lì trong nhà cả ngày thì tiền nó biết tự chui qua khe cửa chắc?

Nói rồi cô lấy ra một chiếc hamburger thịt bò bọc trong túi ni lông, một chai Coca, đập vào tay Du Huy và nói:

– Dậy, ăn đi!

Cậu ta bả hoải bò dậy, đón lấy cái bánh rồi nhai ngấu nhai nghiền như con hổ đói. Đương mê mải ăn, cậu chợt ngẩng mặt lên nhìn chị gái. Cậu ngừng nhai và hỏi:

– Chị ăn chưa?

– Chị ăn rồi. – Người chị đáp.

– Chị chưa ăn! – Người em đáp.

– Sao em lảm chuyện vậy! – Người chị cười.

– Thế chị ăn ở đâu? – Người em nói.

– Căng tin trường. – Người chị trả lời.

Người em trai bẻ phần hamburger làm đôi rồi nói:

– Cho chị này.

– Em ăn nhanh lên, chị no rồi mà. – Người chị quay lưng đi rồi nói.

Cậu em trai kéo chị lại và bảo:

– Chị không ăn em cũng không ăn.

Đôi mắt của chị hình như hơi ươn ướt, chị cầm lấy tay em trai, đưa miếng bánh mì kẹp thịt lên miệng nó và dịu dàng bảo:

– Chị no thật rồi mà. Đồ ăn trong căng tin ngon lắm.

Thế rồi chị quay mình đi, lấy chổi lau nhà giúp cậu em.

Cậu em từ từ ăn tiếp. Cậu không nói gì với chị. Thật ra suốt tuần vừa rồi cậu cũng đôn đáo vài nơi để kiếm việc nhưng đến đâu cũng bị từ chối. Cuối cùng, cậu xin được vào làm khuân gạch cho một công ty xây dựng của một người cùng quê. Làm được hai bữa, bàn tay cậu rộp lên như phải bỏng nên lại đành lén trốn về.

Đột nhiên chiếc điện thoại trong túi xách của Cố Phán Phán đổ chuông.

Cô dựa cây chổi vào một góc tường, nhắc điện thoại lên nhìn rồi lại đặt vào chỗ cũ. Cô nhìn Du Huy một lúc rồi quay lưng lại, lấy ra một chiếc điện thoại khác và mau chân bước ra ngoài.

“Tại sao chị lại dùng những hai chiếc điện thoại?” Một thoáng hoài nghi nổi lên trong đầu, người em trai khe khẽ nhón chân đi theo và áp tai lên khe cửa, nghe ngóng cuộc điện thoại bên ngoài:

“Anh ở chỗ nào? Tòa nhà Kim Hoa, phòng 801.... Anh họ gì?... À, anh Trương... Em không lấy đất đâu, anh cứ gặp rồi sẽ biết, em đẹp lắm đấy... 1 mét 62, 46 cân, ba vòng 86 – 60 – 86... Ái chà, anh bao cả đêm sao?”

Người em trai chết lặng.

Cậu trở lại giường ngồi và tiếp tục gặm nốt chiếc hamburger còn lại, miếng bánh trong mồm bỗng trở nên nhạt thếch. Một lát sau, người chị quay vào và nói:

– Chị có việc gấp, giờ phải đi ngay. Ngày mai chị lại sang giặt quần áo cho em.

Cô nhét điện thoại vào túi, rút ra mấy tờ tiền rồi đặt lên bàn:

– Đây là tiền sinh hoạt của em, giữ cho cẩn thận đấy. Quanh đây toàn kẻ tắt mắt thuê nhà, đừng để ai trộm mất, nhớ chưa?

Người em trai cứ đờ đẫn nhìn cây chổi dựng ở xó nhà, trệu trạo nhai miếng bánh như nhai rơm trong mồm mà chẳng nói được lời nào.

Người chị đeo túi xách và vội vã bỏ ra ngoài.

Sau một thoáng bàng hoàng, cậu đột nhiên đứng phắt dậy và chạy vội ra ngoài. Bên đường, cậu thấy chị đang đón một chiếc taxi, thoăn thoắt chui vào rồi đóng sập cửa. Chiếc xe lập tức lăn bánh và nhoáng nhoàng chìm dần trong dòng xe cộ ngược xuôi chốn đô thành.

Trước đây Du Huy chỉ là một thằng oắt vô lại, lang thang du đãng, gây sự ẩu đả tối ngày. Bí mật chị gái đi bán thân đột nhiên bị vạch trần đối với cậu chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai. Đó cũng là nguyên nhân lớn khiến cậu chấp nhận vụ làm ăn liên quan tới mạng người này.

Hôm ấy, đôi mắt cậu mở thao láo suốt đêm. Cậu vật vã trở mình nghĩ về cuộc điện thoại của chị gái mà cõi lòng mỗi lúc thêm bi đát.

Chỉ trong một đêm, Du Huy đã trở nên hung ác.

Cậu tưởng tượng mình sẽ đi cướp ngân hàng, sẽ kiếm được một bọc tiền to, sẽ gánh nó về và đổ dưới chân chị. Chị cậu sẽ chết ngất vì cảnh tượng sung sướng này. Từ đó, chị không cần rao bán thân xác mình nữa mà sẽ được chuyên tâm học hành...

Nhưng một mình cậu không đủ sức đi cướp ngân hàng.

Móc túi trên xe buýt ư? Mánh khéo không có thì làm được gì, vả lại trộm vặt thì được bao nhiêu, chẳng thấm tháp vào đâu hết...

Hai hôm sau, khi đang thơ thẩn trên đường, cậu nhận được cuộc điện thoại từ một người đàn bà lạ hoắc. Đó chính là Mẹ Gia.

Cô ta nói được “anh hai” giới thiệu. “Anh hai” chính là người mà Du Huy quen biết mấy tháng trước, nghe nói trong giới ngầm Tây Kinh, không ai là không biết đến nhân vật này. Gần đây, cậu không liên lạc với “anh hai”, chẳng rõ người này đã đi đâu mất.

Người đàn bà muốn cậu lấy mạng một người.

Lúc ấy, Du Huy căng thẳng tột độ nhưng lại cảm thấy đây là một cơ hội không thể bỏ. Cậu nghĩ đến chị gái nên bất chấp mọi thứ:

– Bà trả bao nhiêu tiền?

Cậu hy vọng đối phương sẽ ra giá một vạn tệ. Không ngờ câu trả lời lại là:

– Tôi trả cậu hai vạn tệ. Cậu cho tôi số tài khoản để ứng trước một vạn, xong việc, tôi sẽ đưa nốt một vạn còn lại.

– Tôi không gặp được bà, lỡ đâu tôi làm xong bà lại không đưa nốt một vạn còn lại thì sao?

– Có “anh hai” đứng giữa, tôi chạy sao nổi.

– Vậy bà không sợ tôi cầm một vạn này chạy mất sao?

– Có “anh hai” đứng giữa, cậu chạy không thoát.

– Muốn tôi giết ai?

– Một cô gái.

– Cô ta tên họ là gì, nhà ở đâu?

– Cái đó cậu không cần lo. Tối nay, cậu hãy đến khu vực thôn Huyền Quái, ở đó có một am ni cô, cạnh am ni cô là con đường đất, đối tượng sẽ xuất hiện một mình ở đó.

– Không thành vấn đề.

– Tôi sẽ liên lạc với cậu bất cứ lúc nào. Bye bye!

– Tạm biệt!

Gác máy, Du Huy chợt cảm thấy cái thành phố tường đồng vách sắt này bỗng nhiên mở toang một cánh cửa dành riêng cho mình khiến lòng cậu như đang được đón gió ùa vào.

Từ ngày lên Tây Kinh, cậu cứ nghĩ mình chỉ là đồ bỏ nhưng giờ đây cậu bỗng thấy mình hữu dụng biết bao. Cậu có thể kiếm tiền về cho chị gái đi học. Ban nãy cậu cứ lo mình đối đáp không chuyên nghiệp, đối phương sẽ nghe ra sơ hở, biết cậu chỉ là một thằng oắt gà mờ và đi tìm kẻ khác cao tay hơn. Do đó, cậu đã cố ý trầm giọng xuống để bắt chước một tay sát thủ thực thụ.

Tối hôm ấy, cậu mau chân đến thôn Huyền Quái theo mệnh lệnh của Mẹ Gia.

Ngồi trên xe taxi, cậu không ngớt vờ vò sợi dây thừng ni lông trong tay. Cùng lúc ấy, trên một chiếc taxi khác, Tiểu Nhụy tâm sự với Cố Phán Phán: “Tớ thích cái vòng nào dày dặn một chút”.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Chị Em Ta Mãi Mãi Bên Nhau

Đêm hè nóng hầm hập như đổ lửa.

Mao Tam và Mao Tứ vội vã băng qua đường cái để quay trở về với bụi cỏ rậm rạp. Mao Tam nói:

– Em nhanh chân lên có được không?

Mao Tứ đáp:

– Em đi nhanh lắm rồi đấy!

Mao Tam tức khí đứng lại:

– Chị có 124 cái chân, em cũng có 124 cái chân, thế mà sao lúc nào cũng cứ tụt lại đằng sau thế?

Mao Tứ tỏ ra ấm ức:

– Chị ơi, mấy hôm trước em vừa bị con người giẫm một nhát, tí thì toi đời, gãy mất mấy mươi cái chân, còn chưa kịp mọc lại đây này.

Mao Tam cúi đầu nhìn rồi xót xa:

– Chị sẽ báo thù cho em!

– Nhưng ta đánh không lại hần đâu. – Mao Tứ nói.

– Chị đã có cách! – Mao Tam hần giọng.

Đêm hôm ấy, có kẻ nọ bị hai con sâu chui vào lỗ tai.

Đúng ra mà nói, ban đầu Cố Phán Phán đã yêu gã nhà văn.

Từ buổi đầu được nghe gã diễn thuyết, trong lòng cô đã hân hoan tôn sùng gã. Hai người cùng bước chân ra từ miền quê nghèo khó nên tâm hồn lại càng đồng điệu. Cô si mê tài ăn nói lưu loát trôi chảy, đăm đõi những cử chỉ tràn đầy khí thế của gã.

Những tháng ngày nồng đượm bên gã là khoảng thời gian vui vẻ nhất cuộc đời Cố Phán Phán. Cô luôn nghĩ mình là người may mắn duy nhất giữa vô số các nữ sinh trong buổi gặp mặt đầu tiên đó.

Trong suốt mấy tháng hai người bên nhau, cô vẫn chưa hay biết gã đã từng qua một đời vợ, cũng chẳng bao giờ dám mơ tưởng đến việc nên duyên vợ chồng với người đàn ông kiệt xuất này.

Từ đầu chí cuối, gã nhà văn chưa từng giúp đỡ cô về mặt vật chất, cô cũng không đòi hỏi. Đối với cô, mối quan hệ với những người đàn ông khác chỉ là tiền trao cháo múc không hơn, riêng gã là bến bờ tình cảm, là chỗ dựa tinh thần duy nhất của cô. Cô dùng toàn bộ sức lực để bảo vệ mảnh đất trong sạch cuối cùng ấy, quyết không để nó hoen ố tanh hôi, nếu không cô sẽ phải đắm chìm vô vọng giữa trầm luân.

Cô chỉ muốn ở bên gã mà thôi. Cho dù phải sống như thế này.

Tối hôm đó, cô gán cho mình cái tên “Giảo” để lên mạng tìm mối mưu sinh. Điện thoại của đàn ông gọi đến liên tục, cô bình thản tiếp chuyện từng người, khi ấy cô đã tê liệt, mệt mỏi tột độ.

Khi nhắc máy, cô nghe thấy âm thanh quen thuộc vô ngần vang ra từ ống nghe, trong phút chốc cô chưa nghĩ ra đó là ai mà chỉ hơi ngỡ ngợ. Đối

phương chỉ nói đúng hai câu: “Em ở đâu?”, “Anh ở gần tòa nhà Hội Nhà Văn”.

Ngay trong tích tắc cô bất chợt nhận ra giọng nói này chính là của người đàn ông ấy, người đàn ông quan trọng nhất trong lòng cô. Cô cúp máy.

Đêm đó, cô không ra ngoài, tắt di động.

Đêm đó, cô nằm trở mình vật vờ, côi lòng rối như tơ vò.

Nếu cô và gã không quen biết nhau thì đêm nay để hai người đã thỏa thuận xong vụ mua bán. Thế thì gã và những khách tầm hoa còn lại đâu có khác gì nhau?

Nếu không khác, gã cũng sẽ phải trả tiền sau khi lên giường với cô. Nhưng giữa hai người đã có không biết bao lần giao hoan xác thịt, vậy mà gã chưa bao giờ phải tốn lấy một xu!

Gã là thần tượng trong lòng Cố Phán Phán, cô còn chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào gã. Giờ đây, pho tượng đài ấy như đang lung lay sụp đổ dưới cơn bão, lớp sơn màu sắc sẽ bị đánh trôi hoàn toàn, để lộ ra khuôn mặt thô lậu vốn có bên trong mà ai nhìn vào cũng thấy hãi hùng.

Cố Phán Phán tự nhủ có lẽ suốt đời cô sẽ không bao giờ gặp lại gã nữa. Và gã, có lẽ mãi kiếp cũng sẽ không bao giờ liên lạc với cô...

Có lẽ mọi sự sẽ đứt đoạn theo cách này. Nhưng cô không can tâm.

Đột nhiên, trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ: đòi gã một món tiền.

Em trai cô chân ướt chân ráo lên Tây Kinh chưa được bao lâu đã biến thành kẻ vô công rồi nghề. Áp lực đè lên vai cô mỗi lúc một nặng nề. Giờ đây, cô đang rất cần tiền.

Bao nhiêu đây?

Gã nhà văn có tiếng tăm như vậy ắt phải có rất nhiều tiền, phải đòi một triệu tệ! Không, gã đòi nào chịu đưa số tiền ấy! Cứ nên mặc cả từ từ, rồi sau cùng gã sẽ phải đưa ra mười vạn...

Mười vạn là tốt lắm rồi.

Cảm giác mách bảo cô rằng tỉ lệ thành công sau chót của vụ tổng tiền này có lẽ sẽ là mười ăn một.

Sau khi đã chắc chắn tên sát thủ này chính là em trai mình, Cố Phán Phán đứng dậy và lững thững bước khỏi lùm cây tới ngay trước mặt cậu. Du Huy vừa dấm tắt diếu thuốc, cậu liền đứng phắt dậy.

– Du Huy! – Cô lấy bầy gọi tên em trai.

Người kia rùng mình, quay ngoắt lại nhìn.

– Du Huy, phải em đấy không?

Người kia không đáp, chỉ đứng ngây ra nhìn cô như người mất hồn.

Tới chỗ Du Huy, Cố Phán Phán nhìn cậu chăm chăm một hồi rồi lại quay sang cái cái xác đang nằm thẳng đơ trên mặt đất, đôi mắt cô ướt nhòa:

– Du Huy, tại sao em giết cô ấy? Ai bảo em làm vậy?

Du Huy như người vừa tỉnh cơn mê, cậu kinh hoàng thốt lên:

– Chị! Tại sao chị lại ở đây?

Cố Phán Phán nói:

– Em nói cho chị nghe đi đã!

Du Huy găm mặt xuống, mãi một lúc lâu sau mới cất nên lời:

– Em được người ta thuê. Họ hứa trả em một món tiền, có nó rồi chị sẽ không phải phiền muộn về chuyện học hành nữa...

Cố Phán Phán bèn ôm chặt lấy người em trai, suýt chút nữa thì cô òa lên khóc. Du Huy chỉ còn biết đứng chôn chân tại chỗ. Từ khước mắt cậu, hai hàng lệ ròn ròn lăn xuống.

Cố Phán Phán khóc rầm rức một hồi rồi buông tay ra, cô nước nở:

– Du Huy, thật ra người bọn chúng muốn giết là chị đấy...

Du Huy nhìn chị một cách đầy nghi hoặc:

– Tại sao?

Cố Phán Phán nghiêng rằng:

– Chị dám khẳng định mọi chuyện đều do gã đứng sau giật dây!

– Ai? – Câu hỏi rít lên từ kẽ răng cậu.

Cố Phán Phán đáp:

– Một gã nhà văn. Nửa năm trước, chị và gã vừa gặp gỡ đã say đắm nhau. Không ngờ gã lại là hạng lòng lang dạ sói, sau khi đã có được chị, gã liền có ý muốn vứt bỏ. Nhưng chị không đồng ý, mấy ngày hôm nay vẫn đang kiên quyết.

Du Huy nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi:

– Thế chị đến đây làm gì?

Cố Phán Phán cũng tần ngần trong thoáng chốc rồi đáp:

– Chính gã đã hẹn chị đến. Chị lo có chuyện gì xảy ra nên kéo cô gái này đi theo...

Cố Phán Phán cảm thấy khi cô kể chuyện, toàn thân người em trai đang run lên bần bật. Du Huy cũng cảm thấy, toàn thân chị gái cũng đang run như cây sậy. Giữa vùng ngoại ô tịch mịch heo hút, hai chị em cô trở bỗng trở nên thật chơ vơ.

Xa xa bỗng ánh lên hai luồng đèn xe đang di chuyển chậm chậm.

Cố Phán Phán và Du Huy kinh hoàng quay đầu lại và nhìn chòng chọc vào nó. Một lúc sau, hai luồng đèn xe kia bỗng rẽ ngoặt sang hướng khác rồi biến mất tăm.

Cố Phán Phán lại quay sang nhìn thi thể nằm trên mặt đất, cô tỏ ra tuyệt vọng:

– Em dại lắm! Em có biết giết người phải đền mạng không?

Du Huy cúi gằm mặt xuống, cậu rên rĩ:

– Chị ơi, chẳng may em bị bắt, chị phải cứu em bằng được...

Cố Phán Phán nghẹn ngào:

– Giết người là tội tày trời! Chị làm sao thần thông thế được?

Dứt lời, cô sức nghĩ ra điều gì đó bèn luống cuống giúi vào tay em trai một ít tiền:

– Em mau chạy đi, chạy càng xa càng tốt! Mãi mãi đừng liên lạc về thôn Hường Dương, cũng đừng bao giờ liên lạc với chị nữa...

Du Huy im lặng hồi lâu, cậu trả lại số tiền vào túi chị gái và khăng khăng:

– Chị! Em không đi đâu cả, em sẽ không để chị một thân một mình ở Tây Kinh đâu! Em phải báo thù cho chị!

Dường như “báo thù” là hai chữ quá đỗi xa lạ với Cố Phán Phán.

Du Huy hẳn học nói:

– Gã nhà văn đó... Em muốn gã chết không nhắm mắt!

Cố Phán Phán buông ánh mắt về phía xa xăm và nhắc lại hai chữ: “Báo thù...”

Du Huy nói:

– Đẳng nào em cũng đang gánh trên lưng một mạng người, gánh tiếp mạng nữa cũng có hề gì!

Cố Phán Phán nói:

– Chuyện đó để sau, giờ hãy nghĩ xem phải làm thế nào đã?

Du Huy nhìn quanh quất tứ phía và lên tiếng:

– Chị ơi, đằng kia có một cái cây, ta treo cái xác lên cây đi.

– Để làm gì? – Cố Phán Phán nói.

– Người ta sẽ tưởng cô ta tự sát và sẽ không truy xét nữa. Nếu có thêm cái ghế thì càng giống... – Du Huy đáp.

Cố Phán Phán bất chợt hỏi:

– Mà em kiểm tra thử xem cô ấy chết thật chưa?

– Nếu chưa chết thật thì cô ta đã nhòm dậy từ lâu rồi. – Du Huy đáp lạnh tanh.

Nói rồi cậu cúi xuống rồi gồng sức bồng cái xác lên. Tiểu Nhụy được dựng ngồi dậy thẳng đơ.

Cố Phán Phán hơi cúi xuống, cô muốn ngó qua khuôn mặt Tiểu Nhụy nhưng lại không dám, cơn gió thổi tung mái tóc thiếu nữ, che kín cả khuôn mặt.

Cô hạ giọng:

– Tốt nhất em nên phá hỏng khuôn mặt cô ta...

– Được! – Du Huy đáp.

– Em có mang dao không? – Cố Phán Phán hỏi.

– Không! Nhưng em có cách rồi! – Du Huy đáp.

Cậu đi lượn lờ một vòng xung quanh, chẳng mấy chốc đã kiếm được một mảnh thủy tinh.

Cố Phán Phán lanh lẹ xoay khuôn mặt cô gái xấu số lại. Ngay sau đó, cô nghe thấy những tiếng thủy tinh cửa vào da thịt vang lên “xoẹt! xoẹt!” ...

Sau khi đã phá hỏng khuôn mặt Tiểu Nhụy, Du Huy tay này nhắc hông, tay kia nâng chân và rồi nhắc bổng cả xác cô gái lên. Cậu liêu xiêu bước tới bên gốc du già cô độc rồi thả cái xác xuống ngồi dựa vào gốc cây. Cậu rút đoạn dây thừng ni lông vừa dùng để siết cổ cô ban nãy ra, thắt thành một cái vòng, chằng vào cổ cô gái, đầu kia quăng lên một cành cây xù xì to bản...

Cố Phán Phán đứng chứng kiến từ phía rất xa, tuyệt không dám bén mảng lại gần. Lúc đó, cô chợt nhớ đến một người: Phục Thực.

Cô không hiểu nhiều lắm về cuộc sống thực của anh, thậm chí cô cho rằng “Phục Thực” chỉ là một biệt danh chứ không hơn. Cô không biết anh trông thế nào, làm việc ở đâu.

Cô chỉ biết anh cô độc dường nào.

Nỗi cô độc của Cố Phán Phán là nỗi cô độc vì bị tách biệt giữa chốn đô thành xa lạ, còn nỗi cô độc của Phục Thực dường như lại là nỗi cô độc vì bị cách ly khỏi chính thế giới con người. Cô thích những người con trai dị biệt như thế. Và thế là chẳng mấy chốc cô và anh đã sa vào bể tình nửa ảo nửa thực. Nếu gã nhà văn là người tình vĩnh cửu của Cố Phán Phán thì người con trai này lại gần như là người sắp sửa cùng cô tiến tới một cuộc hôn nhân.

Những khi không làm ăn, Cố Phán Phán thường hàn huyên với Phục Thực cho tới tận nửa đêm. Anh từng để lại số điện thoại nhưng cô chưa bao giờ gọi tới. Chẳng hiểu tại sao cô cứ không dám nghe giọng anh. Có lẽ trong lòng cô, anh quá đổi quan trọng. Cô chỉ sợ cái cảnh một ngày nào đó, mộng đẹp hai người từng cùng nhau xây đắp nên bỗng tan tành trong chớp mắt.

Trong buổi đêm mịt mù ấy, Cố Phán Phán đột nhiên nhớ tới người con trai mơ hồ hư ảo kia. Cô quyết định gọi và hẹn anh ta tới thôn Huyền Quái gặp mặt bằng chính điện thoại của Tiểu Nhụy.

Nếu cảnh sát phát hiện ra Tiểu Nhụy không hề tự sát và tiếp tục điều tra sâu hơn thì nghi phạm đầu tiên và lớn nhất chính là anh ta... Vì em trai, Cố Phán Phán chỉ còn đường đưa Phục Thực vào tròng.

Du Huy ngoái lại, khẽ gọi chị:

– Chị, qua đây giúp em một tay...

Cố Phán Phán lần lần bước tới, chân thấp chân cao trên mặt đường nhấp nhô đất đá.

Thi thể của Tiểu Nhụy vẫn tựa lưng bên gốc cây. Khuôn mặt cô gái dầm dề những máu, chẳng còn giống một khuôn mặt người. Hai mắt mở hé hé tựa đang chăm chú nhìn về phương nào qua những kẽ tóc lơ thơ. Cổ áo

phông bị bung toác làm lộ ra cái nốt ruồi to bằng hạt đậu, chắc hẳn ban nãy khi bị Du Huy siết cổ, cúc áo đã bị bung ra.

Cố Phán Phán ngồi thụp xuống, rón rén lần tay vào túi áo Tiểu Nhụy tìm điện thoại. Cô rút tay lại, bọc bàn tay trong lớp vải tay áo rồi mới lôi điện thoại ra, tay kia nhắc ngón tay cứng đờ của Tiểu Nhụy lên, ấn từng phím, từng phím để gọi vào số máy Phục Thực.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói của Phục Thực, trầm trầm, khe khẽ, hết như những gì cô từng tưởng tượng. Cố Phán Phán cúp máy và cất điện thoại vào túi áo cũng bằng chính ngón tay của Tiểu Nhụy. Phục Thực không hề dè chừng gì hết, anh vội vàng đến với cái bẫy đó trong bao nhiêu khắp khởi vồn vã...

Lúc ấy, Cố Phán Phán chợt muốn khóc.

Du Huy hỏi:

– Chị, chị hẹn ai thế?

Cố Phán Phán không đáp, cô chỉ nhìn chăm chăm vào phía sau lưng Du Huy. Du Huy chợt nhận ra điều gì đó, cậu từ từ quay mình lại. Một cặp mắt xanh lè đang óng ánh giữa đêm đen. Cố Phán Phán cảm thấy ớn lạnh:

– Cái gì thế...?

Du Huy nheo mắt lại và càng lúc càng trông rõ, đó là một con chó lông lá xồm xoàm đang phủ phục nơi bờ ruộng cách đó độ mấy mươi mét và chăm chăm dõi theo hai chị em.

– Chó đấy chị ạ!

– Không phải là... chó sói đấy chứ?

– Không thể nào!

– Tại sao nó không sửa?

– Chó hoang ấy mà!

– Chó hoang thì không sửa chắc? Em xem kìa, nó cứ nhìn chúng ta chăm chặp...

Du Huy nhặt một hòn đất, tiến tới vài bước rồi ném thật lực. Hòn đất đáp xuống nơi cách con vật vài mét. Nó ngoảnh đầu thoáng nhìn hòn đất rồi uốn mình đứng dậy, chạy về phía lùm cỏ hoang Cỗ Phán Phán ẩn nấp ban nãy.

Du Huy nói:

– Nó chạy rồi, chúng ta nhanh tay lên!

– Được. – Cỗ Phán Phán đáp.

Du Huy nhắc bổng cái xác và lấy sức đưa nó lên cao. Cỗ Phán Phán tóm lấy sợi dây thừng, vừa gồng tay kéo xuống, vừa giương mắt trông về phía lùm cỏ dại. Cuối cùng hai người cũng treo được cái xác lên.

Tiểu Nhụy cứ xoay chậm chậm giữa không trung. Sợi dây chuyền thập giá đen trên cổ cô cũng đung đưa theo nhẹ nhẹ.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Ngoài Vùng Phủ Sóng

Có người nọ đêm nào cũng ngủ mê thấy mình đang phiêu diêu tới nghĩa địa để gặp gỡ người bạn gái đã khuất.

Về sau, anh ta nghi ngờ rằng mình bị mộng du bèn nhờ một người bạn gọi điện đánh thức vào lúc nửa đêm, Anh muốn tỉnh dậy từ cơn mộng du ấy.

Nhưng cứ mỗi khi anh và người yêu tương phùng trong giấc mộng, người bạn kia gọi tới, chỉ thấy tiếng thông báo vang lên trong điện thoại: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không nằm trong vùng phủ sóng”.

Cha mẹ Tát Nhĩ Hạnh vốn rất ư thoáng tính. Ngày con trai làm lễ thành hôn, họ đến nơi mà không mang theo một lời trách móc cho hành động hoang đường ấy. Người cha chỉ điềm đạm khuyên nhủ:

– Cha tôn trọng buổi lễ thành hôn của con hôm nay nhưng không đồng ý quyết định con tự sát.

Tát Nhĩ Hạnh vốn sống một mình ở gần trường, hôm đó, anh được bố mẹ đưa về nhà.

Đêm ấy, Tát Nhĩ Hạnh nằm trơ trọi trên giường, thần thức mông lung hoảng hốt. Mẹ anh đun một bát canh trứng gừng nóng hổi mang lên, thấy cậu con trai đang nhìn chăm chăm vào một vật mãi không rời, bà liền trông

theo ánh mắt của con, hóa ra đó là một chiếc ghế thái sư trông không làm từ gỗ hồng mộc.

– Hạnh, con đang nhìn gì thế?

– Không gì cả.

– Ban nãy con vừa đi mưa xong, dậy ăn ít canh kéo cảm lạnh!

– Mẹ cứ để đó.

– Ăn đi kéo nguội!

– Con biết rồi.

– Ngủ sớm đi đừng nghĩ ngợi vẩn vơ nữa!

– Mẹ cũng đi nghỉ đi.

Trước khi rời khỏi phòng, người mẹ thoáng nhìn chiếc ghế thái sư trong giây lát rồi bước tới nhắc nó lên.

Tát Nhĩ Hạnh đứng vụt dậy và gặt gông:

– Mẹ định làm gì đấy?

Mẹ anh ngăn người:

– Mẹ khiêng nó đi chỗ khác.

Mẹ đừng động vào! – Tát Nhĩ Hạnh nói.

Người mẹ thở dài, đặt lại chiếc ghế vào chỗ cũ, bước ra khỏi phòng Tát Nhĩ Hạnh rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tát Nhĩ Hạnh lại từ từ nằm xuống và tiếp tục nhìn vào chiếc ghế một cách chăm chú. Anh đang nhớ về Tiểu Nhụy.

Giá mà giờ đây cô ấy đang ngồi trên chiếc ghế kia thì anh sẽ hạnh phúc đến nhường nào... Sau khi khách khứa đã tản mạn về hết, giữa màn đêm yên bình, nàng sẽ dịu dàng đưa tay vén nhẹ làn khăn che mặt và thẹn thùng hỏi:” Anh yêu, chúng ta sẽ ở chung với bố mẹ sao?”

Chẳng rõ đã bao lâu đã trôi qua, chợt Tát Nhĩ Hạnh văng vẳng nghe thấy thanh âm huyền ảo khi gần khi xa từ đâu vọng tới.

Anh nhòm người dậy, vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài – một đoàn rước dâu đang đi ngang qua nhà anh ngay giữa đêm khuya.

Dàn nhạc dẫn đầu gồm bốn người áo dài đỏ, tiếng kèn rộn rã bay vút thình không. Bốn phu kiệu vận áo dài xanh, đầu đội mũ đen thời nhà Thanh, chậm chậm rước một chiếc kiệu cô dâu lớn kết đầy hoa tươi nhẹ bẫng. Đi theo sau chót đoàn rước hỷ là bốn nàng a hoàn vận váy đỏ, áo cánh xanh.

Thời nay không ít thanh niên không làm đám cưới theo lối phô trương xa xỉ nữa mà lại thích theo kiểu truyền thống, vừa tiết kiệm, vừa độc đáo, long trọng lại vừa vui vẻ.

Nhưng Tát Nhĩ Hạnh thấy có gì đó không bình thường, ai lại đi đón dâu giữa nửa đêm thế này cơ chứ? Anh xỏ giày và len lén ra ngoài xem rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

Gia đình Tát Nhĩ Hạnh sống trong một khu tứ hợp viện. Ở Tây Kinh, tứ hợp viện mới chính là biểu tượng cho địa vị cao nhất trong giới nhà đất. Muốn tậu được một khu tứ hợp viện phải bù tiền cho mấy chục hộ dân khác dời đi.

Tát Nhĩ Hạnh rảo bước ra khỏi nhà, anh đuổi theo nàng a hoàn đi hàng cuối và hỏi han lịch thiệp:

– Cô gì ơi, đám cưới nhà ai mà làm giữa đêm hôm thế này?

Cô gái dường như không nghe thấy lời anh nói, cứ lẳng lẳng đi theo cuộc đưa rước. Một cảm giác bất thường lan mạnh trong đầu Tát Nhĩ Hạnh, anh không hỏi han gì nữa mà lẳng thình bám theo.

Đoàn rước dâu đi mãi trong đêm đen thăm thẳm, rồi dừng lại trước một khu tứ hợp viện nọ.

Bên ngoài cổng lớn là những chiếc đèn lồng đỏ treo cao, bước vào trong, mấy chiếc lư hương vẫn đang cháy. Bao nhiêu người đang chờ đợi kiệu hoa vừa tới cửa, chiêng trống vang lên huyên náo, pháo hoa nổi lên đi ùng.

Phu kiệu tháo thanh đỡ xuống rồi nhắc bổng chiếc kiệu hoa vào sân bằng tay không. Họ bước qua một chậu than đỏ hồng rồi hạ kiệu trên bậc thềm vuông vắn.

Một a hoàn khẽ vén rèm kiệu, cô dâu chậm chậm đưa chân xuống. Đầu cô đội mũ phượng trùm lụa đỏ, vai khoác khăn choàng thêu gấm, từ từ bước vào lễ đường.

Tát Nhĩ Hạnh đứng lẫn vào đám người chăm chú nhìn theo cô dâu, chỉ chờ được trông rõ dung mạo cô một lần.

Người chấp sự bấy giờ cất cao giọng:

– Nhất bái thiên địa... Nhị bái cao đường...

Tát Nhĩ Hạnh sững sờ trước cảnh tượng cô dâu đang làm lễ bái thiên địa cao đường có một mình!

Người chấp sự lại đồng dục:

– Phu thê giao bái...

Cô dâu xoay mình sang, khẽ cúi người trước khoảng không như thể trước mặt cô đang thực sự tồn tại một con người. Điều kỳ lạ hiện rõ trong từng đôi mắt của quan khách là ai nấy đều chan hòa chúc phúc trong ánh mắt, chứng kiến hôn sự trong tiếng cười giòn tan như thể không một ai nhận ra sự vắng mặt của chú rể vậy.

Theo phong tục truyền thống, sau ba bái chú rể sẽ vén khăn trùm đầu của cô dâu bằng thanh đòn cân bọc vải đỏ. Ấy vậy mà tấm lụa trùm đầu của cô dâu này chợt tự động rơi xuống...

Tát Nhĩ Hạnh đứng ngậy ra như người mất hồn... Cô dâu kia rõ ràng là Tiểu Nhụy của anh mà!

Người chấp sự tiếp tục hô một cách nhiệt liệt và đồng dục nhất:

– Hôn lễ đã thành!

Ngay lập tức, khách khứa lũ lượt đứng dậy chen nhau theo bước cô dâu đi xem động phòng. Anh mắt Tát Nhĩ Hạnh lia qua những mái đầu chen chúc, hướng thẳng về phòng tân hôn...

Người thì đang rải táo đỏ và lạc lên giường cưới, một đứa nhỏ mập mạp bò lăn bò toái trên mặt đất cười hí hỏ, người thì bưng sủi cảo tử tôn và mì trường thọ lên...

Tiểu Nhụy lặng lẽ ngồi bên mép giường, bỏ mặc ngoài tai những âm thanh huyền ảo vây bốn xung quanh, ánh mắt chăm chăm hướng về một đồ vật... chiếc ghế thái sư gỗ hồng mộc không ai ngồi được đặt ngay chính giữa căn phòng.

Một thanh niên cao to bước tới nhắc bổng chiếc ghế toan mang đi. Tiêu Nhụy đột ngột lên tiếng:

– Đừng động vào!

Chợt một đám khách mới đến làm náo động căn phòng, nói cười rộn rã, xô nhau chen vào khiến tầm nhìn của Tát Nhĩ Hạnh bị che khuất.

Anh bước giật lùi từng bước cho đến khi ra khỏi cánh cổng tứ hợp viện và đứng giữa con ngõ. Anh nhìn về một hướng, chỉ thấy một màn đen, quay sang nhìn hướng khác, vẫn chỉ một màn đen...

Anh chợt nhận ra rằng nơi đây không phải chốn nhân gian!

Cô dâu, chủ hôn, đũa nhỏ, khách khứa... tất cả đều không phải là người!

Mọi thứ đều giống hệt như lễ thành hôn anh tổ chức nơi dương gian, cô dâu vắng mặt, còn trong lễ vu quy ở cõi âm này, người vắng mặt lại là anh...

Nghĩ tới đây, toàn thân Tát Nhĩ Hạnh nổi da gà “Nhà mình ở chỗ nào?”

Anh lập cập lần mò tìm điện thoại toan gọi cho bố mẹ. Anh bấm số, một giọng nói lạnh tanh vẳng lên từ ống nghe: “Thuê bao của quý khách hiện đang nằm ngoài vùng phủ sóng...”

Tát Nhĩ Hạnh rùng mình, đôi mắt anh mở căng.

Bát canh trứng gừng đã nguội tự bao giờ.

Trong đầu anh giờ này rối ren như mớ bòng bong, chẳng thể nào phân biệt được những chuyện vừa rồi là thật hay chỉ là chiêm bao hư ảo.

Chiếc ghế thái sư gỗ hồng mộc vẫn trống không.

Hôm sau, cô và bác Tiểu Nhụy đã tới trường và lo hậu sự.

Hôm sau nữa, Tát Nhĩ Hạnh dẫn họ tới sở công an xin nhận thi thể Tiểu Nhụy rồi đưa thẳng tới nhà tang lễ.

Xe linh cữu đi trên đường. Tát Nhĩ Hạnh ngồi bên Tiểu Nhụy, tay anh cứ nắm mãi lấy tay cô. Tấm vải trắng phủ kín xác ngọc, bàn tay cô lạnh như băng đá.

Tát Nhĩ Hạnh vẫn một mực tin rằng chính đêm qua Tiểu Nhụy đã tới phòng anh. Cô cho anh hay, khi anh đang làm lễ thành hôn với cô trên dương gian thì cô cũng đang làm lễ vu quy với anh ở dưới âm vậy...

Bỗng một đoàn xe xuất hiện phía đối diện: dẫn đầu là một chiếc xe Lincoln dài trắng bạch, theo sau là một dàn xe con mỗi chiếc một màu, sau chót là chiếc xe khách lớn màu sâm panh. Xe nào xe nấy giăng hoa rực rỡ, đi trong bầu không khí hoan hỷ.

Xe đưa tang và xe đưa dâu đi ngang qua nhau.

Hôm ấy là thứ sáu, ngày mười một tháng ba.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Vẫy Chào

Có người nọ bị bệnh, một lang băm mách cho anh ta một phương thuốc dân gian lấy tim con gà đang sống làm thuốc dẫn.

Người này bắt con gà mái trong nhà, rạch bụng lấy ra quả tim nóng hôi hổi ngay khi nó vẫn còn sống. Không ngờ, sau khi con gà mái bị ném toẹt xuống đất, nó bỗng giang thẳng hái cánh chạy mất.

Người kia sợ mất mặt?

Con gà ấy có tên “Tiểu Nhụy”

Không chỉ riêng Tát Nhĩ Hạnh mà chính hai chị em Cố Phán Phán và Du Huy cũng đã cảm nhận được sự trở về của Tiểu Nhụy.

Sau khi sống sót trở về từ thôn Huyền Quái, Cố Phán Phán bắt đầu bí mật theo dõi hành tung của gã nhà văn. Nguồn thông tin của cô chính là “Diễn đàn Nửa Đêm”, diễn đàn này có một góc chuyên dùng để cập nhật tin tức của gã. Hôm ấy, cô bắt gặp thông tin cuốn Đã khuất của gã sắp sửa ra mắt bèn gọi điện cho công ty xưng là độc giả để hỏi han tình hình. Nhờ đó, cô biết cuốn sách đang được in tại nhà in Hữu Bang.

Cô nảy ra một sáng kiến hiểm độc.

Cô mở cuốn ghi chép mua bán, lật giở từng trang và tìm thấy một người khách cũng thường lui tới, người đàn ông này hình như cũng làm việc ở

nhà in và giữ một chức nhỏ tại đó. Cô bèn gọi ngay cho ông ta. Cố Phán Phán thầm mong người khách này cũng làm việc ở nhà in Hữu Bang, nhưng không phải. Cô đành nhờ ông ta bày cách:” Nếu muốn giữ mảnh với một cuốn sách sắp được in, hay nói cách khác, đóng một khung đen vào tên tác giả trên bìa thì phải làm thế nào?”

Người đàn ông ấy chỉ bảo cho cô xem chừng rất thành thực: tìm một công ty chế bản, đặt làm một cái khung đen, dán trực tiếp tấm phim ấy lên phim bìa là xong.

Hôm đó, cô tới nhà in Hữu Bang, tự giới thiệu rằng mình đang cần in một lô tờ rơi số lượng rất lớn nên cần tìm gặp người phụ trách chính để đàm phán. Nửa tiếng đồng hồ sau, cô ngó ý muốn đi xem phòng in, người phụ trách liền đích thân đưa cô đi tham quan.

Đọc đường đi, cô quan sát tỉ mỉ toàn bộ khung cảnh, quy trình xung quanh khu nhà in và ghi nhớ toàn bộ trong đầu. Sau vài lần qua lại, Cố Phán Phán và người phụ trách nhà in đã trở nên quen thân. Trước lúc cuốn đã khuất được đưa vào máy in, cô lại lên vào một lần nữa, dán tấm khung đen to cỡ nắp bút lên tấm phim mà nhà xuất bản đã ký tên nhân lúc không ai để mắt...

Sau khi rời khỏi xưởng in, Cố Phán Phán buông tiếng thở phào nhẹ nhõm đầu tiên.

Cô thầm nhủ biết đâu cái khung đen này lại biến thành diêm gở, nó sẽ vạ vào người gã nhà văn, khiến gã phải chết trôi chết bầm... Nghĩ đến đó, Cố Phán Phán thấy tâm trạng thật khoan khoái. Cô lái xe về nhà.

Cô đã chuyển ra khỏi ký túc xá và thuê một căn nhà một tầng ở gần trường. Du Huy vốn định trả quách căn phòng kia, dọn về ở với chị cho tiết kiệm tiền thuê nhà nhưng Cố Phán Phán kiếm cớ từ chối. Cô còn phải làm ăn có em trai bên cạnh thì vô cùng bất tiện.

Căn nhà một tầng có hai phòng, phòng ngoài cô ở gồm một giường, một tủ, một bàn, một ghế, một ti vi, một máy tính. Cánh cửa gian trong chốt chặt, đó vốn là nhà kho của chủ nhà, không biết bên trong chứa những gì.

Khi Cố Phán Phán về tới nhà thì trời đã tối đen Cô xối nước tắm rửa, quần khăn bông đi ra, liếc nhìn cánh cửa đang khóa im ỉm rồi tới bên bàn, rút ra một cái đĩa mới mua nằm trong ngăn, bỏ vào đầu máy DVD và thả mình lên giường vừa nằm vừa xem.

Có thứ gì đó chợt khiến cô phải chú ý, đó là một cuốn lịch niên giám treo trên bản lề cửa buồng trong... Thời nay kiểu lịch cổ xưa thế này chẳng còn mấy, người làm ra nó đã cố ý dùng giấy màu hoen vàng để tạo vị hoài cổ cho người nhìn. Hơn nữa, bản lịch lại to gấp đôi so với cuốn lịch truyền thống, con số bên trên cũng rất rõ ràng: Ngày mùng tám tháng ba.

Đó là ngày Tiểu Nhụy bị hại

Ánh mắt Cố Phán Phán như bị tờ lịch đó hút chặt, một thoáng sợ hãi, một thoáng hoang mang gờn gợn trong cô.

Cố Phán Phán dọn vào đây từ sau ngày mùng tám tháng ba, đã hạn nửa tháng trôi qua nhưng cô chưa đụng tới cuốn lịch lần nào. Phải chăng ngày tháng trên cuốn lịch đã dừng lại suốt từ ngày đó đến hôm nay?

Cô nhóm dậy, bước tới bóc xoẹt tờ lịch ngày mùng tám tháng ba ấy đi rồi xé tan xé nát thành nhiều mảnh. Vừa đặt mình xuống giường cô lại bật dậy, tháo nguyên cuốn lịch xuống, đặt lên đất rồi quẹt diêm châm lửa. Chẳng mấy chốc, cuốn lịch đã biến thành tro xám

Cô vun đám tro vào sọt rác, mang vào nhà vệ sinh, đổ thẳng xuống bồn cầu, ấn đồng thời cả hai nút xả nước to và nhỏ. Trong nháy mắt đám tàn tro đã biến mất không còn để lại chút dấu vết.

Xong xuôi mọi thứ cô mới lại ngả mình lên thành giường, nhắc điều khiến ti vi và ấn mở.

Đó là một bộ phim nước ngoài mang tựa Trộm rường tráo cột. Nhạc phim cất lên, trên màn hình là quang cảnh một quán rượu yên tĩnh, dăm ba người đang trò chuyện rì rầm. Chiếc điện thoại của một người đàn ông trong số đó đổ chuông. Anh ta bấm nút nghe, sắc mặt dần tái xanh rồi trở nên xám ngoét...

Cố Phán Phán chợt nhận ra có những hai chiếc điện thoại đang đổ chuông chứ không phải là một.

Cô nhắc điện thoại của mình lên, đúng là có một tin nhắn gửi tới thật: “Bạn yêu, chúc ngày tết phụ nữ vui vẻ!”

Hôm nay là ngày hai mươi sáu tháng ba cơ mà. Ai? Ai đã gửi tin nhắn kỳ lạ khó hiểu này vào máy cô?

Cô nhìn vào số điện thoại và cảm thấy như có một luồng hơi lạnh xộc vào tận óc, nó quá đỗi quen thuộc với cô!

Một lần nọ, cô từng nói với Tiểu Nhụy: “Sao số điện thoại của cậu có nhiều số tám thế?” Tiểu Nhụy nói “Xem cậu kìa, làm gì mà mắt tròn mắt dẹt thế?” Ba số tám thôi chứ mấy.” Cô nói: “Phát, phát, phát, cậu chắc sẽ phát tài ghê lắm!” Tiểu Nhụy nhún vai chép miệng: “Nhưng con số may mắn của tớ lại không phải là tám”.

Nhận được tin nhắn ấy, thế giới này như trở nên quay cuồng những hình ảnh tĩnh lặng trên ti vi đột nhiên trở nên loạn xạ. Cố Phán Phán ngẩng đầu nhìn, màn hình hiện lên khung cảnh một khu vui chơi. Tiểu Nhụy xuất hiện, cô hòa lẫn giữa một đám trẻ con, ngồi cười hớn hở trên lưng con ngựa đu quay. Từng vòng từng vòng lướt qua, cứ mỗi lần vòng tới, cô lại vẫy tay chào Cố Phán Phán...

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Đừng Bao Giờ Giả Ma

Có người con gái thật tình, trái tim cô tan vỡ, mái tóc dài rụng dần cho đến khi không còn gì.

Cô cảm hận kẻ đã tranh giành tình ái kia. Đêm ấy, cô đi mua một mái tóc dài màu nâu đậm uốn lọn to bằng bành toan giả ma hù dọa tình địch...

Vê đến nhà, vừa đặt mình lên giường, cô liền nghe thấy một giọng nói thì thào kê sát bên tai: “Ai cho người đội tóc của ta!”

Cô giật bắn cả người, nhìn quanh quất bốn phía xung quanh mà chẳng thấy một ai.

Cô nhòm dậy chạy tới đứng trước gương, nhìn vào mái tóc giả trên đầu mình, cảm giác rờn rợn lâm râm trong người... Biết đâu nó đúng là được làm từ tóc thật. Chủ nhân của nó đang ở nơi ngàn dặm xa xôi nào đó, cũng có thể đã yên giấc ngàn thu...

Cô gỡ nó xuống nhưng mãi không được. Cô giật mình nhận ra, mái tóc của người này đã đâm chân vào đầu cô. Cô loạng quạng chạy tới một tiệm thẩm mỹ, khẩn cầu thợ cắt tóc cạo trọc toàn bộ.

Nhưng chỉ vài hôm sau, vẫn màu nâu đậm ấy, vẫn những lọn cong bằng bành ấy, mái tóc dài đã lại chớm chớm ngang vai! Tiếng nói nọ lại một lần nữa văng vẳng bên tai cô: “Ai cho người đội tóc của ta!”.

Từ sau hôm giết người, ngày nào Du Huy cũng sống trong sợ hãi. Mỗi khi đi ngủ, cậu luôn mơ thấy những tường cao, lưới sắt, chó săn, xiềng xích... Cậu không biết đến ngày nào cảnh sát sẽ tổng cậu vào giữa bốn bức tường kín mít.

Bỗng nhiên, cậu nhớ cha mẹ biết mấy. Cậu biết, nếu mình phải vào trong đó thì suốt đời chẳng thể dễ dàng gặp lại họ được nữa.

Cậu trích một phần tiền kiếm được từ vụ ám sát gửi về nhà cho cha mẹ làm lộ phí lên Tây Kinh thăm thú một chuyến. Cậu nói ở trên này cậu vừa kiếm được một công việc rất tốt, lương tháng rất cao.

Còn lại, Du Huy đưa hết cho chị gái.

Cha mẹ cậu từ xưa đến nay chưa bao giờ bước chân khỏi khu huyện làng quê. Nay nghe tin hai đứa con đều tiền đồ rạng rỡ, hai ông bà mừng vui phấn khởi bắt ngay chuyến tàu lên Tây Kinh.

Cố Phán Phán đưa bố mẹ đi thăm thú mấy danh lam thắng cảnh trong thành phố. Dọc đường, hai ông bà cứ trách móc tiêu pha quá trớn nên hôm ấy quyết ngồi trong nhà không đi đâu nữa.

Buổi sáng sớm, sau khi thu xếp cho cha mẹ, Du Huy nói phải đi làm và rời khỏi nhà. Cậu vẫn cứ lang thang khắp nơi rồi cuối cùng ghé chân vào một quán Internet nhỏ. Trong quán, tiếng gõ bàn phím cứ lạch cạch, lạch cạch vang lên thành từng chập.

Du Huy trả tiền cho một giờ đồng hồ, cậu mở trang “Diễn đàn Nửa Đêm” để xem những tin có liên quan tới gã nhà văn. Cột thông báo đăng: “Tiết mục nửa đêm kỳ tới sẽ thay đổi địa điểm quay. Tối nay, cả tác giả lẫn đạo diễn cùng nhóm quay sẽ tới kho đạo cụ xưởng phim âm u để kể chuyện...”. Mắt cậu căng ra nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, đôi mắt ánh lên những tia đỏ li ti. Trong suốt một tiếng đồng hồ, cậu chẳng làm bất cứ việc gì ngoài ngồi nhìn mẩu thông báo này.

Thế rồi Du Huy đứng phắt dậy, rời khỏi quán Internet.

Cậu chạy đôn chạy đáo khắp ba cửa hàng mới mua được mực đỏ, dây thừng, tóc giả và vải trắng. Sau đó, cậu lật đật đi về hướng xưởng phim.

Tới cửa, thấy có bảo vệ, cậu liền vòng ra đằng sau xưởng phim. Tường không cao nên cậu leo vào được một cách dễ dàng. Lúc xuống cậu sảy chân ngã rách một mảng quần đầu điếng. Lòng vòng quanh xưởng phim mấy hồi, cuối cùng cậu cũng tìm ra kho đạo cụ. Trên khoảnh đất trống dưới tòa nhà là những máy bay, xe tăng, đại bác bỏ hoang, trông cũ nát như là cổ vật.

Sau khi đã lọt được vào tòa nhà, cậu ẩn nấp trong một nhà vệ sinh. Rất lâu sau, có hai người bước ra từ một căn phòng nào đó, bàn chân họ đạp lên bậc thang gỗ bước xuống lầu có vẻ như vừa tan ca. Tòa nhà lại thêm phần vắng lặng. Du Huy chậm rãi lẩn khỏi nhà vệ sinh, cậu leo lên leo xuống khắp tòa nhà toan tiện tay nhón lấy vài món đồ đáng tiền, nhưng toàn bộ cửa nẻo đều đã khóa chặt.

Khi trời nhá nhem tối, có một đoàn người bê vác ghế sofa và máy móc thiết bị quay tới. Họ luôn chân luôn tay một lúc rồi lại rời đi. Du Huy quỳ sau lưng chiếc sofa và loay hoay một lúc. Chiếc ghế rất rộng, ba người nấp cũng không thành vấn đề.

Cậu đứng dậy, ngồi lên chiếc sofa và nhún mạnh, thật là êm ái. Ngẩng lên, cậu thấy hai chiếc máy quay đang nhìn thẳng vào mình bằng ống kính đen sì. Cậu lấy ra một con dao gấp, nhìn vào mấy chiếc máy quay và làm động tác “giết” một cách hăn học. Du Huy không rõ trường quay có bao nhiêu người, và cũng không thể biết sau khi mình xuất hiện bất ngờ, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo... cậu mang theo dao để đề phòng bất trắc.

Trời đã tối hẳn. Cậu rời khỏi sofa rồi lại quỳ bất động ngay sau lưng nó. Màn đêm hắc ám, tòa nhà vắng tanh, Du Huy bắt đầu bôi mực đỏ lên

mặt, quần vải trắng lên người và từ từ trùm tóc giả lên che mặt... Ngay bản thân Du Huy cũng phải thấy rợn tóc gáy trước chính mình lúc này, cậu thậm chí còn muốn giật phăng mái tóc giả để chạy biến về nhà. Nhưng hễ nghĩ đến người chị gái tội nghiệp, nỗi hận thù liền đánh đổ mọi sợ hãi.

Bỗng có người bước vào kho đạo cụ, Du Huy nghe thấy tiếng họ chuyển trò. Có thêm người ở đây, nỗi sợ hãi trong cậu cũng vơi đi. Những người này lên thẳng trường quay trên tầng bốn, thợ quay phim thấp sáng đèn, chỉnh ống kính, gã nhà văn thì thầm đọc thuộc kịch bản, nữ đạo diễn chỉ đạo góc độ quay...

Tim Du Huy nhảy bình bịch trong lồng ngực từng hồi.

Kẻ ôm bụng hại chết chị gái đang ở gần cậu trong gang tấc, chỉ vón vện cách một lớp ghế sofa mà thôi! Hơi thở, tiếng áo quần cọ sột soạt vào sofa, tiếng ùng ục kêu trong bụng gã... tất cả đều có thể nghe thấy rõ mồn một.

Du Huy vẫn lo lắng mình sẽ bị bắt vì cậu không ngờ rằng lại có sự xuất hiện của hai thợ quay nam giới. Không những thế, họ còn có vóc người cao to, chắc nịch, nhìn là biết từ nhỏ đã được lớn lên ở nơi đô thành, sinh hoạt dư dật, ăn uống đầy đủ. Còn Du Huy đến từ nơi núi đèo nghèo khổ, thể chất phát triển không đầy đủ, thân hình thì ốm o còi cọc. Sức cậu cũng chỉ hình hơn Tiểu Nhụy một chút.

Nhưng chỉ một thoáng sau, cậu không còn lo sợ nữa vì đêm nay, cậu không phải là người, mà là ma.

Lúc bấm máy, ngoại trừ gã nhà văn đang chậm rãi kể chuyện từng câu thì xung quanh không còn một tiếng động nào khác. Du Huy biết rõ, từ phía đối diện đang có ba đôi mắt gán chặt vào chiếc sofa này.

Cậu tự nhủ: “Không được phép gây ra tiếng động...” Đột nhiên, gã nhà văn ngừng lại, cơ hồ đã cảm nhận thấy sự tồn tại của cậu. Lồng ngực Du

Huy thót lại.

Một lúc sau, gã lại tiếp tục kể chuyện.

Vừa yên tâm Chưa được bao lâu thì Du Huy lại thấy gã nhà văn thình lình dừng lại lần nữa. Gã hỏi những người kia có nghe thấy tiếng gì không, ai cũng nói không nghe thấy gì.

Du Huy cố gắng kiềm chế để chờ đợi đến giây phút không khí kinh dị dâng tới đỉnh điểm rồi mới đứng dậy... Cuối cùng câu chuyện cũng đi tới nút thắt, gã nhà văn đột ngột đặt câu hỏi: “Các bạn thử đoán xem, cô gái ấy tên là gì?”

Thời cơ đã đến!

Du Huy áp sát khuôn mặt vào thành sô pha và từ từ đứng dậy...

Nơi ở của Du Huy cách xưởng phim không mấy xa.

Cậu trèo qua tường, tháo bỏ mái tóc giả, vứt phăng tấm vải trắng, đi xuyên qua một con hẻm và chạy một mạch về nhà.

Bố mẹ cậu đều đã đi ngủ từ sớm. Môi cậu khô khốc như sắp sửa nứt ra. Cậu bước vào nhà nhưng không bật đèn, cứ thế loạng quạng đi vào nhà bếp. Đi được một lúc, cậu dừng lại, chột dạ liếc nhìn chiếc ghế sô pha và rồi đôi mắt bỗng căng ra...

Trên chiếc ghế sô pha đen ngòm hình như đang có một người ngồi ngay ngắn, hai tay lạng lẽ đặt lên tay vịn và nhìn cậu chăm chú.

Cậu ra sức dụi mắt để chắc chắn rằng chiếc ghế trống không. Thấy mình bị hoa mắt, cậu, mới yên tâm.

Uống đầy một bụng nước lạnh, cậu lú lú bước tới sô pha và thả mình xuống... Từ khi có bố mẹ lên ở cùng, cậu ngủ trên ghế sô pha, để bố mẹ

nằm trong phòng ngủ.

Cậu khép hai mi mắt, hồi tưởng lại từng cảnh tượng diễn ra trong tòa nhà đạo cụ. Cậu nhớ như in câu nói của nữ đạo diễn: “Tôi thấy buổi tối hôm nay cứ bất thường làm sao ấy...” Đúng thế, Du Huy cũng cảm thấy đêm nay có gì đó rất không bình thường.

Nhưng rốt cuộc điều không bình thường ấy là gì?

Đầu óc cậu quay cuồng một hồi, chợt cậu nhớ ra: Hai hôm trước, khi nằm trên chiếc ghế sofa này, cậu vẫn duỗi được hai chân ra thoải mái, ấy vậy mà sao hôm nay mới duỗi có một chút đã đụng ngay vào chân bàn?

Chi có một lời giải thích duy nhất, chiếc ghế sofa này đã bị ai đó kê dịch lên phía trước.

Nhưng tại sao lại phải dịch chuyển chiếc ghế sofa?

Cũng chỉ có một lời giải thích duy nhất, đó là vì có người muốn nấp sau chiếc ghế này...

Du Huy mở bừng mắt.

Ngay lúc đó, cậu trông thấy một người con gái áo trắng, mái tóc rũ phất phơ, lừ lừ đứng lên từ đằng sau sofa, tay cầm một sợi dây thừng to bản, giọng nói rầu rầu: “Hắn nấp sau lưng người khác, người nấp sau lưng hắn, ta nấp sau lưng người...”

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Giữa Muôn Vạn Người Gặp Được Người Cần Gặp

Cố Phán Phán nhận được một tin nhắn: “” Tối nay anh đợi em ở quán Ngon Lại Đến nhé!”

Số điện thoại lạ hoắc, chắc hẳn có ai đó gửi nhầm. Cố Phán Phán bèn nhắn lại để nhắc cái người bất cần ấy cho khỏi lỡ việc. Một lúc sau, người kia đáp: “Cảm ơn nhé, người bạn lạ mặt.”

Tối hôm ấy, Cố Phán Phán đi ngang qua đường, tình cờ bắt gặp một quán ăn mang tên “Ngon Lại Đến”, cô cảm thấy kỳ quặc bèn bước tới xem sao. Lúc này, một tin nhắn lại được gửi tới: “Anh tới quán Ngon Lại Đến rồi, em đang ở đâu?”

Lại gửi nhầm sao? Cố Phán Phán đột nhiên thấy hơi sợ hãi. Cô bước vào nhà hàng và nhìn quanh quất bốn xung quanh, một người con trai lạ mặt bước tới chào đón:

– Sao bây giờ em mới đến?

Cố Phán Phán tỏ ra kinh ngạc:

– Ai cơ?

Người kia khua khua tay trước mặt cô và nói:

– Em là Cố Phán Phán còn gì? Sao thế, cứ như mất trí nhớ ấy? -Đột nhiên, anh ta nhận ra điều gì đó, bàn tay dừng ngay giữa không trung, lặng người hồi lâu, anh ta nói – Xin lỗi, cô... cô... cô giống cô ấy quá...

– Cố Phán Phán mà anh quen là ai thế?

– Đó là bạn gái của tôi!

Cố Phán Phán thoáng nghĩ rồi đột ngột hỏi:

– Tôi có thể gặp cô ấy một chút được không?

Người con trai cũng nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

– Được, tôi sẽ hẹn cô ấy đến. Ngày mai, đúng giờ này, tại quán này.

Tối hôm sau, Cố Phán Phán lại nhận được một tin nhắn: “Em yêu có một cô gái giống em quá, điện thoại của hai người cũng chỉ khác nhau có đúng một số! Cô ấy muốn gặp em đấy. Anh đã hẹn với cô ấy vào tối nay, địa điểm là nhà hàng Ngon Lại Đến. Em nhất định phải đến đấy nhé!”

Tối hôm ấy, Du Huy nói với bố mẹ rằng cậu có một công việc làm thêm nên phải đi làm. Thật ra, cậu lại ra quán Internet.

Quán Internet ấy tương đối vắng vẻ, chỉ lác đác mấy cậu bé đang chơi Counter Strike, hú hét om sòm. Du Huy cũng ngửa ngáy chân tay nhưng không chơi, cậu chỉ ngồi vào một góc khuất, lên “Diễn đàn Nửa Đêm” theo dõi động thái gã nhà văn.

Gã ở chỗ sáng, cậu ở chỗ tối. Du Huy cảm nhận được có phững hai người đang cùng tồn tại ở nơi tối nhưng cậu không nhìn thấy người đó mà người đó cũng không trông thấy cậu. Đêm hôm qua người đó đã xuất hiện.

Lúc đó, Du Huy hoàn toàn không nghe rõ người đó nói gì. Cậu hốt hoảng kêu thất thanh rồi chạy thục mạng tới phòng ngủ, xô thẳng vào bản

lễ cửa, chạy vào bên trong rồi áp mình chặn đứng cánh cửa.

Bố mẹ cậu bị giật mình, hỏi gắt:

– Ai đấy?

Du Huy đáp đáp lập cà lập cập

– Con đây!... Đừng nói gì!...

Phòng ngoài lặng ngắt như tờ. Mãi một lúc sau Du Huy mới bảo bố mẹ bật đèn, cậu rón rén mở hé cánh cửa nhằm mượn chút ánh sáng từ phòng ngủ để trông ra bên ngoài... đằng sau chiếc ghế sofa chỉ là một mặt tường nhếch nhác.

Cậu chậm rãi bước tới đằng sau chiếc ghế và đảo mắt một vòng nhưng chẳng hề trông thấy người con gái tóc tai rũ rượi kia đâu cả.

Mẹ cậu bước ra hỏi:

– Du Huy, con trông thấy cái gì à?

– Bố mẹ có di chuyển cái ghế sofa không đấy? – Du Huy hỏi.

– Làm gì có ai động vào đâu. – Bố cậu cũng bước ra ngoài và đáp.

Du Huy chết lạng tại chỗ, không nói nên lời.

Bây giờ thì cậu đang ngồi đợi chị trong quán Internet. Cậu phải kể chuyện này cho chị mới được. Nói khi có bố mẹ ở nhà thật không tiện, cậu đành gọi điện hẹn chị tới đây.

Chẳng mấy chốc Cổ Phán Phán đã tới nơi. Hôm nay cô mặc cái áo phong đỏ và chiếc quần bò xanh.

Ban nãy khi nhận được điện thoại của cậu em trai, cô đang mua sắm quần áo trong cửa hàng. Xưa kia cô chẳng ham điệu đà như những người con gái khác, chỉ biết học và học, mặc cái gì lên người cũng được. Vì thế, khi còn nhỏ, mỗi khi mua quần áo, bố mẹ lúc nào cũng chỉ chọn cho cô những chiếc đơn giản, màu sắc giản dị. Cô mặc chạt rồi thì tới lượt Du Huy mặc thừa. Còn bây giờ, cô phải mua nhiều, thật nhiều quần áo đẹp bởi đó cũng là khoản đầu tư cho nghề nghiệp.

Vừa bước vào cửa quán, Cố Phán Phán trông thấy Du Huy ngay lập tức. Cô mau chân bước tới, ngồi vào chiếc ghế ngay bên cạnh, khe khẽ vỗ vai cậu và hỏi:

– Đã xảy ra chuyện gì thế?

Du Huy nhìn quanh quất hai bên rồi thì thào:

– Chị ơi, cô gái em thắt cổ chết đã quay trở về...

Cố Phán Phán cả kinh:

– Em trông thấy ư?

Du Huy liền kể từ đầu chí cuối câu chuyện gặp đêm qua cho chị nghe. Nghe xong, Cố Phán Phán hỏi lại:

-... Hay chỉ là ảo giác?

– Không thể nào! – Du Huy đáp.

Ngắn người một hồi, Cố Phán Phán nói:

– Tối hôm kia, lúc chị đang ngồi xem đĩa một mình thì cô ta xuất hiện trên màn hình, lại còn vừa cười vừa vẫy tay chào chị nữa.

– Chị cũng chắc đó không phải là ảo giác chứ? – Du Huy hỏi.

– Chị chắc chắn! Chị không dám xem lại cái đĩa đó nữa, nếu xem, thế nào cũng lại thấy cô ta vẩy tay với mình... – Cố Phán Phán trả lời.

Nói tới đây, Cố Phán Phán khẽ hắt tiếng thở dài rồi lạnh lùng bảo:

– Chúng ta nghèo, người sống nó dám hại như bóp chết một con muỗi đã đành, kẻ chết rồi cũng dám tới quấy nhiễu, lãng vãng như con muỗi toan hút máu, xua thế nào cũng không đi...

Du Huy bảo:

– Hay ngày mai mình đưa bố mẹ về đã?

– Cũng được! – Cố Phán Phán tán thành.

Du Huy nói:

– Gần đây có phòng bán vé, để em đi mua vé tàu luôn bây giờ.

Cố Phán Phán dặn dò:

– Lúc đi bố mẹ đã ngồi ghế cứng rồi, lát nữa em mua cho bố mẹ hai vé nằm mà về.

– Em biết rồi! – Du Huy đáp

Lúc Du Huy đã đi khỏi, Cố Phán Phán ngồi vào chiếc ghế của cậu bạn này và tiếp tục theo dõi “Diễn đàn Nửa Đêm”. Trận Counter Strike đang vào hồi gay cấn, mấy đứ choai choai cứ hú hét om sòm, chúng đang làm mấy cú headshot. Cố Phán Phán đưa mắt nhìn xuống góc phải bên dưới màn hình, QQ của em trai cô đang sáng. Cô tiện tay mở ra, có người vừa gửi yêu cầu kết bạn cho Du Huy.

Cô cảm thấy số tài khoản QQ này quen thuộc lạ thường nhưng ngay lúc đó chưa kịp nhớ ra là của ai... Giả như khi đang đi trên phố, ta bắt gặp

chính ta, trong vài giây đầu óc sẽ tạm thời trở nên trống rỗng, nhất thời chẳng tài nào nhớ ra nổi con người vô cùng quen thuộc ấy là ai.

Và rồi, Cố Phán Phán cũng sững sốt nhận ra, đây là số QQ của chính mình!

Cố Phán Phán theo chuyên ngành Tin học nên chẳng lạ lẫm gì với máy tính. Cô lập tức nghĩ ngay đến khả năng có ai đó đang đánh cắp tài khoản của mình. Nhưng làm gì có chuyện trùng hợp đến mức đánh cắp tài khoản rồi lại gửi yêu cầu kết bạn đến đúng em trai cô?

Cô chấp nhận yêu cầu của người kia rồi hỏi dò: “Xin chào!”

Người kia không đáp.

Cô lại nói: “Bạn khỏe chứ?”

Người kia vẫn không đáp.

Cô đột nhiên hỏi: “Bạn có phải là Cố Phán Phán không?”

Cửa sổ hội thoại chợt hiện lên một dòng chữ: “Giữa muôn vạn người gặp được người cần gặp”.

Đó là đoạn kết trong cuốn Tình yêu của Trương Ái Linh.

Người kia lại chậm chậm gõ từng dòng chữ: “Trong muôn vạn năm, giữa mênh mông hoang hoải của vô tận thời gian, không sớm một bước cũng chẳng muộn một bước mà gặp gỡ vừa đúng lúc...”

Cố Phán Phán ngồi im thin thít quan sát xem rốt cuộc đối phương muốn nói điều gì.

Người kia gõ ra dòng cuối cùng: “Rồi cũng chẳng còn lời nào để nói, chỉ khê khàng hỏi nhẹ một câu: “Này, bạn có thể đến thôn Huyền Quái

cùng tôi một chuyến chăng?”

Đôi mắt Cố Phán Phán căng ra, dán chặt vào màn hình, cô gần như ngừng thở.

Thôn Huyền Quái! Ba chữ ấy khiến cô phải giật mình.

Đột nhiên, cô mời đối phương nói chuyện qua webcam.

Mấy hôm trước, cô đã gia nhập nhóm QQ của gã nhà văn, lấy tên là “Mục Phân Mục Phân” để nói mấy câu ám hiểm kỳ bí rồi dùng thủ thuật đánh cắp dữ liệu, xóa hết toàn bộ những gì mình đã nói. Khi gã nhà văn mời cô nói chuyện qua webcam, cô đã ngồi ngay trước ống kính...

Cô chết giả, còn Tiểu Nhụy chết thật.

Giờ đây, lẽ nào Tiểu Nhụy cũng sẽ xuất hiện ngay trên màn hình?

Người bí ẩn kia đã chấp nhận lời mời của cô.

Cánh cửa được mở ra, “roạt” hình ảnh của đối phương hiện ra trong tích tắc. Da đầu Cố Phán Phán tê rần rần, cô trông thấy chính mình đang ngồi ở đầu kia, tay lạch tạch lướt trên bàn phím...

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Tuyển Số 44

Một người kia đi làm bằng xe buýt tuyến số 8.

Nhưng anh ta và người tài xế tuyến xe số 8 này có chút xích mích. Để tránh mặt hẳn, anh quyết định chuyển sang tuyến số 44 dù phải đi vòng xa hơn một chút. Hôm ấy anh làm tăng ca, khi về nhà trời đã muộn lắm.

Bước lên xe, anh nhận ra rằng ngoài mình ra trên này chẳng còn một hành khách nào khác. Vừa ngồi xuống ghế, cửa xe đã đóng lại, nhưng xe không hề lăn bánh.

Anh bước lên phía trước xem sao, người tài xế tiến tới chỗ anh, đúng là kẻ anh đang có xích mích, nhưng cơ thể hẳn lại đang hóa thành hại. Hẳn cười hỉ hả: “4 cộng 4 bằng 8, chào anh bạn cũ, chúng ta lại gặp nhau”.

Hôm ấy, khi gã nhà văn tổ chức buổi gặp mặt thứ hai tại trường đại học Tây Kinh, Cố Phán Phán và Du Huy cũng có mặt.

Lúc mới bắt đầu, hai chị em chỉ đi loanh quanh ngoài cửa, không vào hội trường. Khi gã nhà văn kể về câu chuyện xảy ra trong kho đạo cụ, Cố Phán Phán chợt thấy lồng ngực thắt nhói. Cô biết đó là do Du Huy dàn dựng. Hai chị em cô chỉ là những kẻ thấp cổ bé họng, chẳng một con người nào trong cái xã hội này sợ họ mà họ cũng chẳng đấu đá nổi với bất cứ ai. Vì thế, muốn báo thù, họ chỉ còn nước đóng giả làm ma quỷ...

Ngồi từ góc cô có thể nhìn thấy sinh viên trong hội trường, nhưng gã nhà văn thì bị che khuất.

Ngồi ngay giữa hàng đầu là một người đàn bà có phần đầy đà, ăn vận trang nhã nhẹ nhàng, bàn tay mân mê chiếc bật lửa màu trắng sữa. Cố Phán Phán nghe nói người đàn bà ấy chính là nhà đầu tư của chương trình Nửa Đêm.

Bên trái người đàn bà là một thanh niên tóc cắt ngắn gọn, da mặt ngăm ngăm, trông có vẻ rắn rỏi, khỏe mạnh. Anh mắt anh ta chốc chốc lại lia ra phía ngoài cửa nhìn cô. Cố Phán Phán không hề hay biết đó chính là Phục Thực. Cô chỉ mơ hồ cảm thấy ánh nhìn của người con trai này mới lạnh lùng làm sao, tựa hồ có thể xuyên qua tâm can cô vậy. Cô thấy sợ ánh mắt của anh ta.

Cô lặng lẽ dời đi và đứng ở một lối vào khác.

Gã nhà văn kể:

– Thật ra nổi kinh hoàng cũng tốt. Nó khiến người khác phải tự nhìn nhận bản thân, biết kiêng kỵ, biết suy nghĩ, biết kính sợ... – Lúc này, Cố Phán Phán liền bước vào hội trường.

Hôm nay, cô cố tình mặc chiếc áo phông đỏ và cái quần bò màu xanh hời hợt đi mua cùng Tiểu Nhụy. Cô đi lướt tới bên chiếc ghế xa xôi nhất, tách biệt nhất và nhẹ nhàng ngồi xuống. Ngồi từ góc này, cô tránh được ánh mắt sắc lạnh của người con trai bí ẩn hàng trên cùng kia và chỉ trông thấy một mình gã nhà văn. Đây là lần đầu tiên cô gặp lại gã sau lần đòi tiền một triệu tệ không thành.

Gã gây đi nhiều quá.

Gã cũng đã trông thấy Cố Phán Phán, ngay lập tức cố hòng gã cứng đờ.

Cố Phán Phán mỉm cười với gã trong tích tắc rồi đứng dậy bỏ ra ngoài, bàn chân đưa nhẹ nhẹ như đang lướt...

Ra đến cửa, cô kéo lấy em trai và nói:

– Đi mau!

Hai chị em chạy khỏi cổng trường. Du Huy nói:

– Cứ dọa hăn từng chập từng chập thế này thôi sao, không đã!

Đôi mắt cô bừng lên thứ ánh sáng lạnh ngắt:

– Rồi cuối cùng chị sẽ khiến hăn phát điên!

Một chiếc taxi đang đi tới, Cố Phán Phán vẫy vẫy tay:

– Du Huy, chị gọi xe đưa em về trước vậy.

Du Huy lại ngoảnh nhìn sang hướng khác, cậu thấy một chiếc xe buýt màu đỏ thẫm đang đỗ ngay trước bến, vừa hay lại là chuyến số 44 luôn. Mỗi lần đến trường chị, cậu luôn bắt chuyến này về nhà vì rất thuận đường. Du Huy liền sải bước chạy đi và nói lớn:

– Thôi chị ạ, đi ngược đường tốn nhiều tiền lắm. Em đi xe buýt thôi!

Chi gái cậu gọi với từ đằng sau:

– Em đi cẩn thận nhé!

Chiếc xe buýt số 44 cứ đứng đó này giờ như thể đang chờ riêng Du Huy.

Vừa bước chân lên, cánh cửa xe đã đóng, lại “cạch” một tiếng. Cậu không nhận ra sự ác ý của cánh cửa qua âm thanh ấy. Cậu nhìn trước ngó

sau, trừ cậu ra, trên xe chẳng còn thấy bóng dáng hành khách nào khác. Cậu móc túi lấy ra một đồng xu, bỏ vào máy thu tiền và nói: “Bến cuối”.

Tài xế không nói rằng rằng, chỉ lẳng lặng nổ máy.

Chuyến số 44 có lắp điều hòa, cửa sổ đóng kín như bưng. Ngồi ở vị trí này tầm nhìn thật thoáng đãng. Vì đã quá muộn nên xe cộ trên đường chẳng còn mấy, chiếc xe buýt lao đi như xé gió.

Những quán hàng nhỏ bên đường đã rủ nhau tắt đèn, tất cả tụt lại phía đằng sau vun vút...

Công nhân tan ca đêm cười xe đạp chậm chậm tiến về phía trước, tất cả tụt lại phía đằng sau vun vút... Một tấm biển báo xe buýt uể oải đứng bên đường, tất cả tụt lại phía đằng sau vun vút...

Du Huy chợt nhận ra, từ lúc cậu bước lên, chiếc xe này chưa dừng lại ở bất cứ bến nào. Cậu định hỏi tài xế, nhưng rồi lại tự nhủ, trên xe chỉ có mình cậu là hành khách, đã thế lại đi về bến cuối, các bến dọc đường chẳng có ai, việc gì tài xế phải cho dừng? Như thế cậu càng về nhà sớm hơn chứ sao. Thế là cậu không lên tiếng nữa, cứ tiếp tục nhìn rạ cửa sổ.

Cuối cùng cũng đã tới bến cuối.

Cậu đứng dậy, lần tay bám vào thanh vịn để bước ra cửa chuẩn bị xuống xe. Nhưng chiếc xe vẫn không hề giảm tốc, thậm chí còn phóng nhanh hơn, nó cứ lao vun vút về hướng Tây.

Cậu thảng thốt nhìn lên đầu xe, chỉ thấy mỗi thân hình cao to của người tài xế, đột nhiên cậu thấy rờn rợn bèn gào lên:

– Sao bác không dừng xe!

Tài xế vừa tiếp tục cho xe chạy như bay vừa ồm ồm đáp:

– Cậu đi chuyển số bao nhiêu?

– 44 chứ còn gì! – Du Huy đáp.

Tài xế bực dọc trả lời:

– Chuyển 44 cuối cùng là vào lúc chín rưỡi, giờ này gần mười rưỡi rồi còn đâu, đây đâu phải chuyển số 44?

Như có luồng sấm đánh ngang qua óc Du Huy, cậu sửng sốt khi nhận ra mình quên mất một điều: chuyển 44 cuối cùng đúng là vào chín giờ rưỡi.

Tại sao tự dừng lại có một chiếc xe 44 xuất hiện giữa đêm hôm khuya khoắt?

– Bến cuối của xe này là đâu? – Du Huy hỏi.

– Thôn Huyền Quái! – Tài xế đáp.

– Mẹ kiếp, ông điên à! – Sự kinh hoàng, đang lên cực độ, cơn thịnh nộ cũng trào tới cực điểm, Du Huy vừa chửi bới, vừa đạp chân vào cửa số nhưng cửa không vỡ.

Tài xế nhấn mạnh chân vào ga, chiếc xe lao đi vun vút, đánh sang trái, quẹo sang phải một cách điên cuồng, Du Huy bị quăng từ bên nọ sang bên kia, cậu bám chặt vào thành ghế cho vững rồi lại đạp một phát thật mạnh lên cửa số..

Cửa số vẫn không vỡ.

Đèn ngoài kia mỗi lúc một thưa thớt, cây cối mỗi lúc thêm dày đặc.

Trong cơn tuyệt vọng, Du Huy nhớ đến chị gái, đột nhiên cậu muốn khóc. Cậu dồn toàn bộ sức lực trong người đạp mạnh lên cửa xe. “Loảng

xoảng”! Tầm kính cửa xe vỡ toang. Cậu bám lấy thành cửa, khom mình nhảy ra ngoài, ngã bổ nhào xuống vệ đường.

Chiếc xe vẫn không hề giảm tốc, tiếp tục lao như bay về phía thôn Huyền Quái.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Hai Mươi Câu Hỏi

Type: Thanh Tuyet00

Tôi cùng hai cô gái chơi cầu cơ.

Chúng tôi tắt điện, thắp nến, mở cửa sổ. Ngoài kia cây cối đan cài vào nhau, tiếng lao xao lá cây đủ các loại reo lên văng vẳng. Cơn gió lạnh lùa vào làm rung rinh ánh nến, thế giới này trông lại thêm phần huyền bí.

Ba người cùng chấp tay khẩn vái một hồi lâu. Một cô gái tự đặt trước câu hỏi trong đầu sau đó mỗi người đặt nhẹ một ngón tay lên con cơ.

Một lúc sau, con cơ bắt đầu động đậy như vừa nhận được linh khí từ đầu đó, nó bắt đầu trượt từ từ trên mặt ván, lần lượt dừng lại trên hai con số: 3 và 8. Sau đó, nó lướt vụt qua chữ “sống” và ngoan cố bám vào chữ “chết”.

Sắc mặt cô gái bỗng dưng xấu hẳn đi. Tôi khẽ nói: “Chắc là ngày mùng tám tháng ba của một trăm năm nữa đấy.” Cô nói một cách ảm đạm: “Lúc này tôi hỏi, năm nay tôi có gặp vận gì không!”

Mỗi ngày cứ thế trôi qua.

(Trang 270-271)

Tới chỗ ở của Du Huy. Thấy mặt mũi và hai tay cậu em băng đầy vải xô, cô mới biết câu chuyện quái dị đêm qua.

Hai chị em cô kể lể cho nhau mọi chuyện từ tấm lịch cũ kỹ dừng lại ở ngày mừng tám tháng ba, mẫu tin nhắn chúc mừng gửi từ điện thoại của Tiêu Nhụy, chiếc đĩa CD ma quái, cô gái đứng lên từ sau thành sô pha lúc nửa đêm, cho đến chuyến xe số 44 đặng đặng tử khí...

- Du Huy, ở Tây Kinh này chúng ta khó lòng thoát khỏi vận xấu, em hãy đi đi!

- Em biết đi đâu đây?

- Tốt nhất hãy trốn tới chân trời góc bể!

- Chẳng có bà con bạn bè gì, đi một mình em biết sống sao!

- Chị sẽ cho em tiền!

- Nhỡ oan hồn đi theo em thì sao?

- Ma quỷ đáng sợ, nhưng người còn đáng sợ hơn. Ban nãy, chị đã thấy một chiếc xe cảnh sát đang túc trực ở chỗ chị rồi! Chị nghĩ rằng vụ án Tiêu Nhụy, cảnh sát đã tìm ra manh mối, đang để mắt tới chị và cũng để mắt đến em đó.

- ... không thể nào?

- Khác nghề như cách núi. Công việc quan trọng nhất của cảnh sát là ngày đêm đóng cửa nghiên cứu làm thế nào để bắt được ta. Họ có trong tay những kỹ thuật trinh sát thế nào, công nghệ khoa học ra sao, chúng ta chẳng hề hay biết. Bây giờ, họ đang triển khai tới đâu, nắm bắt được bao nhiêu thông tin, chúng ta cũng hoàn toàn mù tịt. Chị lấy ví dụ cho em hiểu, khả năng trinh sát của họ là 88,888 điểm, còn khả năng của em chỉ là 88,887

điểm. Chỉ kém họ có đúng 0.001 điểm mà thôi là đã đủ để em mất mạng rồi.

Du Huy bắt đầu thấy căng thẳng, cậu nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Chị, để chị ở lại Tây Kinh một mình, em không yên tâm!

Người chị thở dài rồi nói:

- Em khỏi lo cho chị, sau này có khi chị còn đi đâu đó nữa mà ...

Cố Phán Phán bỏ lửng câu nói. Nhưng đến giờ phút này cô đã nhen nhóm ý định bỏ học và rời khỏi Tây Kinh. Cô biết rõ cái chết của Tiểu Nhụy có trăm ngàn mối dây liên quan tới mình. Ngoài một tội danh mà pháp luật khó có thể định đoạt rõ ràng, ít nhất cô còn mang tội lừa đảo, tội mai dâm, tội bao che, tội tạo hiện trường giả, tội gây thương tích cho người khác ...

Người em trai ghen ngào:

- Chị định đi đâu?

Người chị ngần ngừ:

- Nếu thật ra chẳng còn cách nào khác thì chị sẽ về quê làm việc.

Người em trai sốt sắng:

- Chị! Chị ném trái bao năm cơ cực mới thi đỗ vào được trường này, không thể làm vậy được!

Người chị lắc đầu cười chua chát:

- Số phận cứ từng bước đẩy chị đi đến ngày hôm nay, chẳng còn cách nào nữa, chẳng tranh đấu nổi đâu.

Nói rồi cô lấy trong túi ra một tấm thẻ rồi giúi vào tay em trai:

- Ngày mai trời sáng em phải đi ngay. Cùng quần nhưng không cùng đường, cứ cầm tiền theo mà đi.

Hai hàng nước mắt chan hòa trên khuôn mặt Du Huy. Thấy em trai khóc, cô ôm chặt nó và cũng nước nở theo Du Huy sụt sùi:

- Chị, hãy luôn nhớ, em mang họ Cố!

Hôm ấy Cố Phán Phán ở bên em trai cả đêm không về.

Trời vừa tang táng, cô liền giúp Du Huy trả phòng thu vén hành lý và đưa cậu ra bến tàu. Ánh mắt cô không lúc nào là không trong trạng thái đề phòng xung quanh. Mua vé xong, hai chị em bước vào căn phòng tàu ồn ào, tao tác. Vừa hay có một chỗ ngồi còn thừa, Du Huy nói:

- Chị ngồi đi!

- Em ngồi đi! – Cố Phán Phán nói.

...một người phụ nữ ... đặt phịch cái mông xuống choán hết mặt ghế. Cố Phán Phán giương mắt nhìn Du Huy rồi lại ngó nghiêng tứ phía nhưng chẳng còn thấy chỗ trống nữa. Cô đặt hành lý xuống đất và nói:

- Em ngồi tạm đây nghỉ một lúc, đường xa lắm đấy!

Du Huy ngồi lên đồng hành lý, mặt cậu găm xuống, tay vờ vờ cái gì đó trên nền đất. Cố Phán Phán đứng cạnh, thần thờ đưa mắt khắp bốn xung quanh gian phòng. Cả hai lặng thinh, không nói điều gì.

Người phụ nữ phốp pháp mở túi lấy ra một quả trứng trà, bóc vỏ rồi nhai nuốt ngồm ngoàm. Hai công nhân ngoại tỉnh bên cạnh chị ta đang chơi bài, một lá J bích rơi xuống đất mà cả hai chẳng hề hay biết. Cạnh hai công nhân là một người đàn ông mặt đỏ vest đang tựa đầu vào cái túi da đánh

một giấc, miệng ngáy o o, chiếm hết những hai chỗ ngồi. Cạnh người đàn ông mặt vest là một cô gái đang đọc tờ “Thanh Niên Văn Trích – Bản màu” kỳ số ba năm 2006, trên tấm bìa đó là hình một người tay này cầm máy tính, tay kia giơ điện thoại...

Dọc hành lang, hành khách bước qua bước lại.

Cố Phán Phán chợt cảm thấy có một đôi mắt nào đó đang quan sát mình.

Cô cúi xuống, thấy Du Huy cũng đang ngẩng mặt lên nhìn mình với một thái độ khác thường. Sau khi gặp phải ánh mắt của chị, cậu lại cúi đầu xuống, tiếp tục lúi húi vẽ vờ lung tung trên nền đất.

Cả hai chờ một lúc rất lâu, cuối cùng cũng đến giờ soát vé.

Những người đang ngồi đồng loạt đứng dậy ào ào, ai nấy xách đồ của mình lũ lượt đổ về cổng soát vé.

Hai chị em cô bị xô đẩy đến suýt lạc mất nhau. Cố Phán Phán phải níu lấy Du Huy, theo dòng người nhích lên từng chút một. Đến cửa soát vé, một mình Du Huy bước vào, còn cô bị chặn lại bên ngoài.

Cứ đi được vài bước, Du Huy lại cõng ba lô chạy lại, cậu nói với qua hàng rào sắt:

- Chị, tại sao em cứ cảm thấy ... suốt đời này chúng ta sẽ không còn gặp nhau được nữa?

- Vớ vẩn! Đi mau lên!

Du Huy cứ đi một bước lại ngoái lại một lần. Cậu đang đặt chân lên lối vào dẫn đến cánh cửa đào thoát. Khi hai người đã khuất bóng trong mắt

nhau, người chị đứng thẩn thờ nơi sân ga, những giọt lệ đuổi nhau trên bờ má.

Sau khi Du Huy rời khỏi Tây Kinh, Cố Phán Phán chẳng lên lớp bữa nào nữa. Độ mười mấy hôm sau, cô bèn làm thủ tục thôi học.

Chốn đô thị xa hoa này giống như một người đàn ông. Cô đã từng hết mình khao khát, đã từng ước mong được đứng gần người ấy, hòa vào người ấy. Nhưng rồi người đàn ông chỉ chọn lấy thân xác xuân thì của cô, lạnh lùng trả lại cho cô cọc tiền. Cô muốn thay đổi sự thật ấy thì người đàn ông bỗng nhiên trở nên cau có, khuôn mặt tỏ ra gay gắt dữ dội.

Sự thay đổi đột ngột ấy khiến thẳm sâu trong cô cảm thấy sợ hãi.

Mấy sinh viên cùng phòng hay tin Cố Phán Phán sắp rời khỏi Tây Kinh cũng không tỏ ra ngạc nhiên là mấy. Cố Phán Phán tới đây học chưa đầy hai năm mà mối quan hệ xã hội đã vô cùng phức tạp, lên lớp thì cứ bữa đực bữa cái...

Nhưng dù thế nào thì tất cả cũng là chị em cùng phòng nên tâm trạng mọi người cũng không lấy gì làm vui. Tất cả bèn hẹn nhau mỗi người góp ít tiền, chọn một quán cơm gần trường làm một bữa tiễn Cố Phán Phán lên đường.

Hôm ấy là ngày mừng tám tháng năm, ngày nọ cười thế giới.

Quán ăn không rộng lắm, chỉ có mấy chị em cùng ngồi một bàn khách. Giữa không trung, dăm ba con ruồi đang bay vo ve không một nghỉ. Dưới bếp, tiếng thái thịt cứ vang lên: “Bập, bập, bập, bập...”

Hôm nay Cố Phán Phán cắt tóc tén ngang tai, mặt không trang điểm. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng tay ngắn, chiếc quần ngố màu hồng cùng đôi giày du lịch màu trắng... Đây chính là nguyên bộ đồ cô từng mặc ngày lên Tây Kinh nhập trường.

- Khi nào cậu đi thế Phán Phán?

- Tớ đi chuyển tàu sáng mai.

- Đi đâu?

- Về Giang Tô.

- Thế có dự định gì chưa?

- Giờ thì vẫn chưa.

- Ừ... Về rồi đừng quên gọi điện cho bọn này nhé.

- Dĩ nhiên rồi! Các cậu là những người duy nhất tớ không thể nào quên ở Tây Kinh. – Nói rồi mắt cô đỏ dần lên. Cô uống không nhiều nhưng cũng ngà ngà say.

- Chính Bill Gates, người giàu có nhất hành tinh này từng bỏ học. Người giàu có thứ hai, Larry Ellison cũng từng bỏ học, thứ ba là Allen cũng bỏ học. Có khi sau này ra trường, người ký lương tháng cho bọn này lại là cậu cũng nên.

- Sau này chẳng may tớ phải ra đường ăn mày, đi mò mẫm đến trước cửa nhà các cậu, mọi người còn nhận ra được thì tớ đã cảm ơn lắm rồi!

- Bao ăn, bao ở luôn.

- Phán Phán, tối nay em ở đâu? – Người chị lớn tuổi nhất phòng hỏi.

- Em ở nhà nghỉ.

- Thế cái nhà em thuê thì sao?

- Trả rồi ạ!

- Vậy về ký túc xá mà ở, đêm cuối cùng rồi, mọi người cũng muốn ở bên em một chút. Giường của em vẫn không ai dùng đâu.

- Thế cũng được!

- Về đi, chúng ta sẽ chơi trò “Hai mươi câu hỏi”!

- Bình thường chị chẳng bao giờ chơi trò này cơ mà?

- Hôm nay là ngoại lệ.

Tối hôm ấy, toàn bộ mấy cô gái đều uống rượu. Lúc rời khỏi quán ăn, con dao thái dưới bếp vẫn va vào thịt, tạo nên những âm thanh nghe vừa tanh vừa đơn điệu: “Bập, bập bập, bập, bập...”

Cố Phán Phán nằm giường tầng trên.

Về đến ký túc xá, có một nam sinh tới gõ cửa, còn đưa cho người chị cả trong phòng một gói đồ gì đó.

Cả phòng tắt đèn và bắt đầu tán gẫu.

Cô bạn nằm tầng ngay dưới Cố Phán Phán uống lăm lăm, khi cả bọn đang chơi trò “Hai mươi câu hỏi” thì cô đã cất tiếng ngáy phì phào.

Luật chơi “Hai mươi câu hỏi” như sau: “Người được hỏi sẽ nghĩ thầm đến một ai đó, người hỏi sẽ lần lượt hỏi vài câu bất kỳ, người được hỏi chỉ được phép câu trả lời có hoặc không. Trong vòng hai mươi câu, người hỏi sẽ phải đoán ra người được hỏi đang thầm nghĩ đến ai.”

Nếu chơi trong phạm vi nhỏ, xác suất đoán trúng sẽ rất cao. Thông thường mà nói, đầu tiên phải xác định xem người mà đối phương nghĩ đến còn sống hay đã khuất. Nếu còn sống thì lại xác định tiếp là nam hay là nữ. Nếu là nữ thì xem đó là người bình thường hay người nổi tiếng. Nếu là người nổi tiếng, nếu là người nổi tiếng, lại tiếp tục xem đó là người phương

Bắc hay người miền Nam. Nếu là người phương Bắc, chỉ cần hỏi xem tên có ba chữ hay hai chữ...

Chị cả nói:

- Cố Phán Phán, hôm nay em nghĩ, chị đoán!

- Được! – Cố Phán Phán đáp.

Sau một hồi nghĩ ngợi, Cố Phán Phán nói:

- Em nghĩ xong rồi. – Chẳng hiểu vì lẽ gì mà cô chẳng hề nghĩ đến bất cứ ai mà lại nhớ đến số chứng minh của mình.

Như thế là phạm luật chơi.

Chị cả không mấy lão luyện với trò "Hai mươi câu hỏi" này, câu hỏi đầu tiên là:

- Là nam hả?

- ... Không!

- Cô ấy thích mặt áo phong đỏ?

- ... Đúng!

- Cô ấy là sinh viên trường Tây Kinh?

- ... Đúng!

- Tên cô ấy có ba chữ?

- ... Đúng!

- Tên cô ấy có hai chữ giống nhau?

- ... Đúng!

Có lẽ chị cả ngỡ Cố Phán Phán đáng nghĩ đến một người nào đó, nhưng thật ra cô chỉ đang nghĩ tới một đồ vật, vì thế, chỉ trả lời “có” hoặc “không” thì chẳng tài nào đoán ra được. Thật ra, khi trả lời những câu hỏi ấy, hình ảnh “Cố Phán Phán trên chứng minh thư” đã hiện rõ trong đầu cô.

Chị cả có vẻ đặc ý, lại hỏi tiếp:

- Cô ấy là người Giang Tô?

Cố Phán Phán không biết làm thế nào để sửa hướng cho chị ta nữa:

- ... Đúng!

Chị cả ngừng lại, đột ngột hỏi một câu khiến ai nấy đều sững sờ:

- Cô ấy còn sống đúng không?

Cố Phán Phán trầm xuống. Rõ ràng chị cả đang muốn xác nhận người cô đang nghĩ tới là chính bản thân mình hay một Cố Phán Phán đã không còn. Lần đầu tiên cô nhận ra mình và Cố Phán Phán kia giống nhau đến ngỡ ngàng từ họ tên, lai lịch, quê quán cho tới quần áo... vậy.

Cố Phán Phán nghĩ ngợi một hồi và đáp:

- ... Đúng!

Tiếp đó, chị cả liền khẳng định dứt khoát:

- Em đang nghĩ tới chính mình hả?...

Nhưng đâu phải thế!

Chị cả lặng thinh một hồi rồi lại cười khời khời và thì thầm trong bóng tối:

- Em đang nghĩ đến chứng minh thư của mình hả?

Da đầu Cố Phán Phán tê rần rần.

Trong số tám câu trả lời cô đưa ra, chẳng có chút gì liên quan tới thứ giấy tờ chẳng mấy khi dùng tới kia. Không ngờ chị cả lại đoán trúng được.

Sự trùng hợp ấy mới thật là quái dị!

Cô bạn giường tầng dưới Cô Phán Phán thường ngày chỉ uống được non nửa chai bia, còn hôm nay nocaoh hết những hai chai.

Nửa đêm, cô tỉnh dậy một lần, chẳng biết trò chơi “Hai mươi câu hỏi” đã kết thúc tự bao giờ, chỉ thấy ai nấy đều đã say ngủ. ánh trăng nhàn nhạt, những tấm màn im lìm rủ xuống, ký túc xá chìm trong tĩnh mịch.

Ngoài kia trời nổi gió.

Cô nhòm người lẳng đặng nhìn ra ngoài qua tấm màn ngủ. Cánh cửa đang khép hờ hững, chắc là có người đang đi vệ sinh.

Cô nằm xuống tiếp tục giấc ngủ. Giữa phút mơ mơ màng màng, cô cảm thấy hình như có ai đang khẽ khàng bước vào và trèo lên giường trên. À, hóa ra là Cố Phán Phán vừa đi ra ngoài. Cô ấy phải trèo hai lần mới lên được giường rồi chui vào trong màn.

Trong trí nhớ của cô bạn tầng dưới, Cố Phán Phán vốn cực kỳ nhanh nhẹn, trước đây, cứ mỗi đêm đi ngủ, chỉ cần nhón gót một cái Cố Phán Phán đã leo tót lên trên, thế mà hôm nay lại có vẻ rất nặng nề...

Chất rượu vẫn còn còn cào trong dạ dày, cô chẳng nghĩ thêm nữa mà thiu thiu ngủ tiếp. Độ vài phút sau, cô lại mơ màng thấy hình như cánh cửa lại mở ra, có một người bước vào, bám lấy ta vịn, nhón chân trèo phắt lên giường trên rồi chui vào màn...

Cô thấy hơi lạnh sống lưng.

Nếu người thứ hai là Cố Phán Phán, thì người trước đó là ai?

Nếu người đầu tiên là Cố Phán, thì người sau đó là ai?

Như thế toàn bộ trái đất đầu đã chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ còn mình cô đang tỉnh vậy. cô không dám nhúc nhích, chỉ cố gắng tập trung hết sức phần tâm trí đang chũnh choáng vì rượu để lắng nghe động tĩnh từ giường trên.

Tầng trên chẳng có gì bất thường hết.

Thế rồi cô lại lần lần chìm vào giấc chiêm bao.

Chẳng rõ bao lâu đã trôi qua, chỉ biết hình như cô lại nghe thấy vài tiếng trở mình từ giường trên rồi tất cả lại yên lặng như tờ. Hay Cố Phán Phán uống nhiều quá, đang muốn nôn ra?

Chính dạ dày cô cũng đang trào lên như sóng. Mơ màng thêm một hồi lâu, cô lại cảm thấy có người đang đi vào, leo lên giường trên lẹ làng, khe khẽ... Đến lần này, cô không thể khẳng định được đâu là mơ, đâu là thực nữa.

Hôm sau khi cô mở mắt thì trời đã sáng bảnh.

Cô nhòm dậy, mặc quần áo và ngó lên trên, màn giường Cố Phán Phán vẫn khép. Cô nhắc chậu rửa mặt lên và khẽ gọi:

- Dậy đi Cố Phán Phán, hôm nay cậu phải ra ga đấy!

Tấm màn vẫn không chút động tĩnh. Cô nheo mắt nhìn vào bên trong. Trống rỗng!

Cố Phán Phán đã đi đâu? Cô hỏi mọi người nhưng không một ai hay biết.

Có người vào nhà vệ sinh gọi mấy hồi, không thấy.

Có người sang phòng cô bạn đồng hương tìm, không thấy.

Có người đoán có lẽ cô ấy đã ra ga. Nhưng hành lý vẫn nằm nguyên trên giường.

Cuối cùng, tất cả đều cùng cho rằng: Có lẽ trước khi lên đường, cô ấy muốn nhìn lại ngôi trường cũ một lần cuối.

Mấy cô bạn chờ tới chờ lui đến quá cả giờ cơm mà vẫn không thấy bóng dáng Cố Phán Phán đâu.

Ai nấy đều lục tục ra căng tin.

Người lao công đang dọn dẹp nhà vệ sinh thì thấy có một gian buồng cứ chốt cửa im im...

Chị gõ cửa, gọi mấy tiếng, không ai trả lời.

Đợi một lúc, chị lại gõ cửa, lại gọi mấy tiếng, vẫn không ai trả lời.

Người lao công cảm thấy có điều kỳ lạ bèn leo lên từ buồng bên cạnh, cuối xuống nhìn để rồi suýt thì ngã bổ nhào. Chị vừa quáng quàng chạy vừa hét lên:

- Có người chết!

Cố Phán Phán đã chết trong nhà vệ sinh.

Thân thể cô cúi gập xuống trong tư thế nửa nằm nửa ngồi trên bồn cầu.

Khuôn mặt cô bị hủy hoại một cách tàn nhẫn. Hai mắt cô he hé mở ra như đang chăm chú nhìn lên trần nhà. Nửa phần thân trên lỏa lồ, hai bầu ngực đã không còn đó, máu và thịt trộn lẫn vào nhau.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Con Người

Type: Taranee

Hai người ngồi đối diện với nhau. Xung quanh tầm tối bốn bề, xòe tay ra không nhìn thấy ngón. A bất chợt lên tiếng:

- Anh có trông thấy tôi không?

- Không thấy! – B nói.

A thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

- Tôi cũng không thấy anh.

- Tôi không thấy anh mà anh lại trông thấy tôi thì chẳng phải đáng sợ lắm sao? – B nói.

- Nhưng... không đúng! Nếu anh đã không trông thấy tôi, sao lúc nói chuyện lại cứ nhìn chăm chăm vào tôi vậy? – A hỏi.

Vào cái đêm Cố Phán Phán bị hại, thì ở Ngọc Mễ Hoa Viên, Mễ Gia đang nằm trên giường, một tay ghì vào cổ Phục Thực. Phục Thực nằm bên cạnh, một tay ôm lấy bầu ngực mềm mại của Mễ Gia.

Khi ấy, đêm tối vừa bao trùm khắp nơi.

Mễ Gia nói:

- Phục Thực, trước đây khi chưa có mình ở bên cạnh, em sợ lắm. Có hôm em nghe thấy tiếng sói tru văng vẳng ngay ngoài cửa sổ, em sợ đến nỗi cả đêm không dám chợp mắt...

Phục Thực không đáp.

- Từ khi có mình, em yên tâm hơn nhiều. Nhưng có lẽ chỉ vì lần ấy mà sau đó em rất hay mơ thấy ác mộng. Mình có biết em mơ thấy gì không?

Phục Thực không đáp.

- Một con vật rất giống sói, nó cứ bám sau gót em, nó không vồ, cũng không cắn, chỉ lảng lảng đi theo em như hình với bóng. Trong giấc mơ, em tìm mình khắp nơi nhưng chẳng thấy bóng dáng đâu...

Phục Thực không đáp.

- Đúng lúc nguy nan nhất thì các người đều biến mất tăm. Đúng là đàn ông...

Phục Thực vẫn lặng thinh. Mắt anh nhắm nghiền, cơ hồ đang lắng nghe nhịp đập trái tim Mẹ Gia. Mẹ Gia ngoảnh đầu lại và nói:

- Làm cho mình nói được một câu khó như bắt nhổ vàng ra ấy! – Nói rồi, cô vuốt ve hàm râu anh và nũng nịu – Thật ra, em thích mẫu đàn ông trầm lặng như mình thôi. Lười đàn ông tốt nhất chớ nên dài quá, nếu không thì đáng ghét lắm!

Nói rồi, cô ghé sát môi vào Phục Thực. Phục Thực nhòm người dậy, bắt đầu hôn lên Mẹ Gia từ trên xuống dưới.

Mẹ Gia nói vu vơ:

- Phục Thực này, hình như anh chưa bao giờ mở mắt trong đêm...

Phục Thực vẫn tiếp tục hôn cô.

Mẽ Gia ngây ngất nói:

- Anh không muốn nhìn vẻ mặt em ngay lúc này sao? Em muốn lắm rồi...

Phục Thực đưa sâu lưỡi vào khuôn miệng Mẽ Gia, chặn ngang luôn cả lưỡi nói đang dang dở. Lưỡi anh dường như dài hơn lưỡi người bình thường rất nhiều, hệt như một con rắn đang uốn khúc trong miệng Mẽ Gia, suýt chút nữa luồn vào tận bên trong khí quản.

Mẽ Gia thích một cái lưỡi như thế.

Chẳng mấy chốc, Mẽ Gia bắt đầu rên rỉ những tiếng khe khẽ. Phục Thực đưa lưỡi mình đi ngoa du trên khắp cơ thể cô rồi lại trở về đầu nguồn uống nước.

Lúc ấy, toàn thân Mẽ Gia như hóa trọn thành nước. Anh bắt đầu cười lên người cô và phi điên cuồng. Cô nhắm nghiền hai mắt, chỉ thấy tiếng gió vỗ phập phù bên tai, chẳng còn biết mình đang được đưa đến nơi nào nữa...

Khi kết thúc, giống như bao lần khác, Phục Thực tạm thời chưa thể tách ra khỏi cô, anh nằm áp trên mình cô và cắn lấy làn môi cô.

Hôm nay, anh dùng sức thô bạo hơn.

Mẽ Gia chợt thấy hơi căng thẳng.

Hôm qua, người phụ nữ sống ở căn biệt thự số mười tám cho con chó nuôi trong nhà. Chị ta chải chuốt cho nó, càng nhìn càng thấy cứng liền chu môi hôn con vật. Nào ngờ con chó đột nhiên lồng lên, ngoạm chặt vào môi chủ quyết không chịu nhả. Nguyên một mảng môi đang sờ sờ đó bị gặm đứt. Người chồng nghe tiếng kêu la thảm thiết lấy làm kinh hãi, vội vàng

banh miệng con chó ra, lấy đũa ngoáy vào cổ họng nó. Tầm hơn nửa tiếng sau, con chó mới chịu nôn miếng mô của người vợ ra. Người chồng hốt hoảng cầm theo miếng mô đưa vợ tới bệnh viện Răng hàm mặt làm phẫu thuật cấy ghép...

Chuông điện thoại reo lên.

Mẽ Gia đẩy miệng Phục Thực ra để nghe điện thoại.

Thì ra là gã nhà văn gọi tới, gã rón rén hỏi:

- Đang làm à?

Mẽ Gia hơi bực dọc:

- Đang làm. – Nói rồi cúp máy.

Bấy giờ, Phục Thực rời khỏi người cô một cách khó khăn và mệt nhọc thả mình xuống giường.

Mẽ Gia nói:

- Em biết, mình chẳng thích em một chút nào.

Phục Thực lặng thinh một hồi rồi hỏi:

- Tại sao?

- Một cuốn tạp chí từng nói, nếu một người đàn ông không thích một người phụ nữ thì anh ta sẽ không muốn mở mắt nhìn cô ấy khi hai người làm tình. Anh ta sẽ ngầm tưởng tượng đó chính là một người phụ nữ khác mà mình thích... - Mẽ Gia đáp.

Phục Thực quay mình lại, nhắm nghiền mắt, cặp mi mắt hướng chăm chặp về phía Mẽ Gia:

- Thật ra khi nhắm mắt, anh vẫn trông thấy em như thường.

Nửa đêm, Mễ Gia tỉnh dậy, rờ rẫm sau lưng, chẳng hiểu Phục Thực đã biến đi đâu mất.

Ngày 14 tháng 3, ngày 12 tháng 4, vào hai đêm trăng tròn ấy, Phục Thực đều ra khỏi nhà. Hôm nay là ngày 8 tháng 4, tính theo âm lịch mới là 11 tháng 4, có gì anh ta lại biến đi đâu mất?

Mễ Gia liền nghi ngờ quy luật mà mình đã rút ra. Cô chờ đợi anh thật lâu nhưng cuối cùng lại lãng đãng rơi vào giấc ngủ. Sự khác thường của Phục Thực dần dần trở thành một thứ gì đó rất đổi bình thường. Sau một thời gian dài, cô cũng đã quá quen với nó.

Chẳng rõ bao lâu đã trôi qua, giữa màn đêm hắc ám, Mễ Gia lại một lần nữa đi qua cánh cửa dẫn lối tới chiêm bao. Cánh đồng hoang vu quen thuộc ấy lại hiện ra. Mễ Gia cô liêu đứng giữa cõi đồng hoang, tay cầm một bản di chúc, nước mắt ứa ra từ từ. Cô là một người phụ nữ rất mực cứng cỏi, suốt cuộc đời này chẳng có mấy khi phải nhỏ lệ.

Giờ đây, cô khóc.

Cô nghĩ con vật kỳ lạ kia trông thấy đôi mắt đang nhỏ lệ của cô hẳn sẽ rất đặc ý. Nhưng không, qua làn nước mắt, cô thấy nó vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ dường như chẳng thấy hứng thú lắm với nước mắt của con người.

Nhưng kìa, cái bụng trống rỗng của nó không ngừng phập phồng.

Mễ Gia cũng cảm thấy bụng mình rỗng không, da bụng như dính vào cột sống tới nơi. Cô thực chỉ muốn gặp một nhát đứt cổ của con vật lông lá kia! Nghĩ tới đó, hai đầu gối của cô chột chùng xuống rồi vô thức quỳ mọp trước con vật.

Nó hững hờ nhìn Mẹ Gia vẻ không chịu, ánh nhìn của nó trông thật khó hiểu như muốn nói rằng con người dù có hành lễ với nó cũng hoàn toàn vô nghĩa.

Mọi suy nghĩ trong đầu đều tắt ngóm, cô lập cập đứng dậy và tiếp tục bước về phía trước.

Cô không biết phía trước ấy có gì. Cô không biết mình đang rời khỏi nơi thăm thẳm của cánh đồng hoang hay đang bước chân vào chốn đó; cũng chẳng biết là đang tìm đường về nhà mình, hay dẫn thân vào hang ổ của con vật.

Tâm trí cô trống rỗng, suy nghĩ duy nhất còn lại là chỉ khi nào Phục Thực xuất hiện, cô mới được cứu thoát. Nhưng người đàn ông bí ẩn ấy dường như đã lẫn khuất ở một nơi bí hiểm nào đó, vĩnh viễn không thể nào xuất hiện được nữa...

Trời mỗi lúc một âm u, gió bắt đầu nổi lên khiến cả cánh đồng hoang cũng rùng mình xao động. Cô nghe thấy hơi thở của mình trong gió mỗi lúc một nặng nề, gấp gáp.

Đường còn xa lắm. Ánh mắt con vật nói cho cô biết điều này.

Mẽ Gia không còn nhắc nổi bàn chân lên được nữa. Cô lại quỳ sụp xuống rồi dùng tay không đào đất toan ngăn cách con vật khỏi mình. Cô ra sức đào như đang xây tường thành chắn địch. Móng tay cô thi nhau gãy nát, mắt bắt đầu túa ra từ mười ngón tay.

Cô đập cho bức “tường thành” ấy thật cao, thật cao rồi cảm thật nhiều cỏ khô lên như thể chúng là những hàng rào thép gai thật sự trên bờ tường nhà ngục. Hễ gió lướt qua, những nhánh cỏ ấy liền đổ nghiêng đổ ngã.

Cô cố tình khiến động tác của mình trông thật dị thường, quái đản. Nghe nói, giống sói cực kỳ狡 hoạt và đa nghi, thấy những cọng cỏ nằm chắn

ngang, nó sẽ không bao giờ khinh suất bước qua ngay. Nó quỳ trong đám cỏ, khẽ nheo mắt nhìn Mễ Gia nhưng chẳng hề chú tâm, như thể đang xem màn biểu diễn của một ảo thuật gia vụng về.

Thành lũy đã đắp xong, Mễ Gia đứng dậy một cách cực nhọc và tiếp tục rẽ lối đi trong làn gió xao xác. Cô ngoảnh đầu lại, đã thấy nó đã nhảy vút qua bức thành lũy và tiếp tục bám theo cô.

Đột nhiên, Mễ Gia nghĩ... nó không phải là sói.

Cô vừa bước vừa lẫm bẫm trong nỗi kinh hoàng: “Nó không phải sói, không phải sói, không phải sói...”

Toàn thân Mễ Gia giật bắn, cô choàng tỉnh.

Gió vẫn vi vu ngoài cửa sổ hết như trong giấc chiêm bao.

Cô nhớ lại, ban nãy Phục Thực đã ra khỏi nhà. Nhưng theo vô thức, đôi tay cô vẫn đưa ra sờ rẫm sau lưng và vô tình chạm phải cái vật luôn luôn trong trạng thái căng cứng ấy.

Trong lòng cô chợt dâng trào một nỗi bi ai.

Người đàn ông luôn biến mất một cách bí ẩn để rồi lại xuất hiện một cách khó hiểu ấy, người đàn ông luôn nhắm nghiền đôi mắt khi ở trên giường ấy, người đàn ông vô cùng kiệm lời trước mặt cô ấy, người đàn ông mà khi ngủ luôn luôn nằm sau lưng cô ấy...

Thứ duy nhất thuộc về cô chỉ là vật kia của anh ta mà thôi...

Cảm thấy Mễ Gia hình như đã tỉnh, anh nhẹ nhàng vòng tay ôm cô từ đằng sau.

Ngoài kia như có giọt mưa nào vừa sa xuống, bị gió xô vắn đập vào cửa sổ tanh tách. Mãi một lúc lâu sau, Mễ Gia mới nói:

- Ban này, em lại rơi vào giấc mơ quái đản đó. Con vật giống sói kia cứ bám theo em, em tìm khắp nơi mà chẳng thấy mình đâu. Có lẽ giấc mơ mách bảo em rằng, mình không đáng tin, sẽ không bao giờ xuất hiện vào những giờ phút quan trọng nhất...

Phục Thực kề sát mặt vào tai Mễ Gia từ đằng sau và ôn tồn dịu dàng nói:

- Cũng có lẽ trong giấc mộng ấy, anh đã luôn ở bên em.

Câu nói vu vơ ấy khiến Mễ Gia thấy rờn rợn.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Dưới Tùng Vãn Bệnh Tiểu Đồng

Type: Taranee

Đứa tiểu đồng ngã bệnh, sốt cao, suốt ba hôm nằm mê man không tỉnh. Thầy nó bèn xuống núi mua thuốc. Khi quay về, ông thấy thằng bé chạy ra đón từ ngay dưới chân núi:

- Thấy ơi, con khỏi bệnh rồi!

Thầy gạt mồ hôi và nói:

- Con làm ta sợ quá đi thôi!

Thằng bé nói:

- Thấy đưa con ra chợ mua bánh trôi đi! Con muốn xem múa rối và khi làm trò nữa!

Thầy nói:

- Được thôi con!

Hai thầy trò dắt nhau ra chợ chơi cho đến khi mặt trời khuất sau rặng núi. Vừa về đến chân núi, thầy ngoảnh đầu lại, thằng bé đã biến đi đâu mất. Thầy í ới gọi khắp nơi mà vẫn không tìm thấy.

Thầy đành quay về phòng thiền, chợt thấy tiểu đồng vẫn nằm trên sạp giường, gương mặt trắng như tờ giấy. Thầy sờ thử vào người nó, người hãy ấm nhưng đã không còn thở.

Nó vừa mới tắt thở.

Ngày mùng tám tháng năm hôm ấy, gã nhà văn tới Thượng Thanh Quan ở ngoại ô Tây Kinh xin xâm.

Nơi này hãy còn ít người nghe tên nên hương khói không vượng. Gã cũng không biết, chẳng qua mấy hôm trước có người trong công ty tình cơ giới thiệu nơi này xin xâm rất linh, gã liền đi ngay.

Những nơi chùa chiền, miếu mạo hay đạo quán bề thế nguy nga, hương khói nghi ngút, du khách chật cứng thường rất không đáng tin cậy, hơi người mạnh quá xua át cả khí thần.

Bậc đá lên núi gồ ghề nhấp nhô, chốc chốc lại trơ ra một túm cỏ dại. Đường lên núi rất đổi an tịnh, ngoài gã ra chẳng còn bóng dáng ai khác. Một trận gió cuốn tới từ đằng xa, luồn qua những nhánh cây rung lên âm thanh nghe xào xạc. Có lẽ đường xa quá nên gió chưa kịp thổi tới mái tóc hăn thì đã tan biến ngay giữa chừng...

Thượng Thanh Cung nhỏ xíu, nằm chót vót trên tận đỉnh núi, hình như đó là một căn tứ hợp viện. Chỉ có một gian điện duy nhất, cửa treo hoành phi trạm ba chữ vàng “Tam Thanh Quan”, bên trong thờ ba vị thiên tôn Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh.

Leo được đến nơi, gã nhà văn thở phì phò vì đuối sức. Gã bước vào Tam Thanh Quan, rút lấy năm hương từ trong án thắp lên rồi sì sụp khẩn vái. Ngay lúc ấy, từ trong gian buồng nhỏ tối mò có một người bước ra. Gã nhà văn quay lưng lại nhìn, thì ra đó là một đạo sĩ già nua, thân hình ốm o mình khoác đạo bào xanh lam, chòm râu đã nhuộm màu hoa râm, mái tóc dài

khoảng một xích vén lên thành búi cao cao trên đỉnh đầu, hai con mắt đục ngầu hõm xuống chẳng rõ có còn trông thấy gì nữa không.

Đạo sĩ từ từ bước tới, ghé sát vào mặt gã nhà văn nhìn ngó một hồi rồi hỏi với giọng lấy bầy:

- Thí chủ đến xin quẻ à?

Gã nhà văn luống cuống:

- Thưa vâng, kính xin thầy chỉ bảo cho!

Đạo sĩ già rờ rẫm hương án rồi lấy xuống một ống xâm, đột nhiên ông ta ghé sát mũi vào quần áo gã nhà văn rồi hít khìn khịt từ trên xuống dưới.

- Thưa thầy, có chuyện gì thế? – Gã nhà văn đáp.

- Người anh ngửi y hệt như mùi chuột. – Đạo sĩ trả lời.

- Làm gì có chuyện đó? – Gã nhà văn lộ vẻ bối rối.

- Trên núi chuột nhiều như rươi, lúc đi ngủ, chúng nó còn suýt làm tổ trong tóc lão, lão còn lạ gì với mùi của giống chuột ấy nữa. – Đạo sĩ lái nhai.

Gã nhà văn buộc phải ngó lên nhìn mái tóc của đạo sĩ già, đúng là bù xù như tổ chuột thật. Đã đến đây rồi, gã phải rút một quẻ chứ không lẩn tránh quanh chủ đề về chuột nữa. Gã đón lấy ống xâm và xóc rào rào, một cây xâm rơi xuống, gã liền nhặt lên đưa cho đạo sĩ già.

Cây xâm lại là một cánh cửa bí ẩn. Gã muốn thỉnh cầu đạo sĩ già giải giúp xem đằng sau ấy ẩn chứa huyền cơ gì.

Đạo sĩ già nói:

- Một quẻ mười đồng.

Gã nhà văn cuống quýt đưa tiền nhưng trong ánh mắt đã vơi mất vài phần tin tưởng khi thấy tay đạo sĩ biết ra giá.

Đạo sĩ già cất tiền, vỗ bồm bộp vào túi rồi mới dí gần cây quẻ vào mà đọc:

“Dưới tùng vãn bệnh tiêu đồng,

Rằng thầy mua thuốc nay không có nhà,

Núi kia yếu mạng ắt là,

Quy về chốn cũ cũng đà muộn thay”

- Quẻ này giải ra làm sao?

- Thí chủ ơi, anh sắp đổ bệnh nặng đó, nặng đến độ không thuốc nào cứu nổi!

- Thầy... thầy tu ở đây được bao lâu rồi? – Gã nhà văn đột nhiên hỏi.

- Lão ư? Lão có tu bao giờ đâu.

- Tôi không hiểu.

- Thật ra lão chỉ là một kẻ ăn mày. Ở Tây Kinh, ngày nào lão cũng ngủ vất vưởng bên vỉa hè, dưới mái hiên, đến một manh nhựa che mưa cũng không có. Một ngày nọ, lão phát hiện ra nơi này bèn tới ở luôn...

- Thế quần áo của thầy...

- Đây là quần áo của sư trụ trì đã khuất để lại.

- Thế còn tóc...

- Trên núi làm gì có tiệm hớt tóc. Ở lâu ngày râu tóc ta nó dài ra thế này đấy.

Gã nhà văn vượt bao xa xôi tới đây xin xâm, thế mà lại xin phải một lão ăn mày! Chắc hồi còn ở Tây Kinh, lão ăn mày này từng xin tiền gã, gã cũng đã trông thấy lão nhưng lại ngoảnh mặt đi luôn.

Gã bật cười, giúi thêm mười đồng vào tay lão già. Lão nghiêm mặt mà rằng:

- Anh có đưa thêm tiền lão cũng không giúp nổi đâu.

- Không sao! – Gã đáp.

- Lão chỉ có thể nói với anh, trước khi cái chết ập đến, anh sợ hãi thì hãy còn quá sớm. Sau khi cái chết đã vồ lấy anh, có sợ hãi thì cũng quá muộn. – Lão già lại đáp.

Một lão ăn mày đang dạy đời một gã nhà văn đây mà. Gã phì cười và nói:

- Cảm ơn lời dạy của thầy, tôi còn phải xuống núi để lên lớp cho người khác nữa. Tạm biệt!

Thế rồi gã bước khỏi cánh cửa tòa Tam Thanh Quan.

Cánh cửa này làm ra vẻ huyền hoặc kỳ bí, hóa ra bên trong là buôn quẻ bán xâm.

Hôm ấy, vì leo núi mệt nhoài nên gã đi ngủ sớm. Nhưng gã không tài nào chợp mắt nổi bèn gọi điện thoại cho Mẹ Gia toan kể cho cô nghe câu chuyện vừa gặp hôm nay.

Gã chỉ hỏi cô vồn vện ba chữ:

- Đang làm à?

Câu trả lời gã nhận được cũng chỉ ít hơn một chữ:

- Đang làm.

Rồi cúp máy.

Gã nhà văn cũng buông điện thoại xuống và tiếp tục nghĩ về quê xam kia.

Trời tang tảng sáng, chuông điện thoại vang lên. Những tưởng là Mẹ Gia, gã nhà văn bèn bắt máy. Sau tiếng “A lô?”, gã lặng ngắt, tay cứ giữ ống nghe còn khuôn mặt tái nhợt dần, hệt như cái ngày mừng tám tháng ba khi Mẹ Gia nói với gã qua điện thoại rằng Cố Phán Phán đã bị trừ khử. Toàn thân gã run lên như sốt rét...

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Bầu Ngực

Type: Taranee

Yêu một người ắt phải có lý do nhưng hận một người lại chẳng cần duyên cớ, nếu vậy thế giới này sẽ trở nên đáng sợ vô cùng!

Hôm sau, mãi đến trưa gã nhà văn mới mò tới công ty.

Gã chẳng thèm chào hỏi bất cứ ai, cứ lặng lẽ lủi vào văn phòng, đóng chặt cửa rồi mở máy tính tiếp tục soạn nốt cuốn tiểu thuyết kinh dị về đề tài bệnh dại.

Viết được một dòng, xóa.

Viết thêm dòng nữa, lại xóa.

Gã bèn vứt đống giấy buồn viết lách gì nữa. Gã bước tới xô pha và nằm vật xuống, đôi mắt nhắm nghiền. Mặt mũi gã chưa bao giờ khó coi như lúc này, nhìn như một cái cây phát tài lâu ngày không gặp nắng, sắc xanh trên lá phai dần dần và nhường chỗ cho một màu bạc phếch.

Có ai đó gõ cửa.

Gã cảnh giác:

- Ai đấy?

Cánh cửa bị đẩy vào, một người nam, một người nữ xuất hiện.

- Máy người tìm ai?

- Mời anh ngồi dậy cho! – Người nữ đáp với giọng cộc cằn.

Mấy người này ắt không có thiện chí. Gã nhà văn liền ngồi dậy.

Người nam có phần nhẹ nhàng hơn một chút, anh ta giơ thẻ cảnh sát ra trước mặt gã:

- Đội cảnh sát hình sự. – Rồi chỉ vào cái ghế bành của gã, nói – Chúng tôi cần gặp anh để điều tra một vài sự việc, mời anh ngồi ra đằng kia.

Gã nhà văn há hốc, phía cảnh sát chỉ cần nắm được một đầu là cả cuộn dây sẽ bị lần ra hết.

- Mời anh ngồi ra đằng kia, nghe rõ không! – Giọng của người nữ gay gắt.

Gã nhà văn khép nép ngồi vào ghế. Nét mặt gã vô cùng gượng gạo vì không thể đoán được hai cảnh sát này đã từng xem tiết mục của gã chưa, giờ phút này gã nên thể hiện vẻ mặt của một người nổi tiếng hay là của một tên tội phạm.

Hai viên cảnh sát ngồi lên ghế sofa, người nữ lấy ra một cuốn sổ ký lục. Gã nhà văn hỏi dò:

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Nam cảnh sát nhìn thẳng vào mắt gã:

- Anh quen biết Cố Phán Phán chứ?

- Có biết!

- Hai người có quan hệ gì?
- Cô ấy từng là bạn gái của tôi.
- Bạn gái?
- Tôi vốn li hôn.
- Anh li hôn trước hay sau khi quen biết cô này?
- Trước khi quen.
- Hai người chia tay nhau khi nào?
- Ngày mười bốn tháng hai.
- Tại sao lại chia tay?
- Nhiều lý do lắm.
- Chủ yếu là gì?
- Tôi phát hiện ra cô ta không còn trong trắng.
- Do đâu?
- Trực giác.
- Trực giác cũng phải có nguồn gốc của nó, anh trình bày cụ thể hơn xem.
- Điện thoại của cô ta gọi đi gọi đến liên tục, lại quen biết rất nhiều đàn ông vô công rồi nghề trong xã hội.
- Anh có biết cô ấy qua lại với những ai không?

- Không biết!
- Lần cuối cùng anh gặp cô này là vào lúc nào?
- Tháng ba năm nay.
- Ngày mấy?
- Để tôi nhớ lại đã... Ngày mùng bảy.
- Địa điểm gặp mặt?
- Cô ấy đến công ty tôi.
- Cô ấy đến làm gì?
- Cô ấy muốn xin vào làm thêm, tôi đồng ý giúp đỡ nhưng sau đó không thấy liên lạc lại nữa.
- Anh biết cô ấy bị sát hại rồi chứ?
- ... Biết.
- Anh hay tin khi nào?
- Ngày thứ ba sau khi cô ấy chết.
- Ngày thứ ba?
- Đúng vậy.
- Cô ấy chết hôm nào?
- Ngày... mùng tám tháng ba.

Viên cảnh sát nữ ngẩng mặt lên khỏi trang giấy, cô nói:

- Tôi cảnh cáo anh, đừng nên chơi trò đuổi bắt với chúng tôi!

Gã nhà văn vội xua tay:

- Đâu có, đâu có, tôi đang phối hợp điều tra với hai vị một cách trung thực!

Nam cảnh sát quan sát mắt trái của gã rồi lại sang mắt phải, anh nói:

- Ở Đại học Tây Kinh có hai cô gái đều tên là Cố Phán Phán, anh biết điều này chứ?

- Tôi có biết đâu? – Gã sừng sốt.

Nam cảnh sát đưa cho gã nhà văn bức ảnh của Cố Phán Phán:

- Bạn gái cũ của anh có phải người này không?

Gã nhìn rồi gật đầu. Nam cảnh sát nói:

- Tối qua cô gái này chết trong nhà vệ sinh của trường.

Gã nhà văn chau mày nhìn thẳng vào nam cảnh sát, trong phút chốc không biết nên phản ứng ra sao. Một lúc sau gã mới lắp bắp:

- Tôi cứ tưởng... người mất mạng ở thôn Huyền Quái là cô ấy...

Nam cảnh sát lại nói:

- Tôi còn có thể cho anh hay, bầu ngực của cả hai cô gái đều bị gặm mất, khuôn mặt cũng bị tàn phá.

Gã nhà văn thần người:

- Điều đó có nghĩa hung thủ là một?

Nam cảnh sát đột ngột hỏi:

- Đêm hôm qua anh đi đâu, làm gì?

- Tối qua tôi lên Thượng Thanh Quan xin xăm, vì kiệt sức sau đợt leo núi nên tôi đi ngủ sớm. – Gã trả lời.

- Có ai làm chứng không? – Nam cảnh sát hỏi.

Gã cười xòa:

- Tôi sống có một thân một mình, tự mình làm chứng cho mình thôi.

- Điều này rất bất lợi cho anh. Anh thử nhớ lại xem, tí như có người hàng xóm nào trông thấy chẳng hạn. – Cảnh sát đáp.

- A đúng rồi, nửa đêm hôm qua, tôi có gọi điện từ nhà cho tổng giám đốc Mỹ Gia. – Gã trả lời.

- Mấy giờ? – Cảnh sát nam lập tức hỏi.

- Nửa đêm. – Gã đáp.

- Đừng trả lời đại khái, anh hãy cho biết thời gian cụ thể. – Nam cảnh sát nói

- Mười hai giờ rưỡi. – Gã trả lời.

Hai viên cảnh sát quay sang nhìn nhau trong thoáng chốc, người nữ gấp cuốn sổ lại và nói:

- Chúng tôi sẽ còn quay lại tìm anh lần nữa.

Gã nhà văn lật đật đứng dậy và nói:

- Vâng tôi rất hoan nghênh. Chết, đến cốc nước cũng chưa mời.

Hai cảnh sát chẳng khách sáo với gã, họ đứng dậy bước thẳng ra cửa.
Nữ cảnh sát đột ngột quay lại hỏi:

- Anh có yêu mẹ không?

Gã sững người trong giây lát và đáp:

- Đương nhiên!

Cô nhìn vào mắt hăn song không đáp mà đi thẳng ra ngoài.

Gã nhà văn tiễn hai viên cảnh sát tới cửa cầu thang máy, vừa đúng lúc cầu thang tới nơi. Gã làm bộ thoải mái:

- Hai sếp đây từng xem tiết mục của tôi rồi chứ?

Cảnh sát nam liếc xéo mắt nhìn gã, vừa bước vào thang máy vừa hỏi:

- Tiết mục gì vậy?

- Tiết mục kể chuyện kinh dị vào lúc mười hai giờ đêm trên đài Tây Kinh.

Cánh cửa thang máy chậm chậm khép lại, nam cảnh sát nói nốt câu cuối cùng:

- Vào giờ ấy chúng tôi còn phải truy lùng những kẻ gieo rắc kinh hoàng trên đường phố.

Quay về văn phòng, gã lập tức gọi điện ngay sang phòng Mẹ Gia.

Mẽ Gia bước vào, cô lo lắng:

- Cảnh sát?

- Cảnh sát! – Gã đáp.

- Họ hỏi anh những gì? – Mẹ Gia hỏi.
- Mẹ Gia, người chết ở thôn Huyền Quái không phải Cố Phán Phán!
- Giết nhầm ư? Không thể nào! – Mẹ Gia bàng hoàng.
- Nhầm thật rồi, cô gái kia cũng tên là Cố Phán Phán!
- Thế tóm lại Cố Phán Phán nào đã giở trò với anh? – Mẹ Gia bực bội.
- Một Cố Phán Phán khác. – Gã đáp.
- Thế Cố Phán Phán mà anh hẹn gặp là đứa nào? – Mẹ Gia càng thêm tức tối.
- Cố Phán Phán mà tôi hẹn ra chính là kẻ đã tống tiền tôi. Nhưng không hiểu tại sao người chết ở thôn Huyền Quái lại là Cố Phán Phán khác! Nhưng Cố Phán Phán tống tiền tôi dù sao cũng đã bị giết hại đêm qua rồi, cảnh sát đang điều tra sự vụ này. – Gã đáp.

Mẹ Gia ngồi trên chiếc sofa nghĩ ngợi, khuôn mặt đượm vẻ lo lắng:

- Việc này thực chẳng hay ho gì...
- Đêm qua Cố Phán Phán bị giết, nhưng vụ đó không hề liên quan tới tôi. Còn cô gái trùng tên kia tuy đúng là bị cô sai người sát hại nhưng chúng ta lại hoàn toàn không quen cô ta. Cảnh sát sẽ không lần ra đâu! – Gã nói.

Mẹ Gia trừng mắt nhìn gã:

- Cô gái trùng tên kia chết đã được hai tháng. Sở dĩ cảnh sát mãi chưa lần ra chúng ta, hẳn phần nhiều là do ta đã giết lầm người! Giờ đây, Cố Phán Phán kia cũng qua đời, cảnh sát liền ập tới tức thì bởi anh và cô ta có

quan hệ với nhau, mà cũng có quan hệ với Cố Phán Phán còn lại nữa! Cứ thế này cây kim trong bọc sẽ có ngày lòi ra mắt...

Gã nhà văn đành lặng thinh. Mễ Gia chợt hỏi:

- Theo anh đêm qua ai đã giết Cố Phán Phán kia?

Gã nhìn vào mắt cô mà không cất tiếng.

- Anh nhìn tôi làm cái gì? – Mễ Gia nói.

Gã nhà văn chậm chậm đưa mắt nhìn Mễ Gia từ trên xuống dưới và dừng lại ở cặp chân đày đà trên đôi giày đế xuồng màu xanh lá, gã trù trù một hồi rồi lên tiếng:

- Mễ Gia, tôi nói câu này cô đừng để bụng...

Mễ Gia châm một điếu thuốc bạc hà rồi thở hắt ra hai tiếng:

- Nói đi!

Gã ngẩng mặt lên nhìn vào mắt cô rồi lại nhìn xuống, chăm chăm vào đôi giày đế xuồng màu xanh lá:

- Có phải cô... đã biết mình giết nhầm người, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao nên đành giấu tôi thuê sát thủ tới Đại học Tây Kinh xử nốt người còn lại?

- Tại sao anh lại nói vậy?

- Vì thủ phạm đứng sau cái chết của cả hai người đó đều là một.

- Vụ án còn chưa rõ ràng, sao anh dám quả quyết như đinh đóng cột?

- Vì đêm qua sau khi Cố Phán Phán mất mạng, bầu ngực của cô ta bị găm nát, khuôn mặt cũng bị tàn phá...

- Vợ vẫn! Cô ta có ân oán với anh chứ liên can gì tôi? Tôi giết cô ta chẳng phải đều là vì anh hay sao? Sau khi Cố Phán Phán trùng tên mình bị giết, cô ta liền trốn biệt tăm biệt tích, việc gì tôi phải giấu anh làm cái việc động trời ấy?

- Vậy nghĩa là một kẻ nào đó cũng đang có thù và muốn giết cô ta, trùng hợp thay kẻ đó lại nhờ đúng gã sát thủ cô thuê lần trước... Mối quan hệ xã hội của Cố Phán Phán quá rối rắm, có quỷ thần mới biết cô ta đã đắc tội với những ai!

- Làm sao có chuyện trùng hợp như thế được?

- Thế theo cô, ai là thủ phạm mới được? – Gã nhà văn ngẩng mặt hoang mang nhìn Mễ Gia.

- Tôi còn đang nghi ngờ chính anh đấy! – Mễ Gia vừa nói vừa dụi tắt nửa điếu thuốc.

- Tôi ư? Không có cô chống lưng thì đánh cô ta một trận thôi tôi cũng chẳng dám.

- Kẻ nào có gan giết người thường không dám đánh người đầu.

- Bà cô của tôi ơi, lần nào cũng nhờ cô bày đặt sẵn cho tôi, lần này việc gì tôi phải tự ra tay một mình?

- Đôi khi người có nhiều động cơ giết người nhất thì lại không phải hung thủ. Người không có chút động cơ giết người thì lại là hung thủ rành rành.

- Cô vẫn đang nói tôi đấy à?

- Bây giờ tôi không nói anh.

- Vậy là ai?

- Nửa đêm hôm qua, Phục Thực lại ra ngoài...
- Anh ta?... Chẳng phải anh ta thường hay ra ngoài vào ban đêm sao?
- Lúc tôi tỉnh giấc lần thứ hai có lẽ đã là hai giờ sáng. Tôi nghe thấy tiếng từ trong nhà tắm vọng ra... tiếng anh ta đang chải răng thật mạnh...

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13+199989 Bước

Type: Taranee

Một nhà văn nằm mơ thấy ác mộng, người em trai lay anh ta tỉnh dậy, giương mắt nhìn anh ta chăm chăm. Giấc mộng kinh hoàng ấy như sau:

Anh mơ thấy mình đang rơi vào một cơn mơ khác. Trong cơn mơ ấy, anh sững sờ nhìn người em trai đột nhiên biến thành một cô gái xa lạ. Vào đúng giây phút kinh hãi dâng đến cực điểm thì người em trai lay anh ta tỉnh giấc và giương mắt nhìn anh ta chăm chăm.

Anh ta sợ mướt mồ hôi liền thuật lại giấc mơ cho cậu em. Anh cứ kể, cứ kể và đột ngột người... Người em trai đang biến hóa từng chút, từng chút một, thoát cái đã biến thành một cô gái xa lạ...

Lúc này, người em trai đang giương mắt nhìn anh chăm chăm.

Lần này, Cố Phán Phán đã chết thật.

Hai mẫu tin nhắn bí ẩn kia, khung đen trên cuốn sách mới, ma nữ trong kho đạo cụ xưởng phim, Mục Phân Mục Phân trong nhóm QQ, sự xuất hiện bất ngờ của Cố Phán Phán trong buổi diễn thuyết... Tất cả dường như đều đã có lời giải đáp.

Cuối cùng gương mặt của gã đã bừng lên chút ánh sáng. Gã liền mời Mễ Gia đi uống trà lần nữa, vẫn là quán trà phát đi phát lại khúc hát của

Sting. Nhưng dường như tâm trạng Mễ Gia không được tốt cho lắm, cô tự dưng ít nói hẳn đi, mặt đờm vẻ ưu tư lo lắng.

Gã không nhắc đến chuyện của Cố Phán Phán nữa mà chỉ bàn về chương trình. Gã hào hứng kể về cuốn tiểu thuyết chủ đề bệnh đại kia đã hoàn thành một nửa, gã rất mực hài lòng về câu chuyện này. Ngoài ra, gã tiết lộ, gã còn đưa chính mình, Mễ Gia, Phục Thực và cả hai Cố Phán Phán... vào cuốn tiểu thuyết.

Đêm hôm đó, gã ngủ một giấc rất ngon.

Sáng sớm khi mới vừa mở mắt, gã liền nhận được một tin nhắn. Gã mở ra, những con chữ đập ngay vào mắt gã:

“Thưa thầy!:

Em là Mục Phân Mục Phân.

Ngay bây giờ, thầy hãy bước về phía trước 199989 bước. Tới bước cuối cùng, thầy sẽ trông thấy một cảnh tượng mình chưa bao giờ hình dung nổi. Đó chính là thời khắc kết thúc của cuộc đời thầy, không sớm hơn một bước mà cũng chẳng muộn hơn một bước.

Đây tưởng chừng là một điềm xấu nhưng thật ra lại là một chuyện tốt lành vì thầy có quyền thay đổi định mệnh ở một mức độ nào đó. Em khuyên thầy hãy tận dụng tối đa nhưng phương tiện khác thay cho đi bộ, như vậy cuộc sống của thầy có thể kéo dài thêm một chút...

Em đợi thầy ở nơi có bước thứ 199989.”

Tin nhắn ấy là một cú sốc lớn dành cho gã nhà văn.

Cố Phán Phán đã qua đời, nhưng kẻ mang tên “Mục Phân Mục Phân” này vẫn đang tồn tại và vẫn tiếp tục gửi tin nhắn cho gã. Điều đó có nghĩa,

những chuyện quái gở trước đây không phải do Cố Phán Phán làm hoặc chí ít, không hoàn toàn do cô ta làm.

Gã nhà văn tựa một người mới bước ra từ cơn ác mộng, vừa thở phào nhẹ nhõm được một hơi thì cảnh tượng tượng trong giấc mộng lại hiện lên ngay giữa thực tại.

“Mục Phân Mục Phân” chính là hai chữ “Phán Phán” chiết tự ra, nhân vật cứ núp mãi đằng sau lưng gã từ đầu đến cuối, hay nói cách khác, cái thứ cứ lũng lảng nơi ba thước trên đỉnh đầu hẳn rốt cuộc là ai?

199989 bước. Con số chẳng khác nào một lời nguyện rửa ác động bằng chốc bám chặt vào số phận của gã và dường như không thể nào nhổ bỏ được nữa.

Gã khố sở ném toẹt điện thoại xuống đất, đôi mắt bỗng đục ngầu xám xịt, khuôn mặt rặng ngời khi nãy bỗng chốc đờ đẫn như mất hồn. Gã thần thờ nhìn lên trần nhà, gương mặt vô hồn hết như một bệnh nhân vừa bị bác sĩ chẩn đoán mắc bệnh hiểm nghèo.

Những người sống ở đô thị một ngày trung bình đi năm ngàn bước, nếu thế, 199989 bước sẽ cần tới bốn mươi ngày... Nếu lời tiên tri trong tin nhắn ấy là thật thì cuộc đời còn lại của gã không còn nhiều nữa.

Sau một hồi nghĩ vẫn nghĩ vợ, gã nhóm dậy bước xuống giường... Hôm nay còn phải ghi hình nữa. Thế giới ngoài kia đã bắt đầu huyền não dần.

Khi hai bàn chân chạm xuống nền nhà, gã đột nhiên khựng lại. Thế rồi, gã chậm rãi đi giày và rón rén sải bước, miệng lầm bầm không ngớt: “Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước, sáu bước...”

Từ hôm ấy trở đi, gã nhà văn bắt đầu ghi lại số bước chân của mình.

Mẫu tin nhắn bí ẩn ấy không có số.

Đối phương không muốn gã nhà văn trả lời.

Đối phương đóng chặt cửa.

Càng nghĩ gã càng thấy hối hận, nếu đối số điện thoại ngay từ sớm thì bây giờ đã chẳng có chuyện gì xảy ra. Đáng ra gã cũng nên biết đường tự đóng chặt cửa và rời ra vào bằng một cánh cửa khác không ai hay biết. Có thể làm thế, đối phương sẽ không thể biết gã đang ở đâu...

Nhưng mọi thứ đã quá muộn, vì đối phương đã gửi cho gã thông báo cuối cùng.

199989 bước.

Chúng ta hãy thử đoán xem, đến bước chân đó, gã nhà văn sẽ gặp phải điều gì?

Có thể, khi gã đang thả bước trên một con đường cái bằng phẳng, sạch sẽ, đột ngột mặt đất nứt ra làm một cái miệng đen ngòm và nuốt thật gã xuống. Sau đó người ta sẽ xúm xít lại bàn tán: “Cái cống to nhường ấy mà không có nắp, một người lớn đang sống sờ sờ ra sao không thấy mà tránh...”

Có thể, một chiếc xe tải cỡ lớn không người lái sẽ âm âm lao tới từ phía đối diện, đâm sầm vào chiếc Santana xám gã đang lái ngay trên đường cao tốc giữa đêm khuya. Hôm sau, báo chí đưa tin: “Một chiếc Santana xám phóng ngược chiều trên đường cao tốc không rõ nguyên nhân, xe hỏng nặng còn người thiệt mạng...”

Có thể, khi tham gia lớp dã ngoại tập huấn kỹ năng sinh tồn, gã phải trèo qua một bờ tường. Lên tới đỉnh tường, gã đang định nhảy xuống thì thấy dưới mặt đất người ta túm năm tụm ba, ngẩng đầu lên chỉ chỉ trỏ trỏ như thể đang cảnh cáo gã đang đứng trước nguy hiểm. Gã cười khẩy và nhẹ nhàng nhảy xuống, người ta hét lên những tiếng rợn lòng và bỏ chạy tan

tác như đàn kiến. Thân xác gã nát bươm, máu bắn xa hàng mấy mét. Sau câu chuyện lạ, không một ai hiểu nổi tại sao người này lại đứng từ trên nóc toàn nhà ba mươi tầng, giơ ống nhòm soi xuống dưới rồi đột nhiên lao người xuống...

Có thể, giữa bao nhiêu tòa cao ốc kề nhau san sát, giữa muôn vàn ánh đèn sáng lốm đốm tựa sao trời, một tia sét giạt rung trời đất lại chọn đúng một ô cửa sổ, đánh “đoàng” một cái, xuyên qua lớp tường dày giạt chết gã khi đang lên mạng.

Có thể, gã tình cờ ngẩng đầu, trông thấy một người đang thả điều. Dây điều đột nhiên đứt phụt rồi lẳng đặng rơi xuống, vương ngay lên vai gã. Gã muốn gạt nó xuống nhưng chân tay không còn cử động được nữa, gã ngã thẳng đơ xuống nền đất. Người xung quanh vừa chạy vừa la ó: “Có người bị điện cao áp giạt chết!”

Có thể, khi đi ngang qua một ngân hàng, nghe thấy tiếng pháo hoa đi ùng vang lên từ bên trong, gã lộ đầu vào nghiêng ngó xem sao thì một viên đạn lạc lao tới, bắn vỡ mũi gã và xuyên thẳng lên não.

Có thể, sau khi tan ca gần về đến nhà, gã bỗng dừng nghe thấy ai đó gọi to tên mình. Gã ngẩng lên, thấy một tòa nhà đang xây dựng dang dở. Một công nhân đang đứng trên giàn giáo ra dấu tay với gã về cuống quýt. Người công nhân vẫy tay trái, gã lững thững dịch vài bước sang trái. Người công nhân vẫy tay phải, gã ngần ngại dịch vài bước sang phải. Sau khi gã đã ở vào đúng vị trí, người công nhân đột ngột thả một viên gạch xuống, rơi chính giữa đầu gã không chệch một li. Cánh nhà báo lập tức có mặt vì nơi này vừa xuất hiện một mảnh thiên thạch. Vật thể đến từ một nơi vô định nào đó trong vũ trụ xa xăm, lách mình qua bao nhiêu thiên thể, nhằm thẳng phố Cát Lợi rơi xuống, đập trúng người đi đường xui xẻo này. Phố Cát Lợi nằm ở Tây Kinh, Tây Kinh là một thành phố nằm trên Trái đất, Trái đất là một ngôi sao giữa vũ trụ...

Có thể, gã đang ngồi trên chiếc máy bay băng qua Thái Bình Dương. Khi gã vừa quay lại từ nhà vệ sinh, máy bay đột nhiên nghiêng cánh và bắt chọt lao thẳng xuống đại hải mênh mông không biết đâu là bờ...

Có thể, người bảo mẫu đẩy xe nôi hay đưa trẻ song sinh hôm nào lại xuất hiện, một trong hai đứa vẫn đang khóc, đứa còn lại bò ra khỏi xe nôi, vừa cười nghênh nghếch vừa bò tới chỗ gã...

Có thể, gã lạc lối giữa một vườn cây trái rộng mênh mang không biết đâu là lối ra, xen giữa những kẽ lá là những trái táo nửa đỏ nửa xanh. Gã đi một hồi và chột dừng bước. Dưới ánh trăng mờ mờ, gã nheo mắt nhìn lên tán cây, những đốm xanh đỏ chi chít kia không phải quả, mà là những Cổ Phán Phán thu nhỏ! Màu đỏ là màu áo phông, màu xanh là màu quần bò. Hằng hà sa số những Cổ Phán Phán đang treo chi chít bất động trên cành cao, chăm chăm nhìn gã từ khắp tứ phía...

Có thể, bạn sẽ chẳng buồn đoán.

Nhắc đến mẫu tin nhắn, chắc bạn cho rằng đây chỉ là một màn kịch chơi khăm và sẽ không bao giờ có chuyện gì đó xảy ra.

Vậy tôi xin tiết lộ trước cho bạn, ngay khi gã nhà văn bước tới bước đó, đúng là có chuyện xảy ra thật.

Thật đấy!

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Tự Thú

Type: Taranee

Có người nằm mơ thấy một chiếc xe ô tô phóng gấp về phía mình, trước khi bị tông phải, anh ta trông rõ mồn một khuôn mặt xấu xí của gã tài xế...

Hôm sau, khi đi ngang qua ngã tư, anh ta rất cẩn thận. Lúc đèn xanh, anh đang định sải bước thì bất chợt lại thu chân về. Anh nhìn sang hai bên rồi thận trọng hỏi một học sinh trung học đứng ngay cạnh:

- Sao các cháu không đi?

Cậu học sinh nhìn người đó đầy thắc mắc:

- Chú bị mù màu à? Đang đèn đỏ lù lù mà!

Người đó dựng tóc gáy, chỉ mình anh ta thấy đèn xanh!

Ngay lúc đó, một chiếc xe hơi lao gấp tới, trong buồng lái là khuôn mặt xấu xí trong giấc mơ...

Du Huy đã tới Tân Cương và dừng chân tại Thạch Hà Tử.

Cậu mãi ghi nhớ lời dặn của Cố Phán Phán nên chưa lần nào liên lạc với chị hay với cha mẹ ở thôn Hương Dương.

Những ngày này, cảm giác cô đơn bủa vây lấy cậu, cậu vẫn chưa đi tìm việc làm, cứ cắm mặt suốt đêm ngày ở quán Internet và chơi game. Cậu lớn lên từ nhỏ trên mảnh đất miền Nam sông ngòi, nay lại bị số phận đày ải tới một thành phố nhỏ miền Tây Vực phía nam của sa mạc Gurbantunggut, mọi thứ đều thật lạ lẫm.

Điều khiến cậu lo lắng nhất là chị gái. Nhiều lần cậu toan gọi điện nhưng rồi cuối cùng đều kiềm chế được. Chập tối hôm ấy, có người gửi lời mời kết bạn trên QQ cho cậu, hồ sơ cá nhân ghi tên Cố Phán Phán.

“Hay là chị?” Cậu thấy bán tín bán nghi liền tiếp nhận ngay lời mời.

Du Huy: “Ai thế?”

Cố Phán Phán: “Tôi là Cố Phán Phán”.

Du Huy: “Chị đấy à?”

Cố Phán Phán: “Tôi không phải chị cậu”

Du Huy: “Vậy ai đấy?”

Cố Phán Phán: “Cậu không biết tôi đâu.”

Du Huy: “Thế kết bạn với tôi làm cái gì?”

Cố Phán Phán: “Tôi biết cậu. Du Huy!”

Du Huy há hốc mồm.

Cố Phán Phán: “Cậu còn nhớ chiếc sofa trong nhà chứ?”

Du Huy sửng sờ.

Cố Phán Phán: “Cậu nhớ chiếc xe buýt tuyến 44 trong đêm đó chứ?”

Du Huy thành linh nhận ra rằng những chuyện quái gở của Tây Kinh đã bám theo cậu tới tận Thạch Hà Tử.

Du Huy: “Người muốn gì?”

Cố Phán Phán: “Tôi chẳng muốn gì hết, chỉ định báo cho cậu một tin không lành mà thôi.”

Du Huy: “Tin gì?”

Cố Phán Phán: “Hãy chuẩn bị tinh thần...”

Du Huy: “Đừng nhiều lời nữa!”

Cố Phán Phán: “Chị gái người chết rồi.”

Du Huy: “Láo!”

Cố Phán Phán: “Cô ta đã chết trong đêm qua, hai bầu ngực bị ai đó găm mắt còn khuôn mặt thì bị phá hủy. Thật đáng thương...”

Du Huy: “Mẹ kiếp!”

Cố Phán Phán: “Giờ đây, chị người và ta cuối cùng cũng ở bên nhau rồi, chúng ta lại có thể cùng đi dạo phố, cùng sắm quần áo rồi...”

Du Huy tắt phụt máy tính và lao ra khỏi quán. Cậu lao tới một trạm điện thoại công cộng và bấm số của chị 132...

Máy tắt.

Cậu lại gọi về nhà: 0515...

Không ai nghe.

Cuối cùng, cậu cũng nổi máy được về ký túc xá của chị và xác nhận thông tin: Chị cậu đã chết.

Hai hàng lệ chột tuôn trào ra từ hốc mắt. Cậu nhớ lại ngày chị gái tiễn cậu rời khỏi Tây Kinh, qua hàng lan can sắt, cậu nói với chị: “Chị, sao em cứ cảm thấy... Suốt đời này chúng ta sẽ không còn gặp nhau được nữa?”

Khóc lóc một hồi, cậu lão đảo bước ra khỏi bộ điện thoại và quay về chỗ ở. Cậu thu vén đồ đạc rồi bắt xe ra thẳng sân bay Urumqi.

Khi ấy lòng cậu đã quyết, cậu sẽ về Tây Kinh, nhìn chị gái lần cuối rồi đi tự thú. Chị gái đã đi rồi, mình cậu cố bám trụ trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì nữa đâu.

Đây là lần đầu tiên Du Huy đi máy bay.

Cậu cảm thấy dường như tất cả mọi thứ đều do con tạo sắp đặt, vì ngay tối qua cậu đã mơ thấy mình mất đi đôi tay nhưng lại mọc ra một đôi cánh rất lớn.

Cậu vừa sợ hãi vừa phấn khích, ngắm nghía đôi cánh này mấy lượt và chột thấy trên cánh phải có một vết nhỏ chùng như là bùn đất mà lại hao hao giống phân chim. Cậu muốn nhổ cái sợi lông bần ấy đi nhưng lại thờ dài vì không còn tay thì nhổ làm sao được nữa? Bỗng cơ hồ có ai đó để tâm nói cho cậu hay biết, suốt cuộc đời này cậu chỉ có duy nhất hai lần cơ hội được bay liệng...

Ngồi trên máy bay, Du Huy đau đáu hướng mắt ra tầng biển mây bên ngoài cửa sổ và nhớ lại từng chi tiết về chị gái.

Cậu còn nhớ, năm chị cậu lên bảy, có một lần Du Huy đang nghịch bên ao thì bị một thằng bé cùng thôn bắt nạt. Nó cũng bằng tuổi chị thôi nhưng lại vừa béo vừa cao. Du Huy chạy về nhà khóc thút thít.

Cô của Cố Phán Phán không sinh được con, Du Huy sống trong nhà đó, không có anh chị em nên chẳng biết dựa dẫm vào ai. Lần nào bị hiếp đáp cậu cũng đều chạy về nhà bố mẹ ruột mách chị gái.

Chị cậu nghe xong giận run người bèn dắt em trai đi tìm thằng bé kia xử lý.

Không ngờ nó chẳng thêm sợ chị cậu, lại còn thụi cậu ngã xuống ngay trước mặt chị. Du Huy vật vạ trên mặt đất òa khóc, nhìn chị với con mắt cầu cứu qua làn nước mắt.

Chị cậu bước tới đánh liều ưỡn đả một phen với thằng kia. Thằng kia không nề hà gì, nó quàng lấy chị cậu rồi vật cho một cái ngã thẳng đơ. Nó ngồi đờ lên người chị, ưỡn hai vai xuống rồi đặc ý: “Cò thể này mà cũng đòi đỡ đòn cho em trai à? Mà có giỏi thì đánh trả đi! Đánh đi!”

Bọn trẻ con xung quanh cũng bắt đầu hò theo.

Mặt chị gái cậu đỏ lừ lên vì xấu hổ, cứ vẹo đầu sang nhìn đứa em trai đang vật vạ dưới đất, nước mắt cô bé trào ra mãi không thôi...

Giờ đây, chị cậu đã rời bỏ cõi trần này để đi sang một thế giới khác. Chẳng bao lâu nữa cậu cũng sẽ đi theo chị mà thôi. Giống như hồi đầu, khi chị rời quê hương để đến Tây Kinh xa xôi, cậu cũng lặn lội theo chị ngay không lâu sau đó.

Cậu nghĩ thầm, khi được trở về bên chị, cậu nhất định sẽ phấn đấu, sẽ không bao giờ khiến chị phiền lòng, sẽ chịu khó làm ăn, kiếm về cho chị nhiều, thật nhiều tiền, cho dù nơi ấy có tăm tối đến đâu, cho dù công việc có mệt nhọc đến nhường nào...

Chưa hết, ở thế giới đó, chị cậu rồi sẽ lại mang bánh hamburger dỗ tới miệng cậu, cậu cũng sẽ không bao giờ ăn một mình, cậu chắc chắn sẽ bẻ nó làm đôi, mình ăn một nửa, chị ăn một nửa...

Du Huy cho rằng, chính gã nhà văn đã hại chết chị gái.

Giờ đây cậu không còn nghĩ tới việc báo thù nữa. Cậu biết, hai chị em cậu chẳng đấu nổi với cõi đời này, giống như thuở bé khi cả hai cùng hợp sức lại mà vẫn không đánh lại nổi thằng bé vừa to vừa béo kia.

Giờ đây, điều duy nhất cậu có thể làm là nói ra toàn bộ chân tướng cho cảnh sát.

Sau hơn ba tiếng đồng hồ, máy bay đã đáp tới Tây Kinh. Lúc này màu xám đang lan nhanh trên nền trời.

Cậu trôi theo dòng người ra khỏi sân bay. Theo phản xạ có điều kiện, cậu giật nảy mình khi bắt gặp một chiếc xe cảnh sát. Nhưng rồi cậu lại thả lỏng, đã định tự thú thì cần gì phải căng thẳng.

Cậu hiên ngang bước qua chiếc xe cảnh sát, chẳng ai chặn cậu lại vạy vẹo điều gì. Hai viên cảnh sát đang ngồi trong xe hút thuốc và cảnh giác quan sát từng góc sân bay.

Du Huy vào thành phố bằng một chiếc xe buýt, việc đầu tiên cậu làm là tìm một quán cơm.

Cậu muốn đánh chén một bữa thật ngon, một khi đã bước qua cánh cổng của sở công ăn thì sẽ chẳng còn cơ hội như thế nữa.

Cậu gọi bốn món thịt khác nhau, một bát cơm rồi ăn ngấu ăn nghiến. Sau khi bụng đã no đầy, cậu thanh toán tiền và bắt xe thẳng Đại học Tây Kinh.

Đại học Tây Kinh nằm ở phía bắc vùng ngoại ô nên có phần hẻo lánh. Cậu bước xuống taxi rồi ở một hơi no. Đang định bước đi thì cậu trông thấy một chiếc xe buýt màu đỏ trầm lao tới trên mặt đường vắng thênh thang.

Đèn xe sáng choang, chọc thẳng vào mắt khiến cậu phải díp mắt lại, chẳng đợi cậu trông rõ mặt mũi người lái xe, chiếc xe buýt số 44 tựa một oan hồn kia đã tông cậu hất lên không.

Trong tích tắc bay lên giữa không trung ấy, hình ảnh cuối cùng của cõi dương gian hiện ra trong mắt cậu... quay cuồng, đảo điên, nhuộm màu đỏ tựa cơn ác mộng.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Sai, Sai, Sai

Nếu một người nói đúng, đó thường là chiếc khóa phong tỏa chân tướng.

Nếu một người nói sai, đó thường là chiếc chìa khóa manh mối.

Type: Taranee

Hôm ấy, gã nhà văn đang ghi hình cho câu chuyện kinh dị mang tên Bất thường.

Gã ngồi trong làn ánh sáng âm u của studio và thì thào kể chuyện:

- Một chàng trai và một cô gái quen biết rồi yêu nhau qua mạng.

Trên mạng, cô gái mang tên “Vãng”, có nghĩa là “lãng quên”.

Chàng trai rất thích cái tên này. Khắc ghi là điều nặng nề còn lãng quên mới là lãng mạn.

Tối hôm ấy vừa tròn một tháng quen biết, chàng trai ngỏ lời hẹn gặp cô gái. Anh đến nơi hẹn hò từ rất sớm nhưng hơn nửa giờ đồng hồ trôi qua mà vẫn không thấy người tình đâu, anh bèn gọi điện thoại cho cô và tươi cười hỏi: “Em đi tới đâu rồi?” Cô gái đáp: “Em xin lỗi, đang tắc đường, anh đợi em một chút nhé, em sẽ tới ngay bây giờ mà”. Chàng trai nói: “Đừng bảo là đang kẹt xe ở thôn Huyền Quái nhé?”

Mẽ Gia khi ấy cũng đang có mặt ở trường quay, cô ra hiệu cho dừng.

Gã nhà văn sửng sốt nhìn Mẽ Gia và hỏi:

- Làm sao thế?

Mẽ Gia giơ cuốn kịch bản trên tay và nói:

- Sao tự dừng lại mọc đâu ra “thôn Huyền Quái” thế này?

Gã mất một lúc mới định thần lại bèn tỏ ý xin lỗi thợ quay:

- Sai rồi, sai rồi, lúc làm hậu kỳ các anh cắt câu này đi nhé!

- Không hề gì, chúng ta tiếp tục. – Thợ quay đáp.

Thế là câu chuyện lại được tiếp tục:

“Người con trai nói, anh mặc quần bò và áo phông, em thì sao?”

Cô gái: “Em mặc một chiếc váy màu đen”.

Một lúc sau, chàng trai vẫn không thấy bóng dáng cô gái đâu. Đang định gọi lại lần nữa thì có bàn tay ai đó vỗ nhẹ lên vai anh. Anh quay đầu lại thì bắt gặp một cô gái váy trắng, anh thắc mắc: “Cô là...”

Cô gái nói: “Em chính là ‘Vãng’ đây”.

Chàng trai nói: “Nhưng em nói em mặc váy đen mà?”

Cô gái phì cười và nói: “Nhờ may trông anh xấu xí quá em còn có đường âm thầm lui về chứ.”

Chàng trai nói: “Em láu cá thật đấy!”

Cô gái nhìn ra phía sau lưng chàng trai và hỏi: “Cái gì thế kia?”

Chàng trai quay đầu lại nhìn, một chiếc xe buýt mang tuyến số 44 vút tới, anh liền hỏi: “Xe buýt thôi mà! Sao thế?”

Cô gái nói: “Chuyến 44 cuối cùng là vào lúc chín rưỡi, giờ này gần mười rưỡi rồi còn đâu, đây đâu phải chuyến số 44?”

Mẽ Gia lại khoát tay ra hiệu ngừng quay:

- Sao lại có xe buýt tuyến 44 ở đây? Chẳng ra đâu vào đâu cả!

Gã nhà văn gãi đầu gãi tai:

- Lại nói sai nữa rồi...

Mẽ Gia nói với một nhân viên:

- Cậu lấy cho anh ta một cốc nước.

Người nhân viên liền chạy khỏi studio và mang về cho gã nhà văn một cốc nước mát lạnh. Gã uống ừng ực liền mấy hơi rồi nói:

- Làm lại!

Câu chuyện lại được tiếp tục:

“Hai người cùng bước vào một quán cà phê bên đường. Họ vừa uống nước vừa hàn huyên trong những nốt nhạc du dương, xem chừng còn tâm đầu ý hợp hơn cả trên mạng.

Phút chia tay, người con trai đột nhiên tỏ ra rầu rĩ, anh nói: “Chị, sao em cứ cảm thấy... Suốt đời này chúng ta sẽ không còn gặp nhau được nữa?”

Đôi lông mày Mẽ Gia chột chau lại, cô khoát tay chen ngang thước phim:

- Chàng trai gọi cô gái bằng gì cơ? Chị á?

Gã nhà văn rên rĩ:

- Lại sai nữa rồi...

- Anh làm sao thế? – Mẹ Gia hỏi.

- Tôi cũng không biết tại sao mình lại thốt ra những lời thoại này nữa...

- Gã hoang mang.

- Thôi, hôm nay quay tới đây thôi. Ngày mai làm tiếp, - Mẹ Gia bực dọc nói.

- Làm lại lần nữa đi, tôi làm được mà! – Gã nói.

Người quay phim quay sang nhìn Mẹ Gia, cô ngồi trên ghế khoát tay:

- Thế thì thử lại lần nữa vậy.

Gã nhà văn lại tiếp tục kể:

“Khi về tới nhà, chàng trai lại thêm nhớ nhung cô gái. Anh vội vàng lên mạng đi tìm cô. Danh sách bạn bè trên QQ của anh chỉ thiếu mất cái tên “Vãng” nhưng lại có thêm một cái tên “Vong” đang ở trạng thái không online.

Sau đó anh vào diễn đàn, thấy mọi người đang cử hành tang lễ trên mạng cho “Vãng”. Hóa ra, cô gái của dĩ vãng đêm qua đã biến thành một vong hồn, hung thủ đã moi móc tim gan của cô một cách tàn nhẫn...”

Mãi mới ghi hình xong. Mẹ Gia đứng dậy và nói với gã nhà văn:

- Đi nào! Tôi mời anh cốc cà phê.

Gã đứng dậy và cười với Mẹ Gia bằng vẻ cảm kích:

- Thôi để tôi mời cũng được!

Các nhân viên bắt đầu dàn dựng bối cảnh mới, tiết mục về sức khỏe ngay tiếp theo vẫn đang chờ đợi ngoài studio. Mẹ Gia và gã nhà văn cùng bước xuống lầu, cô nói:

- Phố dưới có một quán cà phê, chúng ta qua đó nhé, chưa đến nghìn bước đâu.

- Hay là đi xe đi! – Gã nói.

Mẽ Gia chợt ngừng lại và bảo:

- Tôi thấy hình như dạo này anh đang trong tình trạng không được tốt lắm, nên tăng cường rèn luyện sức khỏe vào, ví dụ như chạy bộ thường xuyên chẳng hạn.

Gã đột nhiên cố đánh giọng:

- Tôi rất ổn mà!

Mẽ Gia làm thinh, cô bước vào xe và nổ máy. Hai người cùng lái xe, đi qua một ngã rẽ, có một con chó hoang ở đâu tự dưng chạy qua, suýt chút nữa thì lao vào gầm xe, nó nhìn vào buồng lái một cách bí hiểm rồi lại lững thững chạy tới con đường dành cho người đi bộ đối diện, ngay sau ấy lại thoăn thoắt lẩn vào một ống nước đen như hũ nút.

Gã nhà văn và Mẹ Gia tới trước cửa quán cà phê, vòng qua vòng lại một hồi mới tìm được một chỗ đỗ xe. Đoạn, cả hai cùng bước vào quán. Mẹ Gia ngồi xuống và lên tiếng:

- Tôi thấy hình như nội tạng anh mắc ung thư.

Gã nhà văn không tỏ ra bực dọc, gã trả lời khe khẽ:

- Về bản chất tôi vốn là một người yếu đuối. Đối với người nội tạng khỏe thì quân giặc cũng như cỏ rác, nhưng giờ đây với tôi cỏ rác cũng

thành quân giặc.

- Sau khi Cố Phán Phán chết, chẳng phải những chuyện quái đản kia đều có lời giải đáp rồi sao? Anh còn hoang mang cái nỗi gì? Ngày mùng tháng ba tại thôn Huyền Quái, cô ta đã may mắn thoát chết nhưng ngay sau đó lại biệt tăm biệt tích, hẳn từ đó trở đi cô ta đã nấp trong bóng tối tìm cơ hội báo thù anh! – Mẹ Gia nói.

- Tôi có linh cảm... mọi thứ đều chẳng liên quan tới hai Cố Phán Phán, ngoài hai người đó ra, trên đời này còn có một người... - Gã nhà văn đáp.

- Lại là linh cảm! – Mẹ Gia nói.

- Ba hôm trước tôi nhận được một tin nhắn không hiện số. Trước đây tin nhắn này từng báo tôi sẽ gặp phải tiểu nhân, tôi liền gặp ngay hai đứa trẻ. Sau đó nó còn báo tôi sẽ gặp một quý nhận mặc áo màu xanh da trời, tôi liền gặp ngay bệnh nhân đại đó. Và cuối cùng nó bảo tôi chỉ cần tiến về phía trước đúng 199989 bước thì cuộc đời tôi sẽ chấm dứt... - Gã nhà văn nói.

- Ba hôm trước? Trước hay sau khi Cố Phán Phán chết? – Mẹ Gia hỏi.

- Sau khi cô ta chết. – Gã đáp.

Mẹ Gia ngưng cuộc trò chuyện một lúc rồi đột ngột lên tiếng:

- Anh nghỉ ngơi một thời gian đi!

- Có ai thế chỗ tôi rồi sao? – Gã nhà văn giật thột.

- Anh nghĩ nhiều quá! Ý tôi là gần đây anh chịu nhiều áp lực lớn, điều chỉnh tinh thần lại một chút đi! – Mẹ Gia nói.

- Thế chương trình thì tính sao? – Gã băn khoăn.

- Cứ tạm dừng đã! – Mễ Gia trả lời.

Trù trừ một hồi, gã buông giọng:

- ... Cũng được!

- Anh đừng có lủi thủi một mình suốt thế. Sống chơ vơ một mình trong căn nhà to thế này, nghĩ ngợi linh tinh là phải. Nếu anh đồng ý thì qua nhà tôi mà ở. – Mễ Gia đề nghị.

- ... Không tiện lắm thì phải? – Gã đáp.

- Có gì mà không tiện. Nhà tôi thiếu gì phòng, anh có phải ngủ cạnh hăn ta đâu mà lo! – Mễ Gia đáp.

“Hăn ta” ở đây dĩ nhiên là đang chỉ Phục Thực.

Gã nhà văn được Mễ Gia đón vào ở trong Ngọc Mễ Hoa Viên, chẳng khác nào một cái xe được đưa vào ga-ra sau nhiều lần bị tông liên tiếp. Người đàn bà thép Mễ Gia nay đã trở thành trụ cột tinh thần duy nhất mà gã có.

Phòng ngủ của Mễ Gia và Phục Thực nằm ở tầng một, phòng ngủ của gã cũng nằm ở tầng một. Tầng hai từ xưa đến nay vẫn trống không.

Đó là nhà của Mễ Gia và chồng. Trước đây, hai vợ chồng cùng sống trên tầng hai. Máy tính, tủ sách, tủ quần áo, chăn mền... của người chồng, tất thảy đều ở yên vị trí cũ của nó suốt ba năm nay. Mễ Gia không muốn bất cứ người đàn ông nào khác xâm phạm vào thế giới đó.

Sau khi phát nốt ba kỳ chương trình đã quay sẵn, tiết mục đêm khuya cuối cùng cũng tạm ngưng.

Suốt ngày, gã nhà văn cứ cuộn tròn trên giường, ngoài ăn uống đại tiểu tiện, gã rất ít khi đi lại, không lang thang trên mạng thì cũng chỉ ngồi xem ti

vi... Để chiều theo những thói quen ấy, Mễ Gia đã đặt một chiếc ti vi ngay trong phòng ngủ của gã.

Thi thoảng khi ra khỏi phòng ngủ, gã hay lầm bầm trong miệng: “Một bước, hai bước, ba bước...” Khi về, gã cẩn thận ghi chép vào một cuốn sổ tay. Gã mua hẳn một cuốn sổ có khóa như nữ sinh cấp hai vậy.

Sau khi bị “cản”, gã không đi kiếm gái nữa.

Xem ra, nhát cần này đã để lại những vết thương vĩnh viễn không thể nào lành trên người gã. Nhưng, gái lại tìm đến gã.

Thi thoảng, có mấy người gửi lời mới kết bạn, sau khi chấp nhận, đối phương nói: “Anh ơi, có cần không? Em vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, kỹ thuật lại khéo... Mỗi tội không có ngực thôi, nhưng được cái giá rẻ. Động tình còn hơn động lòng... Đến với em nào!”

Cánh tay bị chặt đứt kia lại bò lồm cồm tới tìm gã...

Ban ngày khi Mễ Gia đi làm, còn lại Phục Thực và gã, một thanh niên, một trung tuổi ru rú trong căn biệt thự.

Cuối cùng Phục Thực cũng được sống cùng với thần tượng của mình.

Nhưng Phục Thực của lúc này đã không còn cung kính tôn thờ gã như ngày nào, ánh mắt anh ngồn ngộn những khinh bỉ. Gã nhà văn cũng né tránh nói chuyện với anh.

Phục Thực thì lại thường gõ cửa phòng gã để hỏi han mấy thứ đại loại như: “Anh ăn gì không?”, “Anh uống gì không?”. Anh vừa hỏi vừa sẫm soi vẻ mặt của gã một cách lộ liễu. Lời đáp của gã lúc nào cũng là: “Không ăn!”, “Không uống!”.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Giác Mơ Lạ

Trên đời này, nơi cô độc nhất chính là giấc mơ. Vì chẳng ai có thể cùng ta bước vào đó.

Type: Taranee

Mẽ Gia cho gã nhà văn dọn tới Ngọc Mễ Hoa Viên ở là vì hai mục đích. Thứ nhất là để gã tỉnh dưỡng một thời gian. Hiện cô cảm thấy thần kinh của gã có dấu hiệu bị rối loạn, cô không muốn cây trở tiên của mình bị sâu bệnh. Thứ hai, Phục Thực càng ngày càng trở nên quái đản và bí hiểm. Cô không nắm được đẳng chuỗi, có lúc còn tự nghi hoặc bản thân mình phải chăng đã nhạy cảm quá mức. Nhưng dù thế nào, tòa biệt thự này quá đối trọng trái, có thêm một người đàn ông, cô sẽ không phải sống trong sợ hãi. Vạn nhất có nguy hiểm gì thì cũng không đến mức phải chơi với chống chọi một mình.

Trưa hôm ấy, Mẽ Gia phải tới tham gia một cuộc họp báo. Trước khi đi, cô dành những nửa tiếng đồng hồ để trang điểm. Chiếc áo khoác xẻ ngực màu hồng đào và chiếc váy xòe in hoa trông rực rỡ lắm thay nhưng đáng tiếc chẳng ăn nhập gì với tuổi tác của cô.

Khi Mẽ Gia đang đứng định ra bãi đỗ xe thì đột nhiên một con chó lớn màu đen vàng từ đâu xuất hiện lao như tên bắn về phía cô.

Trong cơn hoảng hốt, cô quay đầu bỏ chạy nhưng ngật nổi chiếc giày quá cao nên chưa đi nổi nửa bước con chó đã kịp xông tới tợp vào tà váy, kéo cô ngã té xuống đất, sau đó nó bỏ nhào tới căn xé áo ngoài của cô.

Mẽ Gia mặt cắt không còn giọt máu, cô kêu cứu thảm thiết.

Lúc đó, chủ nhân của con chó thông dong bước tới, kéo lấy dây thừng và quát con chó về. Đó là một con chó chần cừ Đức tứ chi rắn chắc, tai nhọn dựng đứng, mắt quắc lên hung dữ, hàm răng trắng nhọn, đầu lưỡi đỏ lừ. Nó vẫn hung hăng đòi xông lên phía trước.

Mẽ Gia loay hoay bò dậy, cô quỳ phủ phục dưới đất nôn khan, chẳng màng đến việc chỉnh trang quần áo, tà váy và áo khoác của cô rách tơi bời, để hở ra những mảng thịt trắng nõn. Mãi một lúc sau cô mới đứng dậy được một cách khó nhọc.

Chủ nhân con chó có vóc người cao to, cường tráng hệt như con chó chần cừ Đức anh ta nuôi. Anh ta tỏ ý xin lỗi:

- Thật xin lỗi chị, tôi đưa chị vào viện xem thế nào nhé?

- Ý anh là chi tiền thuốc tiền khám cho tôi? – Mẽ Gia lườm hằm.

- Dĩ nhiên là vậy rồi... - Chủ nhân con chó nói.

- Tiền ư? Tiền thì tôi thiếu cóc gì! Con chó nhà anh gây tổn hại nặng nề cho tôi về mặt tinh thần, theo anh thì chuyện này giải quyết thế nào đây? – Mẽ Gia khinh khinh đáp.

- Mùa xuân, giống chó nó đang trong thời kỳ động dục nên tương đối hung hăng. Chắc thấy quần áo của chị sặc sỡ quá nên nó lao lên ấy mà. – Chủ nhân con chó cười xòa giải thích.

Mẽ Gia im lặng và phẫn nộ nhìn anh ta. Cô lấy di động gọi vào máy trong nhà: “Phục Thực, anh xuống đây một chút, nhớ mang theo dao”.

Chủ nhân con chó sững người.

Chẳng mấy chốc, Phục Thực đã xuất hiện cùng với một con dao gấp.

Mẽ Gia trở vào con chó kia và nói:

- Giết nó cho tôi!

Người chủ thu dây thừng lại, che con chó sau lưng và nói:

- Các người dám?

Phục Thực chẳng thèm đếm xỉa gì đến hẳn, anh lao vù tới, vung dao cắt đứt sợi dây thừng ngay khi người kia còn chưa kịp phản ứng. Con chó được xổng ra liền nhào tới. Phục Thực không mảy may nao núng, anh giơ dao đâm trúng vào lồng ngực con vật không chệch một ly.

Con vật rú lên thảm thiết, oằn cong mình ngay giữa nửa vờn không trung rồi rơi bịch xuống nền đất bê tông, máu tươi của nó hắt lên người Phục Thực. Nó co giật một hồi dưới đất, vẻ óng ả trên lớp lông nhanh chóng tan biến, nhường chỗ cho một màu xám xịt khô khốc. Cuối cùng đôi mắt nó khép lại nửa vờn, mồm hơi hé ra và nằm yên bất động...

Người chủ đứng như trời trồng, miệng lẩm bầm:

- Dã man quá... Dã man quá...

Phục Thực chùi máu con dao vào gót chiếc giày bông lót vải rồi nhìn Mẽ Gia, đoạn chỉ vào người đàn ông cao lớn kia, khẽ hỏi:

- Thế người có giết không?

Mẽ Gia nói:

- Đờ tôi về thay quần đã, sau đó chúng ta tới bệnh viện.

Thế rồi Mẽ Gia nói với chủ nhân con chó:

- Tôi sống ở biệt thự số mười chín, con chó này bao nhiêu tiền, cứ ra giá rồi tới lấy.

Hôm đó, cô không đi họp báo nữa mà đến bệnh viện bằng bó mắt nguyên cả buổi chiều. Chủ nhân con chó cũng không thấy tới đòi tiền bồi thường, sự tình coi như đến đây là xong.

Sau khi Mẽ Gia bị chó cắn, đêm ấy giấc mộng quái đản hôm nào lại hiện về với cô trong giấc ngủ. Cô thấy mình lạc bước đến cõi âm u nơi cánh đồng trải ra ngút ngàn không nơi đâu là biên giới...

Con vật lạ lẫm đó tiếp tục bám gót cô.

Chẳng hiểu nó đến từ đâu, theo cô có ý đồ gì, chỉ biết nó lanh lẹ thoăn thoắt, cô không thể nào trốn tránh.

Có bao nhiêu mưu kế cô đều đã dùng hết, nay bị dồn vào đường cùng, khóc đến cạn khô cả nước mắt. Đôi chân cô giờ mềm nhũn như sợi bún, cô cảm thấy rã rời bèn quỳ xuống thay vì đi bằng chân, cô bò bằng tay.

Ngay khi rạp người xuống mặt đất, cô ngửi thấy hơi *** xộc vào mũi. Đi như thế này đờ tốn sức hơn bao nhiêu, cô mừng rỡ vì vào những giờ phút cuối cùng của sự sống lại phát hiện ra cách đi này.

Con vật đó rất tinh táo, nó không vì thế mà coi Mẽ Gia như đồng loại, nó vẫn thong thả bám theo sau cô, ánh mắt vẫn mơ hồ khó hiểu. Bò được một đoạn, Mẽ Gia ngoái đầu nhìn, nó chỉ cách cô độ dăm mét, gần hơn ban nãy rất nhiều.

Cô vội vàng đẩy nhanh tốc độ. Cô cứ bò một đoạn lại quay đầu nhìn một lần, nó đã tiến đến gần cô lắm rồi, chỉ còn độ một mét nữa thôi...

Cô tiếp tục bò với sắc mặt vô cảm, tốc độ cứ chậm dần, chậm dần...

Cô lại quay đầu nhìn, nó chỉ còn cách cô gang tấc, mấu răng nhọn của nó sắp sửa chạm vào tà váy của cô đến nơi. Cô cảm thấy đũng quần âm ẩm nước tiểu.

Mẽ Gia đã không còn lối thoát, cô bèn quay lại và nhìn nó bằng con mắt đáng thương. Cô đã trông rõ hạt gi mắt nâu nâu trong khóe mắt nó, thấy rõ sợi cỏ vương trên bờ mép nó, ngửi rõ hơi thở nồng nồng vị tanh từ mõm nó.

Nó nhìn thẳng vào Mẽ Gia và bất chợt hé miệng cười.

Nụ cười ấy tựa như sét đánh giữa trời quang, khiến Mẽ Gia bưng tỉnh. Nụ cười của con vật trong giấc mộng tựa hồ vẫn mờ mờ ảo ảo hiện ra trong màn đêm.

Nó cười!

Đó không phải là vẻ mặt của sói mà rõ ràng là nụ cười của một con người, là nụ cười bộc phát khi không còn kiềm chế được, là nụ cười ngụ ý rằng nó đang biết mọi thứ.

Hãy thử tưởng tượng mà xem: một khuôn mặt chó sói nở ra một nụ cười con người, hay nói cách khác, một nụ cười của con người nở ra trên khuôn mặt chó sói, hoặc có thể nói cách khác nữa, một con vật mà loài người vĩnh viễn không bao giờ biết được đó là loài gì mượn nụ cười của con người để gán lên trên khuôn mặt sói của mình, khi đó ta có cảm giác gì?

Mẽ Gia dám chắc đó chính là nụ cười của con người! Nụ cười ấy quen thuộc quá đỗi nhưng cô không tài nào nhớ ra đó là của ai.

Hồi còn nhỏ, gia đình cô sống trong một con hẻm nhỏ, gần đó có bà lão bán kẹo bông. Lần nào cô đi học qua đó, bà lão cũng cúi xuống và cười với cô bằng một nụ cười đầy ân ý. Không hiểu nụ cười ấy mang hàm ý chào hỏi cô hay dụ cô mua kẹo bông. Sau đó, cô hơi sợ nụ cười của bà lão nên lần nào cũng cúi gằm mặt mỗi khi đi ngang qua.

Lên đại học, có một ông thầy người gầy gò, tính tình rất nghiêm khắc. Mỗi lần bước vào lớp, ông ta đều đảo mắt nhìn cả lớp một lượt và cuối cùng luôn dừng lại ở chỗ cô, cười nhũn nhặn một cái rồi mới bắt đầu giảng bài. Cô tin chắc rằng ông ta không biết tên cô và cũng không biết gì về cô, nhưng lần nào ông ta cũng cười với cô y như thế. Nụ cười ấy và tính cách kiêu ngạo khiến ông như biến thành hai người hoàn toàn khác...

Năm ngoái, có một giám đốc công ty chiến lược ngỏ ý muốn hợp tác với cô. Bây giờ cô đã quên luôn tên người đó. Lúc hai bên cùng ngồi đàm phán, hễ khi cúi xuống uống nước, anh ta luôn nở nụ cười với cái cốc, không hiểu ấy là đang cười hay phần thịt ở môi có vấn đề gì đó...

Mẽ Gia hồi tưởng lại từng ký ức, nụ cười của con vật kia hoàn toàn không giống với những nụ cười còn lưu lại trong trí nhớ của cô.

Mẽ Gia càng lúc càng nóng ruột, nụ cười ấy là của ai?

Của ai?

Của ai?

Của ai?

Phục Thực năm sau lưng cô bất chợt trở mình, anh nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô.

Cô chợt nhớ ra một câu hỏi đáng sợ: chính tiếng sói tru đêm ấy khiến cô chịu kích động gây ra chuỗi chiêm bao kỳ lạ này, hay từ khi xuất hiện thêm

Phục Thực trên giường, cô mới rơi vào những giấc mơ bất đoạn?

Cô cố gắng nhớ lại những cảnh ban đầu của giấc mộng: Cô gái có nước da trắng ngần, đôi mắt một mí và khuôn miệng nho nhỏ, cô gái trông giống Cố Phán Phán mười phần trọn vẹn ấy, từng nói: “Khi cảm thấy tuyệt đối chắc chắn, hãy quay đầu nhìn lại...”

Nghĩ đến đó, toàn thân cô bỗng chốc nổi da gà.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Chương Một

Nhân gian cô đơn, ái tình rục rở

Cuộc tình bất hạnh nào cũng đều giống nhau còn những cuộc tình hành phúc thì muôn màu muôn vẻ.

Type: Taranee

Đã lâu không nhắc tới Tát Nhĩ Hạnh.

Từ lúc câu chuyện diễn ra cho tới tận bây giờ, bầu không khí cứ mãi phảng phất ngọt ngào và u ám, giờ ta hãy kể cho nhau nghe về một mối tình rục rở.

Tát Nhĩ Hạnh còn nhớ như in ngày anh và Tiểu Nhụy quen nhau qua chat room trên trang web của trường Đại học Tây Kinh. Ngày hôm ấy, ánh nắng chan hòa khắp muôn nơi, bầu trời xanh trong tựa đôi mắt trẻ thơ.

Tát Nhĩ Hạnh chủ động bắt chuyện:

“Chào em!”

“Chào anh!”

“Biết chơi trò hai mươi câu hỏi chứ?”

“Biết!”

“Chúng ta chơi nhé?”

“Được thôi!”

“Em nghĩ đến một người nào đó đi, để anh đoán.”

“Được!”

“Nghĩ xong chưa?”

“Nghĩ xong rồi!”

“Có phải anh không?”

“... Hi hi!”

“Một câu.”

“Anh lợi hại thật đó!”

“Nói thành thế này được không: trong lòng em đang nghĩ về anh...”

“Ghét thế!”

“Chơi lại nhé, anh nghĩ đến một người, còn em đoán.”

“Được!”

“Anh nghĩ xong rồi.”

“Phải em không?”

“... Hi hi! Một câu. Em cũng lợi hại thật đó!”

“Học theo anh mà!”

“Em thấy không, chúng mình thật có duyên với nhau. Vừa mới gặp em đã nghĩ về anh, anh cũng đã nghĩ về em.”

“Đáng ghét!”

Sau lần quen biết ấy, hai người gọi điện thoại cho nhau đôi lần. Anh tỏ ý muốn gặp mặt nhưng cô từ chối.

Hôm ấy, Tát Nhĩ Hạnh đột nhiên gọi điện cho cô bằng một giọng rầu rĩ:

- Em mau tới đây giúp anh với...

Tiểu Nhụy sốt sắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tát Nhĩ Hạnh đáp:

- Anh có một người bạn quen qua mạng nói rằng mình vừa gặp chuyện, mất hết tiền đi xe buýt. Anh tới giúp nhưng hóa ra bị lừa. Bây giờ trên người anh không còn một xu dính túi... Em hãy tới mang cho anh một ít, không thì anh không về trường được nữa.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Vài câu không nói rõ được đâu, cứ gặp mặt rồi nói.

- Anh đang ở đâu?

- Phía nam ngoại ô. Đừng quên mang theo ít tiền nhé, suốt cả ngày trời anh chưa có gì bỏ bụng rồi.

Hồi đó, băng tuyết đang giăng kín đất trời. Tiểu Nhụy lập tức cầm tiền bắt xe buýt đi từ ngôi trường nằm ở phía bắc ngoại ô sang tận phía nam

ngoại ô. Cô tìm Tát Nhĩ Hạnh trên con đường anh chỉ một hồi lâu nhưng mãi không trông thấy bóng dáng.

Đúng lúc đó, cô nhận được một tin nhắn: “Anh không bị lừa đâu, em mới là người bị lừa đó. Em quay sang bên phải nhìn xem”.

Tiểu Nhụy ngoái đầu sang, một chiếc ô tô sang trọng đang hạ cửa kính xuống, để lộ ra một khuôn mặt điển trai đang khẽ nở nụ cười với cô. Chiếc xe Tát Nhĩ Hạnh đang lái vốn là của bố anh.

Tiểu Nhụy vừa tức giận lại vừa ấm ức, cô quay mình đi thẳng một mạch về phía bến xe buýt. Chưa đi được vài bước đã thấy Tát Nhĩ Hạnh đuổi theo sau, anh nói:

- Tiểu Nhụy, nếu anh không nói vậy thì em sẽ chẳng chịu gặp anh. Anh xin lỗi mà!

Tiểu Nhụy không thèm nhìn anh.

- Tiểu Nhụy, anh mời em đi ăn nhé, anh đã đặt món trong quán ăn đằng kia rồi.

Tiểu Nhụy vẫn chẳng thèm đếm xỉa gì, cứ cắm mặt đi thẳng một mạch.

- Tiểu Nhụy, anh thề sẽ chẳng bao giờ lừa em nữa!

Đúng lúc đó có một chiếc xe buýt cập bến, cô theo một toán hành khách chen chúc lên xe. Cửa xe đóng “cạch” lại, và bắt đầu lăn bánh.

Tát Nhĩ Hạnh đành lái xe bám theo đằng sau. Xe buýt cập bến, anh cũng dừng lại. Xe buýt lăn bánh, anh lại đi theo. Cứ hết trạm này tới trạm khác, hơn một tiếng đã trôi qua, cuối cùng xe buýt dừng bánh tại bến Đại học Tây Kinh. Tát Nhĩ Hạnh nhìn Tiểu Nhụy không rời mắt từ lúc cô xuống xe cho tới lúc bước qua cánh cổng trường, dáng điệu dụi dàng, thướt tha. Kể từ

hôm đó, dù trên mạng anh có chào hỏi thế nào cô cũng không thèm ngó ngang tới anh nữa.

Độ một tháng trôi qua, Tát Nhĩ Hạnh đột nhiên nhận được điện thoại của cô, trái tim anh run lên như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Tát Nhĩ Hạnh, anh tới đây mau lên...

- Sao thế?

- Em vừa bị lừa, giống hệt như lần trước anh lừa em vậy! Một người bạn em quen qua mạng bảo rằng mình bị lừa, mất hết tiền đi xe buýt. Em mang tiền tới giúp nhưng rồi lại bị ăn trộm hết! Anh mau tới mang cho em một ít tiền với, em không về được trường nữa rồi...

Tát Nhĩ Hạnh âm ỉ mừng rơn, đoán chắc Tiểu Nhụy vẫn còn ấm ức trong lòng nên đang tìm cách trả đũa... Anh nguyện để cho Tiểu Nhụy lừa, như vậy là hòa cả đôi bên.

- Em đang ở đâu?

- Em đang ở cửa tòa nhà Trường An.

Tát Nhĩ Hạnh ra khỏi trường, gọi một chiếc taxi tới tòa nhà Trường An trong nháy mắt. Anh không mong gặp được cô mà chỉ mong khi đến đó, anh sẽ gọi điện cho cô, nói: “Sao anh không thấy em đâu?”, cô sẽ hí hửng đáp: “Ha ha, em cũng cho anh ném mù bị lừa”.

Nhưng khi tới tòa nhà Trường An rồi, anh lại trông thấy cô ngay đó, nhón nhác đứng nhìn trước ngó sau với vẻ mặt hoang mang. Anh xuống xe, chạy đến bên cô và hô lên:

- Tiểu Nhụy!

Cô quay lại nhìn anh, vừa ảm ức vừa ngượng ngùng, hai hàng lệ lập tức trào ra.

- Anh cứ tưởng em chỉ đùa anh thôi. – Tát Nhĩ Hạnh nói.

- Ai mà rảnh rỗi như anh! – Nói rồi cô khóc càng to hơn.

- Thế bạn em là con trai hay con gái?

- Là con gái ở ngoại tỉnh tới. Cô ta kể rằng mình đến Tây Kinh gặp một người bạn quen qua mạng nhưng hóa ra lại bị lừa, trong túi chỉ còn vài đồng lẻ, vừa đủ để gọi một cuộc điện thoại công cộng. Lúc em tới nơi, cô ta nói suốt một ngày trời chưa ăn uống gì, em liền dẫn cô ta ra quán. Nhưng nhân lúc em vào nhà vệ sinh, cô ta đã biến mất cùng với cái ví của em...

Nghe xong, Tát Nhĩ Hạnh không nhin nổi cười.

- Em bị lừa như thế mà anh còn cười được?

- Anh cười vì em ngây thơ quá, đáng yêu quá! Anh vừa lừa em xong, thế mà em vẫn bị mắc lừa cô ta!

- Ai mà biết được lừa đảo lại lắm vậy!

- Đi nào, anh mời em đi ăn. Ta lại cái quán em vừa bị lừa ban nãy nhé!

Nếu như trước đây khi ở trên mạng, tình cảm Tát Nhĩ Hạnh dành cho Cố Phán Phán vẫn còn chút gì đó chưa thật chân thành, thì sau lần này, anh thật sự đã yêu người con gái lương thiện ấy.

Cô ấy là người con gái như thế này: Trong cùng một ngày, có thể bị mắc lừa những ba lần bởi một đứa trẻ con. Lúc nào cũng lơ đãng, hay quên. Mất ví tiền chưa chắc đã khóc lóc nhưng nếu mất đi con cún cưng thì chắc chắn sẽ nhỏ nước mắt. Không quan tâm người con trai mình yêu có xe hơi hay

không nhưng chắc chắn sẽ để ý trong xe của anh ta có xuất hiện một sợi tóc dài con gái nào không...

Hai người yêu nhau chưa lâu thì số lần gặp mặt giữa Tiểu Nhụy và Tát Nhĩ Hạnh mỗi lúc một ít dần. Mười lần anh gọi điện cho cô thì đến tám lần thấy tắt máy. Một buổi tối nọ, Tát Nhĩ Hạnh lại thấy cô trên mạng, anh liền hỏi: “Tiểu Nhụy, sao dạo này em cứ xa cách anh thế?” Mãi một lúc sau, cô mới đáp: “Tát Nhĩ Hạnh, nếu kiếp sau chúng ta cùng biến thành bướm bướm, anh có chịu không?”

“Anh chỉ quan tâm tới kiếp này thôi.”

“... Hai đứa mình cùng màu trắng, một to, một nhỏ nhé!”

“Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

“... Nhảy múa sẽ là công việc của chúng ta, hạt sương sẽ là thức ăn của chúng ta. Không có tình ái, không có đau thương”.

“Em khóc à?”

“Chúng ta sẽ cùng sát cánh bay mãi, trời lặng yên, đất cũng lặng yên. Em không biết anh chính là tân lang kiếp trước em chưa lấy được, anh cũng không hay em chính là tân nương kiếp trước anh chưa đón về...”

Về sau, Tát Nhĩ Hạnh dần dần đoán ra rằng chắc chắn Tiểu Nhụy đã nghe được một chút thông tin về gia đình nhà anh, thế là cô gái lương thiện này bỗng chốc biến thành một con ốc sên hiền lành, co cụm vào cái vỏ đáng thương của mình từng chút, từng chút một...

Có lần, Tát Nhĩ Hạnh hẹn Tiểu Nhụy đi câu cá cuối tuần nhưng cô từ chối.

“Ngày mai em có việc à?”

“Em ra hiệu sách.”

“Anh lái xe đưa em đi.”

“Em thích đi xe buýt.”

“Xe buýt cũng được nhưng mà đông quá. Về sau, anh sẽ kiếm tiền từ chính đôi bàn tay của mình để mua cho em một chiếc xe buýt, ngày ngày rước đúng mình em đi hiệu sách mà thôi.”

“Nhưng em còn phải đổi chuyến nữa.”

“Đổi thế nào? Nói anh nghe coi.”

“Đi xe số 5, tới tòa nhà Trường An thì đổi sang xe 14.”

Thế thì anh sẽ mua cho em một chiếc xe số 5 và một chiếc xe số 14. Em cứ đi xe số 5, tới tòa nhà Trường An thì đổi sang xe 14, tất cả đều là xe nhà mình.”

“Hi hi!” Cuối cùng Tiểu Nhụy cũng cười, cô bảo: “Anh học hành âm ường thế, còn lâu em mới tin là anh kiếm được tiền.”

“Nhưng anh có đầu óc mà.”

“Có mỗi cái miệng ngọt xớt thôi!”

Ngày hôm sau, Tiểu Nhụy vừa bước chân khỏi cổng trường thì đã thấy một chiếc xe buýt số 5 đang đứng đó đợi cô từ lúc nào! Cô nhìn lên chỗ ghế người lái, Tát Nhĩ Hạnh tay nắm vô-lăng nháy mắt với cô! Anh nói:

- Lên đây!

- Không, anh đang giả vờ thì có.

Anh vẫn mỉm cười phong độ:

- Lẽ nào em từ chối bước chân vào cỗ tích?

Câu nói ấy khiến Tiểu Nhụy ngẩn người, cô nhìn vào mắt anh một lúc lâu, nở nụ cười rồi bước lên xe.

Cô hỏi anh lấy đâu ra chiếc xe buýt này, anh nói là đi thuê.

Và anh cứ đưa cô đi như thế. Hai người cũng ngồi trên chiếc xe buýt dài dài, đi xuyên qua thành phố, trở về với thiên nhiên và dành trọn một ngày đi câu.

Sự si tình và lãng mạn của Tát Nhĩ Hạnh khiến Tiểu Nhụy động lòng. Nhưng anh cảm nhận thấy Tiểu Nhụy vừa hạnh phúc với hiện tại nhưng đồng thời lại vừa bi quan với tương lai. Những ngày ấy, anh và cô thường gặp nhau trên QQ vào nửa đêm, mỗi người góp một câu cùng viết nên câu chuyện:

Tiểu Nhụy: “Em muốn làm một du khách, xách ba lô đi khắp thiên hạ một mình, vô ưu vô lo.”

Tát Nhĩ Hạnh: “Có một ngày, em liêu lĩnh bước vào một khu rừng rậm, rồi lạc đường. Em đang chìm trong sợ hãi thì trông thấy một chàng trai tuấn tú xuất hiện...”

Tiểu Nhụy: “Em thấy chàng trai ấy trông thật quen nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi.”

Tát Nhĩ Hạnh: “Chàng trai đó hô lớn: ‘Chuyến số 5 về tòa nhà Trường An, một đồng một người, cô gì ơi, đi không?’”

Tiểu Nhụy: “Em nhận ra đó chính là anh tài xế xe buýt. Em bèn thu bình xịt hơi cay lại.”

Tát Nhĩ Hạnh: “Chàng trai tuấn tú vừa xuất hiện, khu rừng tràn ngập ánh hào quang. Em không muốn đi tiếp nữa mà một lòng một dạ muốn ở bên anh...”

Tiểu Nhụy: “Hi hi, nhưng chúng ta không có nhà ở sao?”

Tát Nhĩ Hạnh: “Chúng ta tìm một ít đá và dựng thành nhà trước khi trời tối.”

Tiểu Nhụy: “Không dựng nhà bằng đá đâu.”

Tát Nhĩ Hạnh: “Thế thì chúng ta sẽ chặt một ít gỗ để dựng thành nhà gỗ.”

Tiểu Nhụy: “Em cũng không ở nhà gỗ đâu.”

Tát Nhĩ Hạnh: “Thế thì chúng ta sẽ hái ít cỏ để dựng thành nhà cỏ.”

Tiểu Nhụy: “Em thích ở nhà bằng cỏ!”

Tát Nhĩ Hạnh: “Chúng ta dọn vào ở và bắt đầu cuộc sống mới. Sau đó, có lẽ ta sẽ phải sinh con...”

Tiểu Nhụy: “Đánh cho bây giờ.”

Tát Nhĩ Hạnh: “Anh thẳng tính lắm. Đã xa trường thì tiếp theo không đẻ con thì làm gì nữa?”

Tiểu Nhụy: “Thôi được, chúng mình sẽ sinh con. Hai đứa, một trai một gái được không? Chúng *** vì chẳng mấy mấy chốc đã trưởng thành. Lúc đó chúng mình sẽ nuôi một đàn gà, một đàn vịt, cho con gái trông vịt, cho con trai trông gà. Sau đó chúng ta cùng nuôi một con chó to để trông nom nhà cửa, kẻ xấu sẽ không dám mò tới...”

Tát Nhĩ Hạnh: “Thế chúng ta thì làm gì?”

Tiểu Nhụy: “Chúng mình sẽ lên đỉnh núi và trao nhau những lời yêu thương chứ còn gì!”

Tát Nhĩ Hạnh: “Được, chúng mình sẽ lên đỉnh núi và trao nhau những lời yêu thương. Cơn gió trong lành lồng lộng thổi tới, chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện thật to giữa khung trời lồng gió.”

Hôm sau, Tát Nhĩ Hạnh đưa Tiểu Nhụy lên núi y như hai người từng nói với nhau. Cơn gió trong lành lồng lộng thổi tới, họ cùng nhau nói chuyện thật to giữa khung trời lồng gió.

Núi không nghe, núi đang mãi tư lự ở phương xa, nước không nghe, nước đang mãi miết đi dưới lòng đất.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Chương Hai

Kẻ si tình

Type: Taranee

Một chàng trai đi thuê nhà. Đêm đầu tiên dọn tới ở, anh nhận được cuộc điện thoại từ một người con gái không quen biết.

Cú điện thoại vốn là gọi nhầm nhưng hai người nói chuyện tâm đầu ý hợp, duyên số đưa đẩy lại thành quen nhau.

Từ đó, đêm nào hai người cũng hàn huyên với nhau qua điện thoại.

Mấy hôm sau, qua lời của chủ nhà, chàng trai tình cờ được biết số điện thoại của căn phòng mình đang ở đã bị gỡ đi từ lâu rồi.

Anh trần trở mãi mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bèn lần lần theo dây điện thoại xem sao. Thì ra nó đâm lên từ lòng đất.

Sau khi Tiểu Nhụy được hỏa táng, Tát Nhĩ Hạnh không về nhà nữa, anh cô đơn quay về nhà riêng của mình.

Lúc lên xe linh cữu, anh nắm chặt bàn tay Tiểu Nhụy. Kể từ giây phút ấy, bàn tay anh không còn ấm lại nữa, cứ vẩn vương hơi lạnh của thi hài Tiểu Nhụy. Anh vẫn tin chắc rằng mình và Tiểu Nhụy đã cử hành hôn lễ trên dương gian và dưới âm phủ, nay họ đã là vợ chồng.

Tiểu Nhụy không thích anh cứ dựa dẫm mãi vào cha mẹ. Cô cũng không muốn lấy nhau xong hai vợ chồng cứ núp mãi dưới đôi cánh của người đi trước và hưởng thụ che chở ấy. Vì thế cô mới từng hỏi anh: “Anh yêu, chúng ta sẽ ở chung với bố mẹ sao?”

Đêm hôm đó, Tát Nhĩ Hạnh lại nằm mơ thấy khu tứ hợp viện âm u ấy.

Trên chiếc giường cưới, vẫn còn vương lại ít táo đỏ và lạc. Quan khách đến dự đều đã đi về cả, căn phòng tân hôn chìm trong yên tĩnh. Tiểu Nhụy ngồi lặng bên mép giường, ngượng ngùng nhìn ra giữa căn phòng. Ở đó là một chiếc ghế thái sư gỗ hồng mộc. Anh khẽ khàng đi tới bên và ghé vào tai cô:

- Tiểu Nhụy, anh đến rồi.

Tiểu Nhụy ngoảnh đầu nhìn và thẹn thùng nói:

- Bái đường xong rồi anh mới đến! Em tìm anh khắp nơi.

Tát Nhĩ Hạnh vội xin lỗi:

- Bố mẹ anh không đồng ý...

- Em sớm biết là hai bố mẹ không đồng ý rồi... - Tiểu Nhụy nói.

Tát Nhĩ Hạnh nhìn quanh quất bốn bề rồi nói:

- Vậy bây giờ em xuất giá về nhà anh hay anh tới nhà em ở rể nhỉ?

Tiểu Nhụy bụm miệng cười:

- Dĩ nhiên là anh tới nhà em ở rể rồi.

Tát Nhĩ Hạnh thở phào:

- Thế thì tốt! Nào, để anh giúp em cởi mũ phượng với khăn choàng ra.

Tiểu Nhụy giữ chặt cổ áo, nói:

- Anh tắt nến đi đã chứ!

- Đem động phòng hoa chúc không nên thối tắt nến. – Tát Nhĩ Hạnh nói.

Tiểu Nhụy phân vân một hồi:

- Nhưng cổ em có cái nốt ruồi, nhìn xấu lắm.

- Trên người em dù có vết sẹo to bằng hai cái bát anh cũng chẳng quan tâm nữa là cái nốt ruồi. – Tát Nhĩ Hạnh cười.

- Thật không? – Tiểu Nhụy nghi hoặc hỏi.

- Dĩ nhiên là thật rồi! – Tát Nhĩ Hạnh quả quyết.

Tiểu Nhụy cúi đầu nhìn xuống ngực và nhẹ nhàng nói:

- Vậy em yên tâm rồi...

- Đừng nói là trên người em có cái sẹo to bằng hai cái bát, kể cả khuôn mặt em có trở nên xấu xí đi chẳng nữa thì anh vẫn cứ yêu em! – Tát Nhĩ Hạnh nói.

Tiểu Nhụy cười trong hạnh phúc:

- Ngày mai anh đưa em đến thẩm mỹ viện để tẩy cái nốt ruồi này đi nhé! Em còn chọn được một sợi dây chuyền mã não nữa, sau khi tẩy nốt ruồi đi, anh đi mua với em được không?

- Em chỉ cần nói cho anh biết là cần đi xe số mấy thôi. – Tát Nhĩ Hạnh nói.

- Xe số 5 rồi đổi sang xe số 14. – Tiểu Nhụy đáp.

- Không thành vấn đề, anh sẽ làm tài xế cho em. – Tát Nhĩ Hạnh đáp.

Nói rồi Tát Nhĩ Hạnh tháo giày lên giường, định trùm chăn ôm lấy Tiểu Nhụy. Nhưng sau khi ôm cô, anh sững người rồi thả cô ra:

- Tiểu Nhụy, sao em nhẹ thế?

Tiểu Nhụy tỏ ra khó hiểu trước thắc mắc của Tát Nhĩ Hạnh:

- Chẳng lẽ anh không biết em đã chết rồi hay sao?

Tát Nhĩ Hạnh bàng hoàng, gốc du già ở thôn Huyền Quái, tủ băng ở sở công an, lò hỏa táng ở nhà tang lễ... những hình ảnh ấy như thể xuyên qua màn đêm, dần dần hiện về trước mắt anh từng chi tiết một...

Tiểu Nhụy chợt khóc òa lên, tro xương trôi ra theo hai hàng lệ rưng rưng:

- Tát Nhĩ Hạnh, anh phải báo thù cho em!

Tát Nhĩ Hạnh lùi lại phía sau một chút và nói:

- Hãy nói cho anh biết ai đã hại em?

Tiểu Nhụy mãi mới ngừng khóc được, cô nói:

- Rồi sẽ có người gọi điện nói cho anh biết...

Tát Nhĩ Hạnh thắc mắc:

- Tại sao em không nói luôn?

- Em có nói anh cũng không tin. Bây giờ người đó đang gọi điện cho anh đấy. – Tiểu Nhụy đáp.

Tát Nhĩ Hạnh sững người, anh lấy di động ra và nhìn:

- Làm gì có ai đang gọi?

- Tin em đi, người ta đang gọi đấy! – Tiểu Nhụy đáp.

Ngay lúc ấy, Tát Nhĩ Hạnh bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Hắn bạn cũng từng gặp những câu chuyện đại loại thế này:

Tỉ như, trong giấc mơ, bạn thấy mình trở thành một đại tướng thời cổ cưỡi trên lưng tuấn mã oai phong dũng mãnh điểm binh. Thật ra khi bạn đang say ngủ, cha mẹ bạn đang xem ti vi bật tiếng quá to, một bộ phim cổ trang đang được trình chiếu. Giấc mơ của bạn thậm chí còn có những tình tiết như trong thước phim...

Tỉ như, bạn mơ thấy mình đang phải trốn nợ đến mức phải đổi số điện thoại. Trưa hôm đó, bạn đang cùng người con gái tương tư đã lâu gặp mặt lần đầu, gã chủ nợ tinh quái kia không hiểu lần ra được số điện thoại mới của bạn bằng cách nào mà bất chợt gọi đến... Thật ra, chỉ là chiếc điện thoại đặt kề tai bạn đang đổ chuông mà thôi...

Tỉ như, bạn mơ thấy loài chuột đang hoành hành khắp thế giới... Thật ra đứa cháu trai của bạn mới mua được một con chuột đồ chơi. Nó vừa chạy khắp nền nhà vừa vang lên những tiếng “chít chít” quái đản...

Tát Nhĩ Hạnh nhồm dậy, anh nhìn vào màn hình di động. Một số lạ.

Người đó đang gõ cửa. Anh mở cửa cho đối phương. Anh cứ ngỡ đối phương sẽ bước vào nhưng thật ra anh lại là người bước ra.

- A lô? Ai đấy?

Mãi một lúc sau đối phương mới lên tiếng. Giọng nam giới, thấp trầm:

- Anh không quen biết tôi đâu.

- Vậy anh quen biết tôi?
- Tôi cũng không quen biết anh.
- Anh có việc gì?
- Tôi muốn nói cho anh biết một bí mật.
- Bí mật?
- Bạn gái anh chết vì một Cố Phán Phán khác...
- Cô ấy ư?
- Anh có quen?
- Có quen. Cô ấy là bạn thân của Cố Phán Phán mà.
- Đúng là cô ấy, cô ấy muốn tống tiền một người nổi tiếng. Người kia hẹn cô ta ra ngoài toan giết người diệt khẩu. Nhưng có lẽ cô ta đã có sẵn linh cảm từ trước nên rủ bạn gái anh đi cùng. Cuối cùng, bạn gái anh trở thành hình nhân thế mạng.
- Ý anh là chính người nổi tiếng kia đã hại chết bạn gái tôi?
- Không, người nổi tiếng kia thuê một sát thủ, trùng hợp thay, sát thủ này lại chính là em trai của Cố Phán Phán còn lại.
- Người nổi tiếng đó là ai?
- Một nhà văn.
- Là cái người kể chuyện trên chương trình lúc nửa đêm?
- Chính xác! Chính nhà đầu tư của hắn đã giúp hắn thực hiện chuyện này.

- Tôi dựa vào đâu để tin lời anh?
- Sự thật này rất quan trọng với anh. Anh tin hay không thì tùy.
- Làm sao anh biết được những điều này?
- Tình cờ.
- Tại sao anh lại nói cho tôi những điều này?
- Tôi và gã nhà văn không đội trời chung.
- Anh và gã nhà văn có hận thù gì?
- Trước đây, không có hận thì không có tôi. Giờ đây, nếu có tôi thì sẽ không có hận.
- Hận là cha anh?
- Không phải!
- Anh muốn mượn tay tôi để đẩy hận vào chỗ chết?
- Ban đầu tôi muốn cho hận chết. Nhưng về sau tôi thấy, cái chết chưa phải là sự trừng phạt hay nhất. Tôi muốn hận chịu quả báo tàn nhẫn hơn thế.
- Rốt cuộc anh là ai?
- Tôi sẽ không nói cho anh biết. Nhưng tôi có thể chơi trò “Hai mươi câu hỏi” với anh một lần, tôi sẽ trả lời bằng hết hai mươi câu hỏi ấy. Nếu anh đoán ra thì đó là vận may của anh.
- Được!
- Anh có thể hỏi rồi đấy!

- Tôi từng gặp anh rồi phải không?
- Không!
- Cố Phán Phán kia từng gặp anh rồi phải không?
- Không!
- Anh nói cho tôi biết chuyện này là do động cơ tốt phải không?
- Không!
- Anh muốn hại tôi có phải không?
- Không!
- Tên anh gồm hai chữ đúng không?
- Không!
- Anh trên hai mươi tuổi phải không?
- Không!
- Anh là người trong đại học Tây Kinh phải không?
- Không!
- Anh là người Tây Kinh phải không?
- Không!
- Anh là người miền Nam phải không?
- Không!
- Anh là người vùng Đông Bắc phải không?

- Không!
- Anh là người vùng Tây Bắc phải không?
- Không!
- Anh là người Hà Nam phải không?
- Không!
- Anh là người Hà Bắc phải không?
- Không!
- Anh là người Sơn Đông phải không?
- Không!
- Anh là người Sơn Tây phải không?
- Không!
- Anh là người Nội Mông Cổ phải không?
- Không!
- Anh là người miền Bắc phải không?
- Không!
- Anh là người Trung Quốc phải không?
- Không!
- Anh là người nước ngoài?
- Không!

- Anh... có phải là người không?

- Xin lỗi, câu thứ hai mất rồi.

Nói xong, đối phương cúp máy.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Chương Ba

Ai nấp sau lưng ai

Type: Taranee

Một đứa bé đang ngồi vẽ tranh rất ngoan.

Nó vẽ một đường nằm ngang thật dài lên tờ giấy trắng và thêm vào phía dưới chi chít những nét dọc thẳng đứng. Nó nói: “Đây là con sâu, bên dưới là chân của nó. Chân nó nhiều ơ là nhiều.”

Nó lại vẽ thêm chi chít những nét thẳng phía trên đường nằm ngang dài ấy và nói: “Đằng sau lưng nó cũng mọc ra bao nhiêu là chân.”

Sau đó, nó bắt đầu vẽ những nhện trên mình con sâu, cuối cùng bức tranh con sâu biến thành một mớ rối như ruột tằm. Nó nói một cách vô tư: “Bàn tay nó cũng mọc ra bao nhiêu là chân, trên đầu cũng mọc ra bao nhiêu là chân, trong mắt cũng mọc chân, trong tai cũng mọc chân, trong bụng cũng mọc một đống chân, trong óc cũng mọc một đống chân...”

Thế rồi, thằng bé ngẩng mặt lên nói: “Con người lộn ngược lại biến thành con sâu”.

Từ đó Tát Nhĩ Hạnh bắt đầu âm thầm điều tra chân tướng. Người bằng hữu T trở thành trợ thủ chính của anh. Cha của T mất việc còn hăn chỉ là

một kẻ lang thang, đối với hắn, trèo tường khoét vách, nghe ngóng thông tin chỉ là việc vặt vãnh.

Cố Phán Phán đã dọn khỏi ký túc xá, chẳng thấy đi học nữa.

Tát Nhĩ Hạnh tìm gặp chị cả ký túc xá và hỏi han tình hình gần đây của cô. Tát Nhĩ Hạnh và chị cả vốn quen nhau sau lần cùng làm người dẫn chương trình trong một buổi tối liên hoan ở trường. Chị cũng biết chuyện giữa anh và Tiểu Nhụy.

- Cố Phán Phán không ở trong ký túc xá nữa sao?

- Nó thuê nhà bên ngoài rồi.

- Cụ thể là ở chỗ nào?

- Bọn chị cũng không ai biết. Cậu tìm nó có việc gì không?

- Không có việc gì, em chỉ muốn cùng cô ấy trò chuyện về Tiểu Nhụy thôi.

- Cậu rất thân với cô ấy sao?

- Mới gặp đôi lần, không quen lắm, em chỉ biết cô ấy là bạn thân của Tiểu Nhụy.

- Nó và Tiểu Nhụy đúng là bạn thân nhưng phẩm cách hai đứa lại quá khác nhau.

- Khác thế nào?

- Hồi còn chưa dọn đi, Cố Phán Phán suốt ngày quanh quẩn ngoài quán Internet thậm chí đến đêm cũng không về ký túc xá. Mọi quan hệ xã hội của con bé rất phức tạp, rất hay thấy xe hơi hạng sang tới trường đón đưa...

Nói đến đây, chị ta chột che miệng:

- Này... Không phải cậu phải lòng Cố Phán Phán này rồi đấy chứ?

Tát Nhĩ Hạnh cười:

- Đúng vậy! Chỉ có cô ấy mới có thể thay thế Tiểu Nhụy.

Cuối cùng, Tát Nhĩ Hạnh cũng bắt gặp Cố Phán Phán ở công trường. Anh liền bám theo và lần ra được địa chỉ của cô. Sau đó, Tát Nhĩ Hạnh lại nắm được nguồn tin khác cho hay Cố Phán Phán có một người em trai tên là Du Huy, cùng chị gái lặn lội lên Tây Kinh, trước giờ vẫn vô công rồi nghề...

Sau đó, anh phái T ngấm ngầm điều tra gã nhà văn. Đúng là gã và Cố Phán Phán từng qua lại với nhau một bận, nhưng khoảng hai mươi mấy ngày trước khi Tiểu Nhụy bị hại, hai người đột ngột cắt liên lạc.

Nhưng không ai có thể chứng minh rằng vào cái đêm xảy ra chuyện, Tiểu Nhụy đã đi cùng Cố Phán Phán. Những người trong ký túc xá chỉ nói tối hôm đó Tiểu Nhụy có vẻ rất vui tươi phấn khởi, trước khi đi, cô còn chào tạm biệt từng người...

Tổng hợp lại toàn bộ những manh mối trên, Tát Nhĩ Hạnh khẳng định, những lời trong cuộc điện thoại bí ẩn đó chắc chắn không phải là nói xiên nói quàng.

Tối hôm ấy, Tát Nhĩ Hạnh dẫn hai người anh em đến một nhà uống rượu. H quan sát sắc mặt Tát Nhĩ Hạnh, cậu rón rén hỏi:

- Anh Tân, sao gần đây anh cứ đi đi về về một mình thế?

- Anh đang giải quyết chút chuyện.

- Chả thấy để mắt tới em nữa.

- Đối với anh việc này to hơn trời.
- Có cần bọn em giúp không?
- Mấy chú bắt tay với anh làm một cuộc điều tra.
- Điều tra chuyện gì?
- Nếu đang đi trên đường, tự dưng có một người bước tới đấm chú một cái, chú sẽ làm thế nào?
- Nếu nó bị thần kinh thì em sẽ chạy luôn, nếu nó là du côn trong vùng, cao to hơn, em sẽ đành nhịn nhục cúi đầu đi mất, nếu nó thấp bé nhẹ cân hơn, em sẽ leo lên cho nó một quả đấm.
- Nếu chú đang đi cùng bạn gái trên đường, tự dưng có người bước tới đánh bạn gái cậu thì sao?
- Em sẽ không chần chừ gì nữa mà xông lên cho nó ngay một đấm, không cần biết nó bị thần kinh, cao hơn hay thấp hơn em.
- Nếu nó đá bạn gái chú một cái thì sao?
- Em sẽ lao tới đá nó một cái.
- Nếu nó đập một viên gạch vào đầu bạn gái chú thì sao?
- Em sẽ lao tới đập một viên gạch vào đầu nó.
- Nếu... nó đâm chết bạn gái cậu bằng một nhát dao?

H lặng thinh.

Tát Nhĩ Hạnh nhìn đám bọt trong cốc bia trên tay rồi hạ giọng:

- Giả sử thôi!

J nói:

- Em sẽ... báo công an.

Tát Nhĩ Hạnh cũng từng nghĩ tới việc báo công an. Nhưng chỉ dựa vào một cuộc điện thoại mơ hồ không rõ của ai mà đã nhận định gã nhà văn, Cố Phán Phán và Du Huy có nhúng tay thì thật là hoang đường. Thứ cảnh sát coi trọng là chứng cứ.

Anh ngược mắt nhìn J và hỏi:

- Nếu không thể báo công an thì sao?

- Anh Tân, có phải anh đã tìm ra hung thủ? – J nói.

Tát Nhĩ Hạnh không đáp mà hỏi dồn:

- Nếu không thể báo công an, chú sẽ làm thế nào?

J đứng phắt dậy và nói:

- Vậy thì hãy giao cho người anh em tên J đi giải quyết!

H nhìn J trong giây lát rồi cũng đứng phắt dậy, nói với Tát Nhĩ Hạnh:

- Còn một người anh em tên H nữa!

Tát Nhĩ Hạnh ngẩng mặt nhìn cả hai và cười:

- Cuộc điều tra hoàn tất. Nào, ngồi xuống uống rượu.

Hai người anh em cùng ngồi xuống. Tát Nhĩ Hạnh nâng chén, nói:

- Thật ra cũng chẳng có chuyện gì đâu. Anh tiện miệng nói chơi thôi mà. Nhưng vì những lời nói vừa rồi của hai người, anh cụng một ly để cảm ơn!

Nói rồi Tát Nhĩ Hạnh đưa ly rượu lên miệng và dốc cạn. Anh muốn tự tay giải quyết.

Buổi tối hôm đó, anh lại trông thấy Cố Phán Phán bước ra khỏi cổng trường. Cô mặc một chiếc áo phông đỏ cùng quần bò xanh lá cây, leo lên một chiếc taxi. Tát Nhĩ Hạnh cũng bắt một chiếc taxi bám theo.

Ngồi trên xe, anh cứ nhìn vào cái đầu của Cố Phán Phán không rời mắt. Mười mấy phút sau, chiếc xe đưa Cố Phán Phán quay về chỗ ở. Cô xuống xe và đi vào một tiệm băng đĩa trong ngõ. Tát Nhĩ Hạnh cũng xuống xe, đeo kính đen và bước vào theo.

Cố Phán Phán đang chọn đĩa. Tát Nhĩ Hạnh cũng chọn đĩa nơi cách cô một sạp hàng. Thoạt nhiên, Cố Phán Phán dường như liếc nhìn anh, anh liền quay lưng lại ngay tức khắc.

Cố Phán Phán mua đĩa phim Trộm rường tráo cột của Mỹ.

Tát Nhĩ Hạnh mua đĩa Mượn xác hoàn hồn của Hồng Kông.

Cố Phán Phán cất đĩa vào túi rồi rảo bước rời khỏi. Tát Nhĩ Hạnh cũng bám theo, thấy cô bước vào căn nhà thuê một tầng.

Tát Nhĩ Hạnh đợi vài phút rồi lảng đãng quanh quần trước căn nhà, dáo dác quan sát bốn xung quanh. Đúng lúc anh chuẩn bị rời đi thì Cố Phán Phán lại bước ra. Bây giờ cô mặc chiếc áo hai dây dệt kim cùng chiếc quần bò jeans boyfriend màu hồng, đeo túi xách màu bạc, để lộ ra bờ vai cùng bắp chân nho nhỏ. Cô không để ý tới Tát Nhĩ Hạnh vì mãi vừa đi vừa nói chuyện điện thoại: “Một lần hay một đêm?... Được thôi, thế anh giai ở phòng số mấy?...”

Hôm sau, Tát Nhĩ Hạnh tự tay làm một chiếc đĩa CD, mở đầu bằng một câu chuyện bối cảnh nước Mỹ, sau đó chèn cảnh anh và Tiểu Nhụy ở khu vui chơi. Anh đã từng quay cho cô một đoạn phim, Tiểu Nhụy hòa lẫn giữa

vô số trẻ con, ngồi trên ngựa đu quay và cười rất vui vẻ, cứ mỗi một vòng quay lướt qua, cô lại vẫy tay chào Tát Nhĩ Hạnh...

Tối hôm đó, Cố Phán Phán tới xưởng in Hữu Bang để đóng khung đen lên tên gã nhà văn. Tát Nhĩ Hạnh dẫn theo T đến nơi ở của Cố Phán Phán. T thao tác nhanh thoăn thoắt, chưa đầy hai phút đã nạy được cửa sổ, hẳn đứng ngoài canh gác còn Tát Nhĩ Hạnh trèo vào trong.

Căn phòng ngập ngựa trong bừa bãi, cái chăn không gấp đậy ùn trên giường, đồ lót đã phơi khô la liệt trên ghế và máy sưởi. Ngăn kéo tủ đầu giường để ngổ, bên trong có mấy cuốn tạp chí cũ và hai hộp bao cao su loại rẻ tiền. Mùi của nhà đất xộc vào mũi Tát Nhĩ Hạnh.

Đĩa phim Trộm rường tráo cột được đặt ngay trên cùng xấp đĩa, Tát Nhĩ Hạnh cũng bắt đầu “trộm rường tráo cột” thay chiếc đĩa bên trong bằng chiếc đĩa mình mang theo. Chợt nhìn thấy cuốn lịch niên giám ở đầu giường, anh bước lại gần, giở tới ngày mừng tám tháng ba và nhìn chăm chú hồi lâu...

Sau khi mọi thứ đã xong xuôi, Tát Nhĩ Hạnh cho T đi về còn mình thì ở lại. Anh vẫn vờ mãi ngoài ngõ đến khi trời đã rất muộn mới trông thấy Cố Phán Phán về nhà bằng taxi.

Anh nấp vào trong cửa hàng băng đĩa, đi loanh quanh một hồi rồi lấy chiếc điện thoại của Tiểu Nhụy ra, gửi cho Cố Phán Phán một tin nhắn: “Bạn yêu, chúc ngày tết phụ nữ vui vẻ!”

Ngay lúc đó, có tiếng nói vang lên từ bên cạnh: “Cho tôi một đĩa Trộm rường tráo cột và một đĩa Mượn xác hoàn hồn nữa. Anh ngắm nghĩ một hồi rồi ngược mắt, trông thấy bóng dáng một người đàn ông tay cầm hai đĩa phim đang thanh toán ở quầy thu ngân.

Chẳng bao lâu, T đã giúp Tát Nhĩ Hạnh lần ra địa chỉ của Du Huy.

Một lần nọ, Tát Nhĩ Hạnh lái xe bám theo cậu nhưng được một lúc thì mất dấu. Du Huy đi bộ, lúc thì vào siêu thị, chốc lại vào công viên, Tát Nhĩ Hạnh đành đỗ xe hoặc lái lòng vòng. Lần theo dõi thứ hai, Tát Nhĩ Hạnh đã có kinh nghiệm hơn, thay vì theo dõi bằng bốn bánh, nay anh chỉ dùng hai chân.

Du Huy đi vào một quán Internet nhỏ xíu và chọn máy tính. Tát Nhĩ Hạnh lảng lảng đi qua sau lưng cậu, liếc nhìn thấy cậu đang ngồi đọc “Diễn đàn nửa đêm”. Tát Nhĩ Hạnh ngồi xuống ngay bên cạnh, mở máy, thông dong đọc tin tức, thi thoảng lại liếc sang máy Du Huy. Anh cố gắng ghi nhớ số QQ của Du Huy trong đầu. Ngụy trang được vài phút, anh lại quay sang, lần đầu tiên anh quan sát Du Huy ở khoảng cách rất gần. Du Huy đang mãi dán mắt vào màn hình, không mấy may để ý tới ánh mắt của Tát Nhĩ Hạnh.

Người này cao chưa đến mét bảy, đôi mắt bé tí trong vô văn hóa, bọng mắt to, mũi củ tỏi, môi dày bịch, bên mép còn dính một thứ gì đó đen đen, không rõ là vụn rong biển hay thứ thịt... Chính là hăn, kẻ đã giết chết Tiêu Nhụy, Tát Nhĩ Hạnh chỉ muốn lao vào xé xác hăn mà không thể được.

Một tiếng đồng hồ sau, Du Huy đứng dậy rời đi. Tát Nhĩ Hạnh theo cậu vòng qua mấy cửa hàng buôn bán. Du Huy mua một cuộn dây thừng, tóc giả, vải trắng, cậu ta mua gì, Tát Nhĩ Hạnh mua nấy.

Du Huy lật đật đi về phía xưởng phim. Tát Nhĩ Hạnh mơ hồ đoán Du Huy đang định giả ma. Anh không bám theo nữa mà ghé vào cửa hàng đồ điện mua một chiếc máy thu âm siêu nhỏ, thử ghi lại vài câu, thấy rất rõ ràng.

Bước ra khỏi cửa hàng, bụng anh bắt đầu réo lên ùng ục. Lúc này anh mới sực nhớ ra mình chỉ mãi miết theo dõi Du Huy mà lúc trưa vẫn không có gì bỏ bụng. Anh nhìn quanh, thấy một cửa hàng McDonald bèn mau chân bước tới. Lúc đó đã quá giờ ăn trưa nên người trong quán cũng chỉ lác

đác. Anh mua một phần Big Mac, một cốc Coca, tìm chỗ trống rồi ngồi xuống ngẫu nhiên ăn uống.

Mấy cô nữ sinh trung học ngồi gần anh vừa ăn vừa ríu rít tán gẫu. Tát Nhĩ Hạnh chợt nảy ra một ý, anh liền quay sang chủ động bắt chuyện.

- Máy em gái ơi, anh có thể nhờ các em một chuyện được không?

- Có chuyện gì hả anh?

- Giúp anh ghi âm mấy câu.

- Ghi âm?

- Chỉ cần đúng một câu nói “anh yêu, chúng ta sẽ ở chung với bố mẹ sao” là được.

- Để làm gì?

- Chơi khăm.

- Thế bọn em được gì?

- Anh mua cho mỗi người một cây kem.

- Được đấy, được đấy!

Một nữ sinh gầy chỉ vào một nữ sinh mập mạp và nói:

- Để bạn này đi. Nó từng đóng kịch rồi đấy!

Nữ sinh mập nói:

- Có cần phải giả giọng ma không anh?

- Tùy em! – Tát Nhĩ Hạnh cười.

Cô bé đón lấy máy ghi âm và làm giọng rùng rợn: “Anh yêu, chúng ta sẽ ở chung với bố mẹ sao?”

Mấy cô bé rộ lên cười, những tiếng cười cũng được ghi vào. Tát Nhĩ Hạnh nói “cảm ơn” rồi mua kem cho mấy cô bé. Anh cất máy ghi âm và rời đi.

Từ giờ tới lúc trời tối hãy còn lâu lắm, anh liền gọi điện thoại cho T: “Chú hãy lập tức tới chỗ Du Huy, túc trực gần đó quan sát tình hình. Tâm muộn muộn anh sẽ tới”. T đáp: “Không vấn đề, thưa anh!”. Cúp máy, Tát Nhĩ Hạnh ngả mình trên một chiếc ghế băng bên vệ đường toan nghỉ ngơi một chút. Trên chiếc ghế băng gần đó, có một người cũng đang nằm co ro, chắc là kẻ khất thực.

Khi Tát Nhĩ Hạnh tỉnh dậy, trời đã nhá nhem tối. Anh bước khỏi ghế và bắt taxi đi về nhà Du Huy. T đang ngồi trước cửa một quán nhỏ xem người ta đánh cờ. Tát Nhĩ Hạnh bước tới, T lập tức đứng dậy.

- Du Huy về chưa?
- Dạ chưa! Bố mẹ hẳn ở nhà, ngủ rồi.
- Sao chú biết?
- Đền phòng ngủ tắt từ sớm.
- Anh muốn vào đó.
- Để em gỡ cửa sổ phòng khách.
- Nhớ đừng đánh rần động cỏ.
- Cửa nẻo mấy cái nhà cho thuê này để không ấy mà!
- Chú cần bao lâu?

- Anh cho em bao lâu?

- Nửa tiếng đồng hồ?

- Cậy cửa nhà giam mới cần bằng ấy thời gian. – T nói rồi khi cười, đoạn ngó nghiêng hai bên và thoăn thoắt leo vào trong sân. Chỉ vài phút sau, hắn đã mở được cửa vườn đi ra mà không hề phát ra một tiếng động, hẳn khẽ nói:

- Anh Hạnh, ok rồi.

Tát Nhĩ Hạnh nói:

- Xong việc rồi, chú cứ về đi!

- Anh phải coi chừng đấy! – T nói.

- Không sao! – Tát Nhĩ Hạnh đáp.

Sau khi T đã đi khỏi, Tát Nhĩ Hạnh leo vào phòng của Du Huy.

Im lặng bao trùm cả căn phòng, chỉ nghe thấy tiếng nước rỉ ra nhỏ giọt từ cái bồn cầu xập xệ trong nhà vệ sinh. Tát Nhĩ Hạnh quan sát cách bài trí trong phòng, khẽ khàng dịch chuyển chiếc sofa và nấp đằng sau, quần vải trắng đội tóc giả rồi nằm yên tại đó...

Tôi từng khuyên người đời câu này đến rã miệng “Đừng bao giờ đóng giả ma quỷ, nếu không sẽ rước đến những điều huyền hoặc.”

Trong màn đêm đen kịt, Tát Nhĩ Hạnh cơ hồ cảm thấy mình như thực sự biến thành một oan hồn, còn cơ thể giờ này chỉ là đi mượn. Anh cảm thấy rõ ràng có vô số oan hồn chưa thác đang lờn vờn giữa không trung, chúng coi anh như đồng loại, bắt đầu từ từ vây xung quanh anh, bám chặt, chen chúc, trêu chọc...

Anh đã đợi lâu, rất lâu, đột nhiên một con chuột chạy vụt qua mu bàn chân khiến anh giật thót tim.

Ngay đúng lúc trống ngực Tát Nhĩ Hạnh đập dồn dập thì chuông cửa vang lên, Du Huy đã quay về. Cậu uống đầy một bụng nước lã, mò mẫm tìm tới chiếc xô pha và nằm xuống...

Tát Nhĩ Hạnh cố nín thở và kiềm chế nhịp tim. Anh chậm rãi đứng dậy và ấn nút bật máy ghi âm...

Xin khuyến cáo thêm một lần nữa: Đừng bao giờ giả làm ma quỷ, nếu không sẽ rước đến những điều huyền hoặc.

Tát Nhĩ Hạnh có chết cũng không thể nào ngờ rằng giọng nói của cô nữ sinh trung học trong máy ghi âm lại đột nhiên biến thành một thứ giọng nam quái đản: “Hắn nấp sau lưng người khác, người nấp sau lưng hắn, ta nấp sau lưng người...”

Du Huy nhảy dựng lên như lò xo, chạy thục mạng vào phòng ngủ.

Tát Nhĩ Hạnh cũng bàng hoàng một lúc rồi gấp gáp chạy ra ngoài.

Trên đường, Tát Nhĩ Hạnh nghe đi nghe lại đoạn ghi âm nhưng vẫn không thể nhận ra đó là giọng của ai. Anh suy nghĩ trên suốt đường về, cuối cùng cho rằng đây chính là giọng người đàn ông đã tiết lộ chân tướng cho anh. Tát Nhĩ Hạnh từng hỏi người đó: “Anh là người phải không?” Nhưng thật tình cờ, đã hết hai mươi câu.

Không phải người Trung Quốc, cũng không phải người nước ngoài, thế thì là người gì?

Người ngoài hành tinh? Hoang đường! Tát Nhĩ Hạnh chẳng tin thứ đó.

Ma quỷ? Lại càng hoang đường hơn. Giống hệt cha mẹ mình, anh là một người kiên quyết theo chủ nghĩa duy vật.

Chẳng lẽ “thứ” người không ra người, ma không ra ma này đang nấp sau lưng anh ngay trong giờ phút này?

Anh ngoái đầu lại nhìn, đường xá vắng tanh không một bóng người.

Trong số hai người anh em của Tát Nhĩ Hạnh thì J là cao thủ máy tính. Hôm sau, Tát Nhĩ Hạnh nhờ cậu ta đánh cắp tài khoản QQ của Cố Phán Phán.

Đến tối, anh lại theo dõi Cố Phán Phán lần nữa.

Cố Phán Phán rời nhà, bước lên một chiếc xe taxi. Tát Nhĩ Hạnh vẫn cho xe bám đuôi đằng sau. Sau đó, anh thấy Cố Phán Phán bước vào một quán Internet và gặp Du Huy. Tát Nhĩ Hạnh ngồi trong xe mở laptop, lên mạng bằng wifi và đăng nhập vào QQ.

Du Huy đang online.

Tát Nhĩ Hạnh vừa lên mạng vừa quan sát tình hình trong quán Internet. Bên trong quán tối lờ mờ, anh chỉ thấy ông chủ quán đang ngủ gật trước cửa.

Khi Du Huy bước ra khỏi quán, Tát Nhĩ Hạnh lập tức gửi yêu cầu kết bạn tới QQ của Du Huy. Đối phương nhận lời, không ai khác ngoài Cố Phán Phán.

Hai bên nói với nhau được vài câu, Cố Phán Phán gửi yêu cầu trò chuyện bằng hình ảnh. Anh nhận lời.

Thật ra cách đây một tuần, Tát Nhĩ Hạnh đã nhờ J cài virus Trojan vào máy tính của Cố Phán Phán. Mọi thông tin trên mạng của Cố Phán Phán

đều được Tát Nhĩ Hạnh ghi nhớ không sót một chi tiết. Cô thường hay theo dõi truyện Liên bông quý thoại trên mạng xã hội Thiên Nhai và “Diễn đàn Nửa Đêm” trên website của công ty điện ảnh Kim Tượng. Nhưng cô chỉ ngầm đọc, không đăng bài bao giờ.

Một đêm, cô vào trang web đòi trụ của Nhật, lướt xem rất nhiều ảnh đồng tính nữ. Lần khác, khi đang nói chuyện với người lạ mặt trên mạng, đối phương hỏi cô bao nhiêu tuổi, ban đầu cô gõ mười tám nhưng rồi lại xóa đi viết thành hai mươi. Lại lần khác, trong bức email gửi cho ai đó, cô viết một câu thế này: “Trên thế gian, ngoài tiền ra tất cả đều là giả dối...”

Thậm chí, anh còn ghi đoạn phim khi cô đang tán gẫu qua mạng bằng camera máy tính. Ngay lúc này, Cố Phán Phán gửi yêu cầu trò chuyện bằng hình ảnh, anh liền bật chính đoạn phim ấy cho cô xem.

Vài giây sau, Tát Nhĩ Hạnh tắt phup camera, thoát luôn khỏi QQ.

Anh có thể tưởng tượng ra phen này Cố Phán Phán đã bị hù dọa đến kinh hồn bạt vía đến mức nào. Trên thế gian này, còn gì đáng sợ hơn khi ta gặp chính bản thân mình?

Anh dựa lưng vào ghế, lim dim đôi mắt và trút hơi thở dài.

Bỗng nhiên anh nhớ đến câu nói nọ: “Hắn nấp sau lưng người khác, người nấp sau lưng hắn, ta nấp sau lưng người...”

Anh mở choàng mắt, qua gương chiếu hậu, anh trông thấy hình ảnh một người đàn ông bé bằng ngón tay cái đang tươi cười vẫy anh. Anh cho cửa sổ xe hạ xuống, nhìn về đằng sau nhưng chẳng thấy bóng ai.

Lần gã nhà văn tổ chức cuộc gặp mặt lần thứ hai tại trường Đại học Tây Kinh, Tát Nhĩ Hạnh cũng thấy Cố Phán Phán và Du Huy tới.

Hôm nay, Tát Nhĩ Hạnh chuẩn bị giết người.

Để làm Tiểu Nhụy vui lòng, anh từng thuê nguyên chiếc xe buýt số 5 tới đón cô.

Để lấy mạng kẻ đã giết hại Tiểu Nhụy, hôm nay anh cũng thuê nguyên chiếc xe buýt số 44.

Chiếc xe buýt đỗ trong khuôn viên một công ty bên cạnh trường, khi cuộc gặp mặt diễn ra được non nửa, Tát Nhĩ Hạnh rời khỏi hội trường, đánh chiếc xe số 44 sang và đỗ ngay trước tấm biển. Anh biết, mỗi lần Du Huy tới trường thăm chị, cậu ta đều đi xe số 44.

Anh ngồi trong buồng lái, chăm chú theo dõi cánh cổng trường.

Dưới ghế ngồi, anh để sẵn một sợi dây thừng, anh sẽ lôi Du Huy tới thôn Huyền Quái rồi thắt cổ hẳn, treo lên cái cây kia để tế hồn Tiểu Nhụy.

Lúc ấy con đường trước cổng trường đại học Tây Kinh đã chẳng còn ai qua lại. Một cô gái chạy tới và hỏi lớn:

- Anh ơi, xe đi không?

- Xin lỗi, xe này đã được Đại học Tây Kinh thuê riêng rồi. – Tát Nhĩ Hạnh nói.

Cô gái ấy thất vọng bỏ đi, sau đó Tát Nhĩ Hạnh thấy hai chị em Cố Phán Phán và Du Huy chạy ra ngoài.

Hai người nói với nhau vài câu gì đó rồi Du Huy chạy về phía chiếc xe buýt. Lúc ấy, chiếc dây thừng dưới ghế như thể đang động đậy vì phấn khích.

Du Huy bước lên, thấy trên xe vắng tanh, cậu không chút nghi ngờ bèn chọn chỗ ngồi xuống. Tát Nhĩ Hạnh nổ máy và cho xe lao đi như bay trên đường.

Anh vừa lái xe vừa nhớ đến Tiểu Nhụy, anh từng chở cô trên một chiếc xe buýt dài, xuyên qua thành phố, về với thiên nhiên. Cô vui lắm, cứ bám vào tay vịn chạy từ đầu xe về đuôi xe rồi lại chạy từ đuôi xe lên đầu xe...

Kẻ giết hại cô đang ngồi im phăng phắc ngay sau lưng anh.

Chiếc xe buýt lướt vụt qua bến xe Du Huy cần xuống, cậu ngạc nhiên và tức giận. Tát Nhĩ Hạnh nhấn chân ga sâu hết cỡ. Lúc này con đường vắng ngắt, Du Huy đang nằm trong cũi sắt, không còn quyền định đoạt bất cứ thứ gì nữa.

Cuối cùng, Du Huy chợt đập vỡ cửa kính và nhảy ra ngoài.

Tát Nhĩ Hạnh thấy vậy liền giảm tốc, dừng xe và tắt máy.

Nơi đây hoang vu như cõi chết, đã gần thôn Huyền Quái lắm rồi. Tát Nhĩ Hạnh áp lưng vào ghế, mắt nhắm nghiền đầy cay đắng.

Lần ấy, Tiểu Nhụy vui lắm, cô cứ tựa vào vai anh và nói: “Nguyên một chiếc xe to thế này mà chỉ chở mỗi mình em, trên đời này còn ai hạnh phúc hơn em nữa?”

Tát Nhĩ Hạnh vừa lái xe vừa bảo: “Em muốn thành xe số nào thì nó sẽ thành xe số đấy, em muốn nó đi tới đâu thì nó sẽ đi tới đó.”

Tiểu Nhụy thêm vào: “Chưa hết, không phải mua vé nữa chứ!”

Tát Nhĩ Hạnh cũng thêm vào: “Chưa hết, trên đường đi còn có một tài xế đẹp trai bầu bạn nữa...”

Tiểu Nhụy khẽ đánh anh và nói: “Lại bắt đầu khoe mẽ bản thân.”

... Có ai đó đập vào cửa số xe. “Thình! Thình! Thình!”

Tát Nhĩ Hạnh mở mắt, bật đèn xe, đằng trước chẳng có ai.

Giữa nơi hoang vu hẻo lánh này, ai lại đập vào cửa xe được nhỉ? Anh xuống xe, nhìn quanh quất xung quanh mà vẫn chẳng thấy ai. Anh thấy hơi lạnh gáy liền quay vào khoang lái. Đang bật đèn và quay đầu xe thì chợt thấy một cánh tay thò từ trên xuống ngoài cửa sổ, ra sức đập vào mặt kính ba cái “Thình! Thình! Thình!”, đập mạnh thế này rõ ràng đang có thái độ uy hiếp.

Anh vốn không tin vào chuyện ma quỷ thần thánh nhưng đến nước này cũng phải lạnh sống lưng. Anh đạp ga và phóng đi.

Anh chẳng kịp may mắn suy nghĩ tại sao trên xe đột nhiên lại có một cánh tay quái đản vươn xuống, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất: phải lập tức quay về thành phố! Cuối cùng phía trước cũng xuất hiện mấy chiếc taxi chạy ca đêm đang đỗ bên đường chờ khách. Tát Nhĩ Hạnh dừng xe nhảy xuống và trèo lên nóc xe quan sát. Không có ai hết!

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Chương Bốn

Trình tự

Type: Taranee

Có một bức ảnh phóng to thu nhỏ với tỉ lệ vô cùng lớn:

1. Nền bức ảnh chỉ là một màu đen vô cùng tận, ở giữa là một hình tròn màu xanh da trời bí ẩn.

2. Kéo ống kính lại. Một chú hề đang đứng bên ngoài cửa sổ chào đứa trẻ trong nhà. Màu đen chính là áo khoác của chú hề, hình tròn màu xanh nước biển chính là chiếc cúc trên áo.

3. Kéo ống kính lại. Chú hề, đứa trẻ và ngôi nhà đều là đồ chơi, một cô gái đang bày chúng trên bàn.

4. Kéo ống kính lại. Cô gái chơi đồ chơi thực chất chỉ là hình ảnh trên bìa sau cuốn tạp chí đang nằm trên tay một người đàn ông.

5. Kéo ống kính lại. Người đàn ông tay cầm tờ báo chỉ là hình ảnh trên một tấm quảng cáo trên xe buýt.

6. Kéo ống kính lại. Xe buýt đang chạy trên màn hình. Một cao bồi đang xem ti vi ở trang trại.

7. Kéo ống kính lại. Cao bồi và chiếc ti vi đều nằm trên một con tem. Một nhân viên bưu điện đang chuyển thư cho một người da đen.

8. Kéo ống kính lại. Nhân viên bưu điện và người da đen đang nói chuyện với nhau bên bờ biển. Một phi công đang nhìn họ từ trên máy bay.

9. Kéo ống kính lại. Máy bay đang tung cánh trên mặt biển bao la trông hết như một con muỗi.

10. Kéo ống kính lại. Trái đất có màu xanh da trời còn vũ trụ đen thẫm thẫm.

11. Kéo ống kính lại. Nền bức ảnh chỉ là một màu đen vô cùng tận, ở giữa là một hình tròn xanh da trời bí ẩn.

Bức hình phóng to thu nhỏ ấy đăng trên tờ báo “Thanh Niên Văn Trích – Bản màu” do tôi làm chủ biên, tên bức tranh “Chân lý không có điểm tận cùng” cũng là do tôi đặt.

Giữa Du Huy và Tiểu Nhụy không hề có mối quan hệ gì với nhau.

Nhưng do vô số lần tình cờ, cậu và cô đã gặp nhau ở thôn Huyền Quái như một sự tất yếu, để rồi, cậu đã giết cô.

Tát Nhĩ Hạnh vốn định đưa Tiểu Nhụy đi xem phim nhưng run rủi thế nào anh lại đi uống rượu với một người bạn. Nếu anh ở bên cạnh Tiểu Nhụy, có lẽ cô đã không phải chết.

Nếu người bạn kia không chơi xổ số thì đã không trúng giải năm ngàn tệ, cũng đã không cố sống cố chết lôi anh đi uống rượu bằng được.

Nếu người bạn kia không định đi mua máy tập cơ ngực, thì đã không tới cửa hàng, dĩ nhiên đã không tiện đường mua thêm tấm xổ số ấy.

Nếu hôm trước anh này không bị một gã tài xế taxi chửi mắng, anh đã không nghĩ đến việc mua máy tập cơ ngực. Anh vừa đạp xe khỏi cổng trường thì bị một chiếc taxi tông phải. Gã tài xế thò mặt ra vẻ bặm trợn và lớn tiếng chửi đổng. Anh ta tuy gầy gò nhưng đầu óc láu cá, cãi nhau thì đi trước nhưng đánh nhau thì đi sau. Anh không dám xô xát bèn dong xe đi mất....

Nếu không vì một tờ tiền giả, người tài xế bặm trợn ấy đã phóng xe đi qua cổng trường từ năm phút trước đó. Ông ta và chàng trai kia có lẽ sẽ không va phải nhau. Vừa rồi, ông ta chờ một người khác tới công ty gần trường Đại học Tây Kinh. Khách trả tiền, đưa cho ông ta tờ tiền giả. Họ cãi vã mãi, người khác mới chịu đi đổi tiền.

Nếu mấy hôm trước, người khác đen đui kia không ra ga thì đã không mua cây kem và dĩ nhiên, không bị trả lại bằng tờ tiền giả đó.

Nếu người họ hàng dưới Cát Lâm không lên Tây Kinh thì anh ta đã không phải đi đón.

Nếu người họ hàng đó không cãi vã với vợ thì đã không lên Tây Kinh.

Nếu người họ hàng đó không bắt gặp vợ ong bướm bên ngoài thì đã không sinh ra cãi vã. Hai vợ chồng anh ta đều là những phần tử tri thức, cuộc hôn nhân tám năm nay vẫn cứ ân ái mặn nồng, cơm lành canh ngọt.

Nếu vợ anh ta không gặp lại người tình cũ, thì đã không có chuyện cành hồng nhà vườn sang vườn người.

Nếu một năm trước chị ta không đi công tác Quảng Châu thì đã không gặp người tình cũ. Anh và chị cắt đứt liên lạc suốt tám năm, mỗi người một phương giữa biển người vô tận. Trên con đường không mấy tấp nập ở Quảng Châu, họ lại gặp nhau ngỡ như một vở kịch.

Nếu người tình cũ của chị không đi phỏng vấn thì đã không đi ngang qua con đường đó.

Nếu người nhân viên tài vụ kia không nhảy lầu, thì anh đã không có cơ hội đi phỏng vấn.

Nếu người nhân viên tài vụ kia không bị kẻ xấu cướp mất năm mươi vạn đồng, cô ta đã không nhảy lầu.

Nếu kẻ xấu kia cứ ở mãi Hành Dương quê hấn thì đã không gây ra vụ án này ở Quảng Châu.

Nếu hai năm trước, hấn không bị người ta đánh cho nhừ tử thì đã không mò tới Quảng Châu.

Nếu hôm ấy hấn không đánh bạc thì đã không chọc mù mắt gã béo ăn gian nọ bằng chai rượu.

Nếu gã béo không trở về từ Đông Nam Á, nếu tay bằng hữu giang hồ Đại Liên mà gã định đầu quân không chết đuối, thì gã đã không đổi kế hoạch tới Hành Dương.

Nếu tay bằng hữu giang hồ kia không đi bơi thì đã không chết đuối.

Nếu tay bằng hữu giang hồ kia không phải đi cùng một người Trịnh Châu thì đã không ra biển bơi.

Nếu người Trịnh Châu kia không đọc được tờ báo đó thì đã không lặn lội tới Đại Liên. Tờ báo nói ở Đại Liên đang thịnh hành một loại sách rỗng ruột, bày trong nhà vừa trang nhã vừa tiện lợi mà lúc chuyển nhà cũng rất nhẹ nhàng. Anh muốn đích thân tới nơi khảo nghiệm xem sao.

Nếu tờ báo không đăng dòng tin ấy, người Trịnh Châu kia đã không thể đọc được. Thật ra trang ấy định đăng một bài phỏng vấn về một cô ca sĩ

Thượng Hải, ký giả đã hẹn được thời gian phỏng vấn qua điện thoại nhưng khi gọi tới thì cô ca sĩ không nhắc máy. Biên tập đành lấy tạm trên mạng một mẫu tin văn hóa rồi lấp vào mục giải trí.

Nếu cô ca sĩ không lái xe đăm phải một công nhân ngoại tỉnh người Quý Châu, đang phải sốt sắng giải quyết hậu quả thì đã không có chuyện không nhắc điện thoại.

Nếu người công nhân ấy không tới khu dân cư sang trọng kia để thăm cô em gái đang làm công nhân vệ sinh ở đó thì đã không bị ngã trước mũi xe cô ca sĩ.

Nếu em gái người lao động ấy không buồn bã vì thất tình, thì đã không gọi điện kêu anh trai tới. Hồi còn học cấp ba, cô và người con trai ấy yêu nhau. Sau đó, cô rời xa vùng núi Quý Châu lặn lội tới Thượng Hải, bạn trai cô đi lính ở Nội Mông Cổ. Tuần nào họ cũng viết một phong thư nồng ấm trao tay, không hề có dấu hiệu của sự tan vỡ...

Nếu người con trai cao 1 mét 82 ấy không lọt vào mắt xanh của một nữ quân nhân, thì anh đã không vứt bỏ cô bạn gái hiện thời của mình. Anh làm lính rada ở Nội Mông Cổ, cô gái kia trong đội văn nghệ cơ quan Đại Đồng Sơn Tây, vượt xa xôi ngàn dặm tới liên đội liên hoan, mới gặp chàng lính kia đã phải lòng. Cha cô là cán bộ cấp cao trong quân đội, chẳng mấy chốc, cô đã nhờ vào quan hệ để anh lính kia được điều về Đại Đồng.

Nếu cô gái quân nhân ấy không đến Nội Mông Cổ liên hoan thì đã không quen biết anh lính. Ban đầu danh sách đội văn nghệ không có cô ấy, nhưng một cô gái Cam Túc trong đó vừa hay lại có cha đến thăm nhân chuyển công tác tới Đại Đồng. Cô gái Cam Túc ấy liền xin nghỉ, đội trưởng phải thay người.

Nếu cha của nữ quân nhân kia không đến Đại Đồng, thì cô ấy đã không xin nghỉ phép.

Nếu một năm trước, cha cô không được điều đến cục khoáng sản thì đã không tới Đại Đồng tổ chức hội thảo khảo sát.

Nếu ba năm về trước cha cô không liều lĩnh nhảy xuống nước cứu mạng cô con gái cục trưởng cục khoáng sản, thì đã không từ một thầy giáo dạy Ngữ Văn trung học cất bước lên làm thư ký cục khoáng sản, rồi tiến chức lên làm phó cục trưởng.

Nếu cây cầu hôm ấy không sập, thì cô gái mười lăm tuổi ấy đã không bị ngã xuống sông.

Nếu cô con gái không đi gặp mặt người bạn quen qua mạng đến từ huyện Cám, Giang Tây kia thì đã không bước chân lên cây cầu đó.

Nếu người bạn mười bảy tuổi quen qua mạng kia không bị bố đánh một trận nhớ đời thì đã không tức tối dạt nhà tới Hà Bắc.

Nếu cậu ta không giữ hộ “đại ca” Phúc Châu Châu súng lục tự chế thì bố cậu đã không đánh đòn. Ngày thường, cậu được người nhà cưng chiều như trứng mỏng.

Nếu một năm trước cậu không sang ở nhà cô ruột, không tới Phúc Châu học thì đã không gặp tên “đại ca” kia.

Nếu bạn gái mình không bị một thằng lưu manh giành mất, tên “đại ca” kia đã không đi mua khẩu súng lục tự chế ấy. Thằng lưu manh đó rất hung hãn. Tên “đại ca” bắn chết hắn rồi đào tẩu tới huyện Cám ngay trong đêm.

Nếu nửa năm trước, tên “đại ca” kia không gặp gỡ cô nữ sinh trung học ấy ở vũ trường thì sau đó đã không có chuyện tranh giành với thằng lưu manh nọ.

Nếu buổi tối cuối tuần ấy bố mẹ không cãi nhau om sòm thì cô nữ sinh trung học kia sẽ không bỏ nhà và tới vũ trường một mình. Cô vốn là một cô

gái ngoan ngoãn, chưa bao giờ đặt chân đến những chốn ăn chơi này.

Nếu bố cô không lén cho người chị ruột một vạn tệ, và bị mẹ phát hiện thì mẹ cô cũng đã không nổi giận lôi đình.

Nếu nhà không bị cháy thì người chị ruột kia đã chẳng chạy tới chỗ em trai chạy vậy. Người chị sống trong một thị trấn nhỏ ở An Huy, nhà ngói ba gian ở mặt đường, kinh doanh một cửa tiệm nhỏ, chẳng dư dả gì nhưng cũng không đến nỗi túng thiếu. Trong một đêm tối trăng, gió lớn, một trận hỏa hoạn bùng lên thiêu sạch sành sanh mọi của cải.

Nếu gã tài xế người Lâm Nghi, Sơn Tây kia không tiện tay vứt bừa mẩu thuốc lá vào đồng củi cạnh nhà người chị ruột thì hỏa hoạn đã không xảy ra. Anh ta chở lạc tới An Huy, ghé qua quán cơm uống say mềm. Lúc về nhà nghỉ, anh ta đi nhầm đường, run rủi thế nào lại đi qua ngay trước cửa nhà người chị ruột.

Nếu một người tài xế khác không ngã bệnh đột ngột thì vụ làm ăn này đã chẳng đến tay anh ta.

Nếu người tài xế ban đầu kia không ăn phải hai quả trứng trà mua từ siêu thị thì đã không bị ngộ độc thực phẩm. Anh ta thượng thổ hạ tả đến nỗi phải đưa đi bệnh viện cấp cứu. Số trứng trà này được nhập từ Ninh Hạ.

Nếu người Ninh Hạ sản xuất ra đồng trứng trà này không kết hôn với người con gái miền Tây Cương kia thì đã không mở xưởng chế biến thực phẩm. Toàn bộ gia đình người vợ đều làm trứng trà, bán rất đắt hàng. Hồi đó anh ta đang nuôi lợn thì lại đổi nghề.

Nếu bốn năm trước anh không lên huyện xem bộ phim “Thu Cúc đi kiện” thì đã không gặp gỡ cô gái Tân Cương ấy. Chú họ anh cư trú trên phố huyện, cô gái Tân Cương ấy là một họ hàng của thím, hai mươi năm trời mới được tới Cam Túc lần đầu.

Nếu không có bộ phim “Thu Cúc đi kiện” thì những ngày ấy anh đã không lên phố huyện.

Nếu không có cuốn tiểu thuyết “Vạn gia tổ tụng” thì đã không có bộ phim “Thu Cúc đi kiện”.

Nếu mùa xuân năm 1991, Trương Nghệ Mưu không tình cờ đọc được cuốn “Nhà văn Trung Quốc” tại một sạp sách báo ở Trùng Khánh thì đã không biết đến cuốn tiểu thuyết này.

Nếu không phải đợi một người bạn cũ xui xẻo thì người chủ tiệm sách đã dọn hàng từ hai tiếng trước.

Nếu người bạn học xui xẻo đến từ Ân Thi, Hồ Bắc không lên đây làm thuê, không bị ăn trộm ví tiền thì đã không đến cầu cứu ông. Chị ta tứ cố vô thân nơi Trùng Khánh, chỉ quen biết mỗi mình ông ta.

Nếu tên ăn cắp ấy lên xe buýt trước đó một chuyến thì đã không ăn trộm tiền của chị này. Hắn cảm thấy có một người đàn ông rất giống cảnh sát bèn lánh đi và lên chuyến sau. Thật ra đó là một quân nhân đeo hàm đại tá.

Nếu người đại tá đó không về Trùng Khánh thăm nhà thì đã không ảnh hưởng đến việc tên ăn cắp nợ phải đổi xe.

Nếu vợ của đại tá không sinh con thì ông ta sẽ không vội trở về từ Goldmud.

Nếu đêm đó đại tá và người vợ không ân ái với nhau thì vợ ông ta đã không mang thai đứa con này.

Nếu chín tháng trước, đại tá không đi có việc phải tới Thành Đô thì hai vợ chồng đã không hẹn nhau gặp mặt.

Nếu trung đội trưởng người Thành Đô ấy không hy sinh thì đại tá đã không đến đó lo hậu sự.

Nếu trong lúc tập ném lựu đạn, một tân binh người Hàng Châu không căng thẳng quá mức, làm rơi quả lựu đã tháo chốt thì trung đội trưởng người Thành Đô kia đã không hy sinh... Sau vài tích tắc bàng hoàng, ông đã lao tới, nằm đè lên chặn lấy tử thần.

Nếu người chỉ huy luôn đứng ngay cạnh cậu tân binh Hàng Châu kia không nhận được một cuộc điện thoại và đột ngột rời đi thì trung đội trưởng người Thành Đô đã không phải lao tới từ phía xa và hứng trọn quả đạn ấy.

Nếu cô em ruột không gọi điện đến từ Thiên Tân thì chỉ huy đã không rời đi đột ngột đến thế.

Nếu mẹ anh ta không bị chó dại cắn, bị chẩn đoán đã mắc bệnh dại và bị giam cầm trong bệnh viện thì cô em ruột đã không gọi cuộc điện thoại ấy.

Nếu người mẹ không đi tham gia cuộc hội thảo về sức khỏe người già thì đã không gặp con chó dại ấy ở góc phố. Mang tiếng là hội thảo nhưng thực chất đó chỉ là buổi quảng cáo một loại máy mát-xa.

Nếu nhà sản xuất Hải Nam này tới Thiên Tân tổ chức buổi quảng cáo sớm một hôm thì mẹ cô đã không gặp phải con chó kia.

Nếu người nhân viên marketing xin được chữ ký giám đốc để lấy công tác phí thì họ đã không xuất phát chậm một ngày.

Nếu ông giám đốc không để mắt tới cô gái bán hoa trong hộp đêm thì đêm đó ông ta đã về nhà, và sáng hôm sau kịp thời có mặt ở công ty.

Nếu cô gái đến từ miền đất Quế Lâm kia không bị cưỡng hiếp thì đã không phải đến Hải Nam làm gái.

Nếu kẻ hiếp dâm người Vân Nam kia không lên lên tàu tới Quế Lâm, thì đã không gặp cô gái kia vừa mới tan ca đêm trên con đường tối heo hút ấy.

Nếu kẻ hiếp dâm không gặp cô gái xinh đẹp nọ trên tàu thì đã không đến Quế Lâm. Hắn lên tàu từ Côn Minh, vốn định tới Nam Ninh nhưng rồi lại thay đổi ý định ngay khi bắt gặp cô gái kia đi du lịch Quế Lâm một mình. Nhưng sau khi xuống tàu, cô gái xinh đẹp ấy liền được hai người bạn nam đón đi. Lửa dục trong mình bốc lên ngùn ngụt, hắn bèn đi loanh quanh trong thành phố xa lạ này để tìm con mồi...

Nếu cô gái xinh đẹp kia không bị trường đại học cho thôi học thì đã không phiêu bạt tứ xứ.

Nếu cô không quen biết người đàn ông đang độ tuổi tam thập nhi lập kia thì đã không bị đuổi học. Một năm trước, cô tới Tây Tạng nhân dịp hè. Có một người đàn ông điển trai chủ động bắt chuyện với cô ngay trước cung điện Potala. Tình cờ thay, cô gái là người Tây An, anh ta cũng là người Tây An. Cô học mỹ thuật, anh ta cũng làm ngành mỹ thuật. Hai người càng nói chuyện càng thấy tâm đầu ý hợp liền kết bạn đồng hành với nhau. Sau khi trở về Tây An, người đàn ông đột ngột biến mất như thể chưa từng xuất hiện. Còn cô gái, không ngờ đã mang bầu...

Nếu người đàn ông Tây An không tới Tây Tạng thì đã không có cuộc mây mưa trên thảo nguyên cùng cô gái xinh đẹp này.

Nếu người em trai không qua đời thì người đàn ông Tây An đã không đến Tây Tạng. Người em trai anh thương yêu nhất giết người ở Hắc Long Giang và bị tuyên án tử hình. Ngày em trai bị xử bắn, anh ta cũng đến. Xe tù đi qua, em trai anh đứng trong đó, toàn thân chằng chịt dây trói. Cậu ta nhìn thấy anh trai giữa đám đông liền nở nụ cười. Sau đó, anh ta chỉ đành giương mắt nhìn xe tù chở em trai tới pháp trường... Từ giây phút đó trở đi, cuộc đời đối với anh đã trở thành vô nghĩa.

Nếu người con trai bị hại gốc Hà Bắc kia không tới Hắc Long Giang xem băng đảng thì đã không phát sinh cãi vã với người em trai chỉ vì vô tình đứng chắn trước máy ảnh của cậu ta.

Nếu dì sáu của người con trai Hà Bắc này không đưa con gái từ Giang Tô lên đón năm mới, thì anh ta đã không cùng cô em họ đi Hắc Long Giang xem băng đảng. Vì cha mẹ mình rất mực trọng nam khinh nữ nên dì sáu luôn phải chịu ấm ức từ tấm bé. Năm mười mấy tuổi, dì sáu bỏ nhà ra đi, bị người ta lừa bán đến miền Nam. Dì luôn ôm hận cha mẹ trong lòng, thà ở cùng với người nông dân Giang Tô này còn hơn là phải về nhà. Đây là lần đầu tiên dì đem con về Hà Bắc thăm người thân...

Nếu dì sáu không gặp phải ông thầy bói đó thì đã không về Hà Bắc đón năm mới. Hôm ấy, trong thôn xuất hiện một ông già mù xem bói, dì mời ông vào nhà và nhờ xem một quẻ. Thầy bói nói:

- Năm nay, con gái nhà chị tốt nhất không nên ăn tết ở nhà mà phải đi càng xa càng tốt.

- Tại sao? – Dì sáu hỏi.

- Thôn nhà chị có một đứa bé mới ra đời, nó đến nhân gian ắt phải thế một mạng về âm phủ. Sau khi rờng rảnh hoán chỗ cho nhau, tính mệnh của con gái chị mới được an toàn. – Thầy bói nói.

Dì sáu sức nhớ ra, tháng trước nhà họ Cố đầu làng vừa sinh hạ một đứa bé trai đặt tên là Du Huy... Lúc đó, thằng bé Du Huy xấu xí còn đang oa oa khóc trong lớp tã lót.

Dễ thấy, vô vàn cánh cửa trên đời này đều được lồng vào nhau. Nói cánh khác, nếu ta bước vào cánh cửa này thì chắc chắn sẽ phải đi vào một cánh cửa khác, ví dụ như cửa gian ngoài với cửa gian trong, chứ không thể nào thoát.

Giữa vô số cái ngẫu nhiên, chúng ta tìm được một đường thẳng tất nhiên. Nếu bóc tách ra thì mỗi điểm tất nhiên trên đường thẳng này lại được tạo thành từ vô số sự ngẫu nhiên khác. Trong vô số những cái ngẫu nhiên ấy, ta lại tìm ra được một đường thẳng tất nhiên... Cuối cùng, chúng ta nhận ra rằng mọi đường thẳng đều là tất nhiên, đan xen chằng chịt vào với nhau dưới bề ngoài ngẫu nhiên.

Phải chăng đây chính là bí ẩn của số mệnh?

Chúng ta hãy lấy một ví dụ.

Tỉ như người dì sáu này chẳng hạn, nếu dì không sang nhà hàng xóm vay tiền thì đã không gặp phải thầy bói đó.

Nếu hôm sau chồng dì sáu không lên thành phố, dì đã không phải đi vay tiền.

Nếu con trai dì không lên thành phố làm thợ xây, không trượt chân ngã xuống từ giàn giáo, thì chồng dì đã không phải đi đâu cả.

Nếu một người đàn bà điên không tự dưng xông vào tòa nhà đang thi công dang dở, thì cậu con trai đã không trượt chân ngã xuống.

Nếu đứa con nhỏ của người đàn bà ấy không yếu mạng thì bà ta đã không trở nên điên dại.

Nếu người bảo mẫu chịu tức trực trông nom đứa bé thì nó đã không trèo ra lan can và ngã xuống từ tầng bốn.

Nếu Chu Đức Đông không đến thành phố này để ký tên bán sách, người bảo mẫu đó đã không nhốt đứa bé trong nhà và lén tới hiệu sách.

Nếu bác ruột của Chu Đức Đông không chết đói cách đây mười tám năm, thì mẹ của Đông đã không lấy cha của Đông, và rồi đã không có

Đông ra đời. Năm ấy mẹ của Đông đã đính hôn với bác của Đông, nhưng vì bác qua đời nên các cụ hai nhà đã bàn bạc, để mẹ của Đông cải giá với bố của Đông.

Nếu tăng tổ của mẹ Đông không phải là người may mắn duy nhất sống sót giữa hơn hai nghìn nạn nhân bỏ xác la liệt trong cuộc đại thảm sát sáu mươi tư đồn Giang Đông do Sa hoàng Nga gây ra, thì đến đời này đã không có mẹ Đông.

Nếu tại trận hỗn chiến tàn khốc tua tủa gươm đao nằm trong cuộc chiến Tống diệt Nam Đường ở Giang Ninh (nay là Nam Kinh) kia, tên lính phe địch không trượt chân vấp ngã thì chắc chắn nhát đao ấy đã giáng vào đầu tổ tiên đời thứ bốn mươi sau của vị tăng tổ kia và chém cụ đứt làm đôi. Nếu như thế thì đã không có tăng tổ của mẹ Đông.

Nếu tổ tiên đời thứ một lẻ chín của vị tổ tiên đời thứ bốn mươi sáu ấy, sống trong thời Võ Đình hưng thịnh nhất của triều Đường, không ở lại hà thêm một đêm trong cái đêm bão bùng bất chợt ấy thì đã không ân ái cùng phu nhân, phu nhân sẽ không mang thai và sinh ra vị tổ tiên đời thứ một lẻ tám.

Nếu tổ tiên của vị tổ tiên thứ một lẻ chín này, vốn là người nguyên thủy sống cách đây một vạn năm, không quay lại nhà để lấy thêm con dao bằng xương trước khi lên núi, thì sẽ không giết chết con chó sói chặn đường và thoát nguy. Nếu như thế, sau này sẽ không có vị tổ tiên thứ một lẻ chín kia.

Nếu ngược dòng lịch sử tiến hóa của loài người, từ người nguyên thủy kia tìm về con vượn người tổ tiên, từ con vượn người ấy tìm về tổ tiên là một loài động vật có vú nào đó, từ loài động vật có vú đó tìm về tổ tiên bò sát, từ loài bò sát tìm về tổ tiên cá... Hàng tỉ năm trước, dưới đáy biển tăm tối, nếu con cá đó không may mắn thoát chết từ miệng một loài kẻ thù nào đó thì đã không bao giờ được tiếp tục sinh sôi nảy nở và tiến hóa thành con người nguyên thủy...

Có vô số những đường thẳng, hai đầu mỗi đường thẳng đều kéo dài ra hàng trăm triệu năm trên dòng thời gian, vắt từ đầu nọ sang đầu kia trái đất trong không gian.

Trên mỗi đường thẳng lại có vô số những điểm ngẫu nhiên.

Nếu chúng ta thay đổi một điểm vô cùng nhỏ bé nào đó thì sẽ làm thay đổi toàn bộ.

Ta lại lấy tiếp một ví dụ:

Nếu cô ca sĩ kia không nghe điện thoại trước khi rời nhà thì đã không lỡ mất mấy phút, và đã không đâm phải người công nhân ở khúc rẽ.

Nếu trợ lý của cô không phải nhận cuộc điện thoại từ cha ruột thì đã gọi điện cho cô trước đó mấy phút để thông báo cô vừa nhận được một lời mời đi diễn.

Nếu không vì người đồng nghiệp định dẫn một đứa trẻ lên Thượng Hải khám bệnh thì cha ruột người trợ lý đã không gọi điện cho con trai từ Thẩm Quyển.

Nếu vợ chồng người đồng nghiệp đó không bắt gặp đứa trẻ đang khóc tu tu trên bãi cỏ ngoài công viên rồi nhận nó về nuôi thì đã không phải lên Thượng Hải khám bệnh.

Nếu ba năm trước, người đàn ông đó không tặng tịu với người giúp việc trong nhà thì đã không sinh ra đứa bé ấy.

Nếu người đàn ông đó không thuê người giúp việc về thì đã không phát sinh quan hệ với cô này.

Nếu không phải đi gặp một người bạn học cùng trường đại học thì người đàn ông đó đã không tiện đường tới công ty giới thiệu việc làm và

đưa cô giúp việc về nhà.

Nếu người bạn học cùng trường đại học ấy không nhặt được chiếc cặp da thì đã không tới Thẩm Quyến. Khi đang ngồi taxi trong thành phố, chị ta bắt được một chiếc cặp da, bên trong có mấy hợp đồng trị giá lên tới hàng chục triệu, một tập chứng từ, một chứng minh thư cùng vài nghìn tệ tiền mặt. Chị quyết định trả chiếc cặp cho người mất. Ba hôm sau, chị liên lạc được với người đó. Anh ta là người Thẩm Quyến. Nhận được cuộc điện thoại của người bạn cùng trường, anh cảm động đến rơi nước mắt, hứa biếu chị một nghìn tệ để cảm ơn và mời chị tới Thẩm Quyến du lịch, mọi chi phí đều do anh chi trả.

Nếu chị bạn học kia không gặp phải chính bạn ở siêu thị, hai người trò chuyện với nhau một hồi, chị ta chắc chắn đã đi về bằng chiếc taxi khác và sẽ không nhặt được cái cặp da kia nữa.

Nếu hôm đó, bạn bước vào siêu thị từ một cánh cửa khác thì đã không gặp người bạn học đó...

Nói cách khác, chính bạn, người đang đọc cuốn tiểu thuyết này, nếu sáu năm trước không mở cánh cửa ấy ở siêu thị, thì Tiểu Nhụy đã không phải chết.

Tiểu Nhụy không chết, thì ba năm sau, cô và Tát Nhĩ Hạnh sẽ làm lễ thành hôn.

Một năm sau đó, hai vợ chồng sinh hạ được một cậu con trai nặng bốn cân, đặt tên là Tát Tiểu Nhụy.

Sau khi Tát Tiểu Nhụy trưởng thành, chắc chắn cậu sẽ kết hôn với một cô gái nào đó. Chúng ta giả sử cô gái này là một luật sư.

Nếu Tát Tiểu Nhụy là giả thiết chúng ta đặt ra, thì cô luật sư này tồn tại thực sự. Nếu cô và Tát Tiểu Nhụy cùng lứa với nhau thì sau bốn năm, cô

được ra đời và vui vẻ lớn lên.

Tiểu Nhựt đã chết, Tát Tiểu Nhựt không tồn tại trên đời. Vậy người kết hôn với cô luật sư sẽ là một người con trai khác. Ta giả sử người con trai này là một bác sĩ.

Nếu Tát Tiểu Nhựt có tồn tại, anh ta sẽ lấy cô luật sư. Như vậy anh bác sĩ sẽ phải kết hôn với một người con gái khác. Ta giả sử người con gái này là một phiên dịch viên.

Nhưng vì Tát Tiểu Nhựt không tồn tại, nên bác sĩ kết hôn với luật sư, còn cô phiên dịch viên lại kết hôn với một người con trai khác. Ta giả sử người con trai này là một doanh nhân.

Nếu Tát Tiểu Nhựt tồn tại, anh ta sẽ lấy cô luật sư; bác sĩ và phiên dịch viên lấy nhau. Như vậy doanh nhân kia sẽ phải kết hôn với một người con gái khác. Ta giả sử người con gái này là một hướng dẫn viên du lịch.

Nhưng vì Tát Tiểu Nhựt không tồn tại, nên chàng doanh nhân kết hôn với cô phiên dịch, còn cô hướng dẫn viên du lịch lại kết hôn với một người con trai khác.

Cứ suy luận tương tự, nếu không xuất hiện một người quyết định sống độc thân, làm gián đoạn chuỗi phản ứng móc xích này, thì toàn bộ các cuộc hôn nhân đều sẽ phát sinh sự thay đổi. Như vậy toàn bộ thế hệ đời sau sẽ không còn là những người ban đầu nữa.

Nói cách khác, mỗi khi ta mở một cánh cửa, toàn bộ thế giới sẽ thay đổi.

CÁNH CỬA

Chu Đức Đông

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Chương Năm

Type: Taranee

Một ngón tay... À, đó là hướng dẫn tới pháp trường

Một đứa bé nuôi hai con đế mèn, một đực một cái.

Một lần nọ, nó đi cùng bố mẹ ra ngoài, ba ngày sau mới trở về nhà. Vừa trông thấy cái hộp đựng đế mèn nó sực nhớ ra lúc đi quên không để thức ăn vào, chắc lũ đế chết đói hết cả rồi...

Nó mở hộp ra, cảnh tượng trước mặt khiến nó dựng tóc gáy và thờ hồn hên: con đế đực chỉ còn lại một nửa thân mình nhưng vẫn bò loanh quanh trong hộp. Còn cô bạn gái của nó vẫn bò bên cạnh với cái bụng căng tròn.

Con đế đực vốn rất thiện chiến, đế cái làm sao đánh lại nó được. Rõ ràng trong cái hộp tối om om ấy, nó đã nguyện để đế cái gặm từng miếng trên người mình để sống tiếp...

Trong giây phút tình yêu vượt lên sinh mạng ấy, không gian xung quanh chợt như long lở, lửa và tro mịt mù tứ phía.

Trước đây, Tát Nhĩ Hạnh không định rắp tâm giết chết Cố Phán Phán. Trong suy nghĩ của anh, có tất cả ba người cùng can dự vào vụ án mạng, người thứ nhất là gã nhà văn, người thứ hai là Cố Phán Phán, người thứ ba

là Du Huy. Nhà đầu tư của gã nhà văn chỉ tiếp tay cho hung thủ chứ không có oán thù trực tiếp.

Anh chỉ muốn lấy mạng Du Huy vì chính tay cậu ta đã giết chết người anh yêu. Hai người còn lại, anh chỉ định giả ma dọa họ một mẻ cho hả dạ mà thôi. Sau lần giết hụt Du Huy trên chiếc xe buýt số 44 ấy, anh không biết làm thế nào để tiếp tục thực hiện ý định nữa.

Cố Phán Phán một mực khuyên em trai rời khỏi Tây Kinh vì một lý do quan trọng, cô cảm thấy cảnh sát đang để mắt tới mình. Thật ra, sự xuất hiện của hai người mặc thường phục đi đi lại lại dưới lầu hoàn toàn không phải vì vụ án Tiểu Nhụy. Chẳng qua mấy người hàng xóm trong khu thấy nơi ở của cô hay có đàn ông lạ mặt ra vào, họ nghi cô bán dâm nên bắt tay với nhau đi báo chính quyền.

Sau khi Du Huy biến mất, Tát Nhĩ Hạnh vô cùng uất ức. Anh quyết định quay sang Cố Phán Phán.

Tối hôm đó, trong hành lang tòa nhà ký túc xá, Tát Nhĩ Hạnh bắt gặp chị cả dẫn theo mấy bạn cùng phòng sắp sửa đi ra ngoài.

- Mấy bạn đi đâu thế?
- Bọn tôi đi uống rượu.
- Vụ gì thế?
- Chúng tôi tiễn Cố Phán Phán lên đường ấy mà.
- Cố Phán Phán? Cô ấy định đi đâu?
- Cô ấy bỏ học rồi, ngày mai sẽ về quê.
- Tại sao?

- Không biết nữa! Chúng tôi ít khi nói chuyện với nhau lắm.

Khi hai người nói chuyện, mấy nữ sinh còn lại cùng không góp chuyện, họ đi tiếp và lúc ấy đã bước xuống cầu thang. Ngày mai Cổ Phán Phán sẽ rời khỏi Tây Kinh! Cái tin ấy khiến Tát Nhĩ Hạnh sửng sờ.

- Cậu sao thế?

- Có sao đâu chị!

- Chẳng phải cậu thích cô ấy sao?

- Nhưng cô ấy không thèm để ý gì đến em, em bỏ cuộc và tìm người khác rồi.

- Cô nào thế?

- Sinh viên Học viện Điện ảnh.

- Thế thì chắc là xinh đẹp lắm!

- Không bằng Cổ Phán Phán đâu.

- Mỹ nhân say đắm anh hùng mà.

- Hôm nay cô ấy sang trường mình thăm em, bọn em đang không có chỗ nào để đi đây! Các chị đi uống rượu, ký túc xá bỏ trống, cho em mượn tạm một chút nhé!

- Không vấn đề gì!

Nói rồi chị ta lấy chìa khóa đưa cho Tát Nhĩ Hạnh. Anh nói với giọng đầy cảm kích:

- Cảm ơn chị, hôm nào em mời chị đi ăn nhé!

Chị cả nháy mắt ra vẻ tinh quái:

- Làm gì thì làm đừng có ồn ào quá đấy nhé!

- Không ồn ào không được, vì em không đồng ý. – Tát Nhĩ Hạnh cười xòa.

- Bốc phét! – Chị cả bĩu môi.

Tát Nhĩ Hạnh chợt nảy ra suy nghĩ gì đó liền hỏi:

- Hôm nay chị có thể đưa Cổ Phán Phán về ký túc xá không?

- Cậu muốn cho nó trông thấy bạn gái mới của mình để ghen lên chứ gì?
– Chị cả tỏ vẻ ranh mãnh.

- Đúng là sức quyến rũ của chị nằm ở sự thông minh! – Tát Nhĩ Hạnh đáp.

- Cứ để đấy cho chị! – Chị cả tự tin trả lời.

- Đa tạ, đa tạ! – Tát Nhĩ Hạnh nói.

Chị cả đi tiếp, được dăm bước thì dừng lại, ngoảnh đầu nhìn Tát Nhĩ Hạnh. Anh cũng đang ngẩn người nhìn theo chị. Chị nói:

- Có một chuyện này chị mãi mà không hiểu...

- Chuyện gì thế? – Tát Nhĩ Hạnh hỏi.

- Cậu vừa đẹp trai, gia cảnh đàng hoàng, tại sao lại phải dành nhiều tâm tư cho Cổ Phán Phán? Cô ấy... có sánh được với Tiểu Nhụy không? – Chị cả hỏi.

- Trong mắt mọi người cô ấy có như thế nào thì đối với em vẫn là người quan trọng nhất. – Tát Nhĩ Hạnh cười xòa.

Chị cả lắc đầu rồi bước xuống cầu thang.

Sau đó, Tát Nhĩ Hạnh đi xuống tòa nhà. Anh ra khỏi trường bằng một cánh cổng khác. Trong vòng một tiếng đồng hồ, anh đã hoàn thành hai việc: đánh thêm chìa khóa và sai T mang thuốc mê tới. Anh không nói cho T biết mình cần thuốc mê làm gì, vốn đã lão luyện nên T cũng không hỏi.

Khi Cố Phán Phán và mấy cô bạn quay về ký túc xá, Tát Nhĩ Hạnh trả chìa khóa cho chị cả. Qua lời kể của chị, anh biết chắc chắn Cố Phán Phán đã về đây. Lòng ngực anh bắt đầu reo lên những tiếng thành thịch, như thể đang được chứng kiến con chim non sa vào lưới.

Sinh viên nam nữ trong ký túc xá ở lẫn lộn với nhau, tầng một cho nữ, tầng hai trở lên dành cho nam. Vào lúc nửa đêm, Tát Nhĩ Hạnh đeo khẩu trang, mò xuống tầng một và nấp sẵn trong hành lang tối om để chờ đợi thời cơ. Anh đã quá quen thuộc khu nhà này. Một lúc sau, có ai đó đi ra từ phòng của Cố Phán Phán. Nhờ tia sáng hắt ra từ nhà vệ sinh, anh chắc chắn đây là Cố Phán Phán.

Thời cơ đã tới.

Tát Nhĩ Hạnh còn chưa cần dùng tới bộ chìa khóa kia!

Anh nhón chân bám theo và lẩn vào nhà vệ sinh nữ.

Màn đêm yên ắng quá đổi, cho dù Tát Nhĩ Hạnh đi có khẽ đến thế nào thì Cố Phán Phán vẫn nhận ra dường như có ai đó đang bám theo sau lưng. Nhưng cô chưa kịp quay đầu lại thì đã bị Tát Nhĩ Hạnh úp chiếc khăn tẩm thuốc mê vào miệng.

Cố Phán Phán giãy dụa một hồi rồi toàn cơ thể mềm nhũn ra.

Tát Nhĩ Hạnh khiêng cô vào một gian buồng rồi chạy ra ngoài hành lang quan sát, không ai đi tới, anh lại quay về bên cạnh Cố Phán Phán, khuy

gối xuống nhìn cô lặng lẽ. Lúc ấy ánh mắt anh trông mới đáng sợ làm sao. Đàn muỗi cứ vo ve luẩn quẩn, chốc chốc lại bám lên da thịt nhưng anh vẫn mặc kệ, chẳng thèm xua đi.

Thế rồi anh chậm chậm rút ra một sợi dây thừng, vòng lên cổ cô rồi dùng toàn bộ sức lực trong cơ thể để siết... siết... siết thật chặt...

Anh cố kìm nén hơi thở, đôi tay gồng sức siết mạnh liền mười mấy phút cho đến khi môi nhừ mới từ từ nới lỏng. Nghỉ một chút, anh lấy ra một con dao nhọn và bắt đầu rạch từng đường trên mặt cô. Tay anh đưa chậm chậm hết như đang họa một tác phẩm trường phái hậu hiện đại trên một tấm vải đặc biệt.

Xong xuôi, anh chốt chặt cửa, trèo ra ngoài rồi trở về ký túc xá nam ngay tức thì. Khi bàn chân đặt tới cửa cầu thang tối om, không rõ do linh cảm gì thôi thúc, anh chột liếc mắt về chỗ mình vừa nấp ban nãy và như thể trông thấy mình vẫn còn đứng đó, đầu óc chột trống rỗng trong vài tích tắc.

Sau khi Cố Phán Phán bị giết hại, một chiếc xe cảnh sát lập tức có mặt trong trường để tiến hành điều tra. Đó là chiếc xe cũ kỹ, trên tấm kính chắn gió có một vết xước hình chữ “y”, dán miếng băng dính trắng.

Chị cả ký túc xá cũng bị cảnh sát triệu tập. Lúc đó, Tát Nhĩ Hạnh mới nhận ra rằng mình đã để lại quá nhiều sơ hở:

Thứ nhất, anh từng hỏi riêng chị về Cố Phán Phán mấy lần.

Thứ hai, đêm xảy ra chuyện, anh không những mượn chìa khóa của chị cả, mà còn thúc giục chị đưa Cố Phán Phán về ký túc xá.

Thứ ba, ngày thường anh không ở trong ký túc xá, hôm nay lại đột ngột quay về đúng vào cái đêm Cố Phán Phán bị giết hại.

Anh trở thành một con chim hoang mang trước cây cù cùng đang dần chĩa tới, lúc nào cũng thấp thỏm sợ bị cảnh sát sờ gáy. Nhưng lạ thay, cảnh sát đã điều tra rất nhiều sinh viên và giáo viên mà vẫn không hề động tới anh ta.

Càng như thế, anh lại càng hoang mang hơn.

Để an toàn, anh không đến trường nữa mà gọi T tới, cho hăm một khoản tiền để hăn đi du lịch. Sau đó anh dọn vào nhà T ở, ngôi nhà ấy nằm ở phía đông ngoại ô. Mối quan hệ giữa anh và T có thể nói là khá bí ẩn, rất ít người hay biết.

Tát Nhĩ Hạnh chợt có một linh cảm: Việc anh đào tẩu có lẽ sẽ chẳng kéo dài được lâu. Nếu không may bị đẩy vào nước cuối cùng, anh chỉ còn lại một tia hy vọng duy nhất, đó là sự cứu giúp của bố mẹ. Tiền bạc gia đình anh không thiếu, điều ấy anh biết rõ. Nhưng số tiền ấy liệu có mua lại được mạng sống cho mình hay không, anh cũng không dám chắc chắn. Vừa hoảng sợ vừa đớn đau, lòng anh nóng rẫy như thiêu như đốt. Anh muốn trước khi bị bắt, phải trừ khử được Du Huy.

Nhưng kẻ mếp dính rong biển hay vụn thịt gì đó kia biết giờ này đang ở phương trời nào? Sau khi Cố Phán Phán chết, bố mẹ cô đã gấp gáp lên Tây Kinh nhưng không thấy Du Huy đâu. Tát Nhĩ Hạnh đồ rằng vì đang mang tội sát nhân, hăn đã đào tẩu tới một nơi rất xa xôi, đoạn tuyệt mọi liên lạc với gia đình và hoàn toàn không hay biết rằng chị gái mình vừa qua đời. Lúc này, muốn bắt liên lạc với Du Huy thì chỉ còn một con đường duy nhất: QQ. Thế là ngày nào anh cũng quần quanh trên mạng với hy vọng sẽ gặp được Du Huy.

Ngày hôm ấy, Tát Nhĩ Hạnh ngồi trong nhà T lên mạng, sau khi đi xả được một bụng nước tiểu, anh chợt thấy Du Huy online. Anh vội vội vàng vàng ngồi vào ghế, đến khóa quần còn chưa kịp kéo, anh chuyển sang tài khoản của Cố Phán Phán và gửi lời mời kết bạn.

Du Huy nhận lời mời của tử thần.

Và cứ thế, Du Huy lặn lội từ Thạch Hà Từ về Tây Kinh. Tát Nhĩ Hạnh lại thuê chiếc xe buýt số 44 kia, túc trực sẵn ở gần Đại học Tây Kinh. Anh biết chắc, Du Huy nhất định sẽ đến.

Tối hôm đó, anh che kín biển số xe rồi ngồi sẵn trong buồng lái. Anh hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, chờ đợi sự xuất hiện của Du Huy.

Con đường đã hoàn toàn vắng bóng người lai vãng, giờ này chỉ còn Tiểu Nhụy bầu bạn cùng anh.

Tiểu Nhụy tựa đầu vào vai anh và háo hức nói: “Nguyên một chiếc xe to thế này mà chở mỗi mình em, trên đời này còn ai hạnh phúc hơn em nữa?”

Đột nhiên, anh mở bừng mắt, một chiếc xe taxi mới toanh đang đỗ trước cổng trường. Lát sau, Du Huy bước ra.

Chính kẻ đó!

Kẻ cao chưa đầy mét bảy đó.

Kẻ vô văn hóa mắt ti hí, bông mắt sừng, mũi củ hành, môi dày bịch đó... Tát Nhĩ Hạnh đã đợi hẵn từ lâu lắm rồi, tay chân anh như đang tê dại tưởng chừng không nhúc nhích được nữa. Anh ngăn người vài giây rồi định thần lại. Tát Nhĩ Hạnh lập tức nổ máy, nhấn ga lao thẳng về phía Du Huy. Du Huy cảm thấy có gì đó bất thường bèn quay phắt lại. Đã quá muộn, chiếc xe đồ sộ đã giúp cậu có được lần thứ hai trong đời được tung bay.

Trong giây phút hất tung Du Huy lên không trung, chiếc xe rùng mình, Tát Nhĩ Hạnh cũng rùng mình theo.

Anh đạp vệt vào chân phanh, nhảy xuống, chạy tới bên xác Du Huy xem thế nào. Du Huy sấp mặt im lìm trên mặt đất, vết thương trên đầu tựa như miệng suối, từ đó ồ ồ xối ra bao nhiêu là máu, thấm ướt cả một khoảng đất xung quanh.

Anh quan sát bốn bề, hình như không ai trông thấy bèn vệt vàng nhắc Du Huy lên, loạng choạng ném cậu lên xe. Anh leo vào buồng lái và đi thẳng về hướng Tây.

Giữa đêm tối mịt mùng tuyệt không một bóng người, chỉ có chiếc xe buýt cô độc này lăn bánh. Tát Nhĩ Hạnh lái quá nhanh đến nỗi chiếc xe cứ rung lên bần bật.

Hệt như lần Phục Thực tới tôn Huyền Quái trên chiếc xe màu đen, vầng trăng khuyết đỏ au giữa trời tựa như một con mắt độc nhãn, cõi nhân gian mênh mông là thế nhưng nó chẳng nhìn ai, chỉ dõi theo mỗi chiếc xe buýt đang lao đi vun vút.

Trên xe có hai người. Một người còn sống, đang lái xe. Một người đã chết, nằm sấp mặt. Lần trước, người nằm sấp mặt trong khoang xe ấy từng đạp vỡ cửa kính nhảy ra ngoài. Nhưng lần này, hẳn không thể bỏ chạy được nữa...

Nghĩ đến đây, Tát Nhĩ Hạnh ngoái đầu lại nhìn và chột rùng mình... Ban nãy, anh đặt Du Huy ở cửa sau, nhưng bây giờ tử thi đã trượt ra tận giữa xe, khuôn mặt vẫn sấp xuống, đằng sau người hãy còn lê dài một vệt máu.

Có lẽ vì xe đi xóc quá nên hẳn bị trượt ra giữa chẳng?

Tát Nhĩ Hạnh cảm thấy kinh hoàng cực độ, càng cho xe lao đi như xé gió.

Đi được một lúc, Tát Nhĩ Hạnh lại quay đầu nhìn lần nữa. Cái xác đang nằm ở cửa trước, cách anh đúng hai bước! Khuôn mặt vẫn sấp xuống sàn xe, vết máu đằng sau đã không còn rõ nữa.

Tát Nhĩ Hạnh nghiêng rặng, vừa tiếp tục lái xe vừa ngoảnh đầu theo dõi cái xác.

Cho dù có đúng cái xác này biết cử động hay không anh vẫn phải đưa nó tới thôn Huyền Quái, tới nơi Tiểu Nhụy bị hại bằng được. Anh phải treo Du Huy lên cái cây kia để tế vong hồn Tiểu Nhụy.

Đột nhiên, sau lưng Tát Nhĩ Hạnh văng lên một giọng nam khàn khàn: “Nguyên một chiếc xe to thế này mà chở mỗi mình ta, trên đời này còn ai hạnh phúc hơn ta nữa?”

Tát Nhĩ Hạnh kinh hãi đến mức toàn thân đều run lên lật bật. Anh quay lại lần nữa, tử thi đã ngẩng mặt dậy từ lúc nào, cầm chõng xuống sàn, đôi mắt đỏ máu mở trừng trừng xoáy thẳng vào anh...

Tát Nhĩ Hạnh nhấn phanh thật mạnh, chiếc xe buýt như rú lên một tiếng rồi dừng khựng lại tức thì. Anh nắm lấy thanh cán sắt, đứng phắt dậy, vừa giáng liên hồi vào cái đầu đang trôn trôn nhìn anh vừa gào thét điên cuồng. “Coong! Coong! Coong!”

Khuôn mặt tử thi lại sấp xuống. Thanh sắt giáng xuống như thể đang đập vào đá, chẳng còn máu để chảy ra nữa rồi.

Tát Nhĩ Hạnh quăng thanh sắt sang một bên, ngồi thụp lên ghế, vừa nhìn cái xác chết, vừa thở hồng hộc, vừa chửi đồng:

- Tiên sư tổ tông tám đời nhà mày! Tao đã dám giết mày thì cũng chẳng sợ mày hóa thành ma đâu! Nghe rõ chưa?

Tử thi bất động.

Tát Nhĩ Hạnh tiếp tục lái xe... Ánh đèn thôn Huyền Quái đã lờ mờ phía trước. Chợt có ai gọi tới, Tát Nhĩ Hạnh lấy điện thoại ra nhìn, thì ra là số máy nhà. Anh lấy lại bình tĩnh và nhắc máy. Hóa ra là mẹ:

- Hạnh ơi, tối nay con về nhà đi, mẹ nhớ con quá...

Mẹ anh vẫn thường hay nói vậy nhưng không hiểu sao hôm nay Tát Nhĩ Hạnh lại cảm thấy dường như còn có một ý tứ nào khác.

- Mấy hôm nay con bận chút việc, giải quyết xong hết con sẽ về, được không mẹ?

- Có việc gì mà quan trọng thế?

- Khi nào về con sẽ kể cho mẹ.

- Con đang lái xe đấy à?

- Vâng!

- Lái xe thì phải cẩn thận đấy, nhớ làm sao thì chết! Thôi, mẹ không nói nữa, nhớ về nhà đấy!

- Vâng, thưa mẹ...

Tát Nhĩ Hạnh cúp máy, hai hàng lệ trào ra từ khóe mắt.

Trước kia, khi Du Huy thắt cổ Tiểu Nhụy đến chết rồi treo cô lên cây, cậu từng gọi Cố Phán Phán: “Chị, qua đây giúp em một tay...”

Giờ đây, cậu ta đã chết, Tát Nhĩ Hạnh phải treo xác cậu ta lên cái cây ấy. Không ai giúp anh một tay cả.

Du Huy trông có vẻ gầy gò nhưng không ngờ sau khi chết lại nặng đến vậy. Tát Nhĩ Hạnh gồng hết sức lực toàn thân mới treo được xác cậu lên

cao. Vừa nhấc lên được khỏi mặt đất, anh trượt tay, cái xác lại rơi xuống đánh “bịch” một cái.

Tát Nhĩ Hạnh đã kiệt sức, anh ngồi sụp xuống đất.

Du Huy vẫn nằm đó cứng đờ đờ, khuôn mặt bị vùi lấp giữa đất đất. Trên cây du già có treo một tấm biển, hễ gió thổi qua, tấm biển lại đập vào thân cây những tiếng “lạch cạch, lạch cạch”.

Tát Nhĩ Hạnh đứng dậy, bật lửa lên và ghé nhìn tấm biển, trên đó có ghi dòng chữ: “Che chở cây cối là trách nhiệm của con người”. Nhưng không hiểu kẻ nào nghịch ngợm đã cạo nát những chữ ấy và nguệch ngoạc viết một câu khác bằng phấn trắng: “Che chở con người là trách nhiệm của cây cối”.

Đương lúc ấy, có hai người đi tới từ phía thôn Huyền Quái men theo con đường đất. Tát Nhĩ Hạnh không thể ngờ rằng ở Đại học Tây Kinh không bắt gặp một ai nhưng đến nơi ngoại ô hoang vu này lại có người.

Anh vội vàng tắt bật lửa, nằm úp xuống và thận trọng quan sát hai người này. Không ngờ, họ đã trông thấy bóng anh dưới gốc cây. Một trong hai người quát, giọng ồm ồm:

- Ai đấy? – Giọng nói như của một dân quan đang đi tuần tra.

Tát Nhĩ Hạnh đành bỏ cuộc giữa chừng, anh nhồm dậy và chạy về phía đường cái.

Trèo lên được xe, anh vừa bật lửa vừa ngoái đầu nhìn, hai người kia đã đi tới gần cây du già và nhìn thấy Du Huy đang nằm sấp dưới đất từ phía xa...

Ngay lúc đó, một cánh tay lại vươn xuống từ đâu đó, đập thành thành vào tấm kính chắn gió trước mặt, vang lên những tiếng: “Thùng! Thùng!

Thùng!”

Giờ đây, Tát Nhĩ Hạnh đã trải qua quá nhiều những chuyện khiếp đảm, tim anh đã không còn nhảy dồn lên, cơ thịt anh cũng chẳng còn run rẩy. Anh nhìn chăm chăm vào cánh tay, không biết mình nên làm gì nữa.

Bàn tay ấy chợt co lại và chỉ thẳng về một hướng nào đó, như thể đang muốn dẫn đường anh đi đâu.

Anh nổ máy chiếc xe công kênh rồi chậm chậm lái đi. Anh không nhìn đường, cứ chăm chăm nhìn vào cánh tay ấy.

Nếu đây là cánh tay người, thì lần trước khi giết người hụt, kẻ đó đã làm người chứng kiến, lần này giết người thành công, nó lại trở thành người chứng kiến thêm một lần nữa.

Nhưng một con người sao có thể cứ bám chặt trên nóc xe mãi như thế?

Phía trước xuất hiện một ngã rẽ, ngón tay ấy chỉ thẳng vào một ngã... Lối đi ấy tối mờ tối mịt...

Tát Nhĩ Hạnh không hiểu tại sao cánh tay ấy lại chỉ đường cho anh đi? Anh không nghe theo nữa mà tiếp tục cho xe đi về phía trước. Cánh tay cảm thấy anh không muốn chuyển hướng bèn đập thật mạnh vào cửa sổ, ngón tay vẫn chỉ về ngã rẽ kia.

Tát Nhĩ Hạnh càng lái nhanh hơn, anh cho xe lao vun vút về phía trước.

Cánh tay đã biến đi đâu mất. Tát Nhĩ Hạnh quay phắt đầu lại, nhìn vào toàn bộ ba mặt cửa sổ, nhưng không thấy nó xuất hiện. Đúng lúc ấy, phía xa xa xuất hiện một chiếc xe đi từ hướng đối diện, ánh đèn xe chiếu sáng mờ mờ. Nhân cơ hội này, Tát Nhĩ Hạnh đạp phanh, dừng lại, ra khỏi buồng lái và nhìn lên nóc xe, vẫn chẳng thấy bất cứ thứ gì nằm trên đó...

Khi về tới nhà, anh cứ nghĩ đi nghĩ lại về cánh tay, về ngã rẽ để rồi rùng mình khi nhớ ra rằng, ngã rẽ đó hình như dẫn tới một pháp trường.

Sau khi Tát Nhĩ Hạnh hạ sát Du Huy và trở về từ thôn Huyền Quái, bấy giờ đã là nửa đêm. Trở về nhà của T, vừa bước vào tiền sảnh anh đã nhìn vào gương soi. Tát Nhĩ Hạnh trong gương hiện ra với khuôn mặt trắng nhợt, hai mắt đỏ gay, toàn thân nhuốm ướm máu. Anh cởi bỏ hết quần áo và ném tất cả vào trong thùng rác.

Tắm gội xong, anh trần truồng bước khỏi nhà tắm, lấy trong tủ lạnh một chai Coca 2,5 lít, ừng ực tu một hơi hết sạch. Xong, anh thả mình lên ghế sofa.

Chiếc ti vi trên tủ đã cũ kỹ lắm rồi, T phát minh cho riêng nó cái điều khiển từ xa, đó là một cái cánh tre dài ngoẵng. Tát Nhĩ Hạnh cầm cán tre, vươn tới ấn nút, ti vi liền bật.

Anh muốn xem thử sắc mặt của gã nhà văn.

Không ngờ chương trình nửa đêm kinh dị kia không phát nữa, thay vào đó là một bộ phim thần tượng Hàn Quốc dành cho giới trẻ.

Anh không rõ việc chương trình bị ngừng có liên quan gì đến mẩu tin nhắn của anh không.

Tát Nhĩ Hạnh chính là “Mục Phân Mục Phân”.

Người hâm mộ đứng dưới công ty điện ảnh Kim Tượng chờ đợi suốt cả buổi chiều cốt chỉ để xin gã nhà văn ký cho một chữ, chàng sinh viên đón tiếp gã nhà văn từ ngoài cổng trong buổi gặp mặt lần thứ hai... cũng đều là Tát Nhĩ Hạnh.

Trong buổi gặp mặt lần thứ nhất, gã nhà văn thấy Tát Nhĩ Hạnh trông quen quen có lẽ vì từng thấy ảnh cưới của anh trên mặt báo, chỉ có điều gã

không tài nào nhớ ra.

Tát Nhĩ Hạnh tiếp cận gã nhà văn cốt để tìm cơ hội dọa nạt gã.

Ban đầu, khi xâm nhập vào máy tính của Cố Phán Phán, Tát Nhĩ Hạnh nhận thấy cô đã dùng cái tên “Mục Phân Mục Phân”, xin vào nhóm QQ của gã nhà văn những mấy lần mà thành viên quản lý không thông qua. Anh cảm thấy cái tên này khá hay liền dùng vào việc nhắn tin cho gã nhà văn.

Bí mật về câu chuyện tiểu nhân và quý nhân cũng rất đơn giản: Một lần nọ, khi anh đang cố tình đi loanh quanh công ty điện ảnh Kim Tượng, chợt bắt gặp một đứa trẻ con, anh đếm số bước đi dẫn tới công ty, chờ sau khi gã nhà văn xuống dưới liền gửi ngay tin nhắn ấy đi. Một tháng sau, khi đi ngang qua bệnh viện cách ly, anh trông thấy bệnh nhân đại nọ, cũng lại đếm số bước chân dẫn đến công ty điện ảnh Kim Tượng...

Còn con số 199989 bước chân chẳng qua là anh nghĩ bừa ra. Việc tin nhắn gửi đi mà không hiện số, đó chỉ là vấn đề của việc cài đặt phần mềm trong điện thoại.

Nếu Tát Nhĩ Hạnh biết khi gã nhà văn bước tới bước thứ 199989 ấy, đúng là có một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mặt, đúng là có một câu chuyện đáng sợ diễn ra, thì chính bản thân anh cũng sẽ khiếp đảm mà phát điên mất...

Chẳng rõ chính tin nhắn của Tát Nhĩ Hạnh đã tạo ra số mệnh, hay có một thế lực huyền bí nào đó đã âm thầm mượn tin nhắn của anh để tiết lộ thiên cơ.

Trên đời này có quá nhiều thứ chúng ta không thể nào giải thích rõ ràng được.

Là tác giả cuốn sách, điều duy nhất tôi có thể làm có chẳng chỉ là đặt ra nghi vấn rồi cùng bạn đọc suy ngẫm. Bất cứ nhà văn nào cũng không phải

là chúa trời.

Tát Nhĩ Hạnh không thích xem phim, không thấy gã nhà văn, anh liền lấy “điều khiển từ xa” tắt ti vi rồi lên giường đi ngủ.

Anh đã hoàn toàn kiệt sức.

Trong đêm ấy, Tát Nhĩ Hạnh nằm mơ thấy một giấc chiêm bao.

Anh mơ thấy mình tỉnh dậy lúc nửa đêm, mò mẫm mặc quần áo trong bóng tối. Chiếc cúc thứ hai có vấn đề gì đó, anh phải cài mãi mới được. Sau đó, anh ra tiền sảnh soi gương, chải đầu tỉ mỉ rồi bước ra khỏi nhà.

Chiếc xe buýt số 44 nằm im lìm đợi anh trong bãi đỗ tựa một hung thần khổng lồ. Anh mở cửa xe, bước lên, thấy Tiểu Nhụy đã ngồi sẵn trong ấy. Cô ăn mặc chỉnh tề, mím cười với anh thật dịu dàng. Anh ngây người, chẳng rõ là vì xúc động, hay đau đớn, hay kinh hoàng.

- Nhìn cái gì hả đồ ngốc? Đi thôi nào!

- Được! – Tát Nhĩ Hạnh vừa nói vừa nổ máy – Chúng ta đi đâu đây?

- Hay là ra chỗ câu cá lần trước nhé!

- Phải rồi, đi câu cá!

Khi chiếc xe lăn bánh trên đường cái, Tiểu Nhụy hào hứng chạy khắp quanh xe và nói:

- Nguyên một chiếc xe to thế này mà chỉ chở mỗi mình em, trên đời này còn ai hạnh phúc hơn em nữa?

Tát Nhĩ Hạnh đáp:

- Em muốn thành xe số nào thì nó sẽ thành xe số đấy, em muốn nó đi tới đâu thì nó sẽ đi tới đó!

Tiểu Nhụy chột hỏi:

- Thật không?

- Thật chứ sao không! Chiếc xe buýt này là của em, chàng tài xế đẹp trai cũng là của em, tất cả đều của em hết đó! – Tát Nhĩ Hạnh đáp.

Tiểu Nhụy tươi cười, khẽ vòng tay ôm lấy cổ anh và chỉ tay về một hướng, nũng nịu:

- Vậy thì được, chúng mình tới chỗ kia đi...

Tát Nhĩ Hạnh đi theo hướng tay Tiểu Nhụy chỉ, anh rùng mình, đó chính là ngã rẽ tối mờ tối mịt đó! Anh hỏi với vẻ cần trọng:

- Đi... tới chỗ đó để làm gì?

Tiểu Nhụy có vẻ không bằng lòng liền buông tay ra và nói:

- Ban nãy anh bảo em muốn đi đâu thì xe sẽ chở em đi tới đó mà.

- Thôi được rồi, được rồi, anh nghe theo em. – Tát Nhĩ Hạnh đáp.

Thế rồi anh bẻ lái, đi về hướng ngã rẽ đó.

Con đường đã bị xuống cấp, ổ gà rải rác khắp nơi. Không một chiếc xe, không một bóng người, chiếc xe buýt càng đi lại càng thấy hoang lạnh. Cuối cùng, Tiểu Nhụy nói:

- Được rồi, dừng xe ở đây đi!

Tát Nhĩ Hạnh dừng xe và nhìn quanh, đây đúng là một khu pháp trường!

Xa xa có một con đập lớn bỏ hoang, cái bóng đen hùng vĩ của nó hiện lên giữa khung trời tăm tối. Dưới chân đập, cỏ xanh đã lan khắp. Bình thường rất ít người đặt chân đến nơi đây, lại thêm hơi ẩm của máu tươi tử tù, nên càng không một ai dám bước lên đám cỏ này.

Lúc ấy Tiểu Nhụy đã xuống xe và một mình bước vào giữa đám cỏ.

Tát Nhĩ Hạnh cũng xuống xe và bước theo. Tiểu Nhụy ngồi xuống và bắt đầu nhổ cỏ. Cô nhổ được một lúc rồi lại đứng dậy, ngoảnh lại nhìn anh, nhoèn cười rồi ngồi xuống tiếp tục nhổ...

Tát Nhĩ Hạnh cũng ngồi xuống nhổ cỏ cùng cô...

Đôi bàn tay Tát Nhĩ Hạnh bắt đầu cảm thấy đau nhưng không biết hai người làm thế này vì mục đích gì. Anh muốn tới gần Tiểu Nhụy nhưng anh vừa tiến tới một bước, Tiểu Nhụy cũng lùi đi một bước tựa hồ một chiếc bóng mờ ảo.

Tát Nhĩ Hạnh gọi:

- Tiểu Nhụy, chúng ta đừng làm nữa, đi về thôi!

Tiểu Nhụy quay đầu lại, giọng nói cô phảng phất ử dật:

- Chúng ta còn quay về được nữa sao?

- Sao lại không về được? – Tát Nhĩ Hạnh thắc mắc.

Cô chỉ về phía đường cái và nói:

- Anh xem kìa...

Tát Nhĩ Hạnh ngoảnh lại và sững sờ khi thấy chiếc xe buýt không còn ở đó nữa.

Cánh cửa dẫn về thành phố đã đóng lại.

Lối đi dẫn về nhân gian đã đóng lại.